

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 564

5

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χ. ΠΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

1 ΓΡΑΦΟΥΝ ΝΟΒΕΛΛΑ:

ΤΖΕΝΗ

ΚΑΝΕΙ ΜΕΓΑΛΗ
ΖΩΗ

Εβδομαί

Θεατρικόν Μουσείον

Πρὸς ἀπροσμέτρητον χαράν «κάθε τῆς τέχνης λάτρου»
— ὡς εἶπ' ἑκατοντάκις
ὁ φίλος Γιαννουκάκης —
ἰδρύθηκε στὸν τόπο μας Μουσείον τοῦ Θεάτρου,
ὅπερ ἀμέσως γέμισε,
γιατὶ ἀπ' τὸν καθένα μας καὶ κάτι ἐσελέμισε.

Οἱ πάντες κάτι ἔδωσαν καὶ πρῶτος ὁ δεινὸς
τῶν Συγγραφέων Πρόεδρος Θῆτα Συναδινὸς
ἐδώρησε τὸ ποῦρο του, τὸ βεριτάμπλ 'Αβάνας
ποῦ ἔχει μῆκος ἄμετρον καὶ πάχος καραβάνας
κατὰ κανόνα δὲ παλὴν ἄλλὰ καὶ ἀπαράβατον,
κρατάει ἀπ' τὴν Παρασκευὴ μέχρι τὸ ἄλλο Σάββατον..

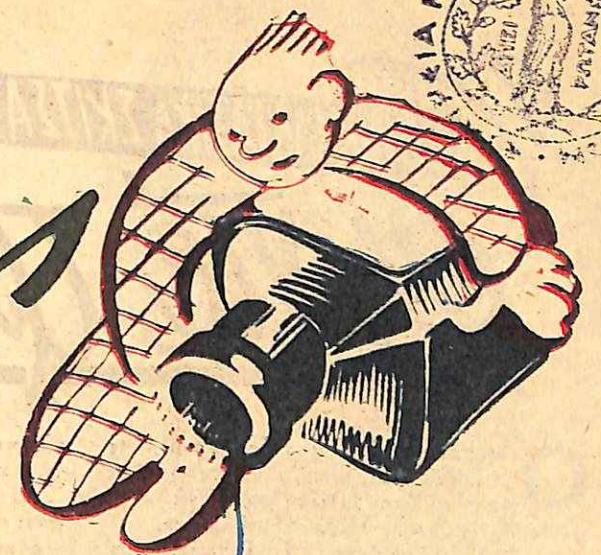
Ὁ Χατζηαποστόλου Νῆ,
ποῦ ἐτραγούδησ' ἀσφαλῶς κάθε γλυκεῖα φωνή
τὰ ὄμορφα μοτίβα του,
μόλις τὸ ἐμυρίστηκε,
ἐδώρησε τὴ τζίβα του
ποῦ φύλαγ' ὡς κειμήλιον ἀφ' ὅτου ἐξυρίστηκε!

Καὶ φθάνω αἰσίως ἤδη
εἰς τὸν δημοφιλέστατον Θῆτα Σακελλαρίδη
ποῦ στὸ Μουσεῖο δώρησεν ἀπάνω εἰς τὴν φούρια του
πεντέξη ἀπ' τὰ σπάνια.. κι' ἀρχαῖα καλαμπούρια του.

Ὁ Κοφινιώτης χάρισε, μοῦ εἶπαν, τὴ φωνή του
— ποῦ κτήτορα τὸν ἔκαμε σπουδαίου ἀκινήτου —
γιατὶ — νισάφι, βρὲ παιδιά! — δὲ θέλει πιά νὰ ἄδῃ,
κι' ὁ Σαμαρτζῆς ἐδώρησε μὲ τὰ δικά του χέρια
μία πυτζάμα ἀθάνατη τοῦ Νίκου τοῦ Μηλιάδη,
ποῦ τὴ φορεῖ στὶς δοκιμές, δεκάξη καλοκαίρια!

Τὸ Σωματεῖο Ἑθοποιῶν μέσ' στὴ χαρὰ τὴν τόση,
χάρισε τὸ Σιμόπουλο μ' ἐλπίδα νὰ γλυτώσῃ,
καὶ εἶπε πὼς τὸν θεωρεῖ κειμήλιον ἀξίας,
ἀλλὰ τοῦ τὸν ἐπέστρεψαν ὡς ἀνεῦ σημασίας.
Ὁ Ντ' Ἀντζελίς προσέφερε τὴ μουσικὴ τὴ βέργα του
κι' ὁ Σύλβιος ἐχάρισε πενηνταεξὶ ἔργα του,
ὅμως ὅπως ἐμάθαμε, τὰ πῆρε πίσω πάλι,
γιατὶ ἐξακριβώθηκε πὼς τάχαν γράψῃ ἄλλοι..
Ὁ Δαραλέξης ἔδωσε τὶς μπόττες του μὲ λάστιχα,
κι' ὁ Γιαννουκάκης δυὸ παληὰ, παμπάλαια τετράστιχα,
εἰλικρινῶς παμπάλαια,
ποῦ ἦταν καὶ τὰ μόνα του πνευματικὰ κεφάλαια!

Ἐβδομαδιαίος

ΤΕΤΑΡΤΗ

13

Ἰουλίου 1938

72

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ ΣΚΙΖΣΑ

Εν, ντέ, τρουά, αλλά βού πιά!

Ο μεγάλος 'Αμερικανός εφευρέτης 'Εδισων είχε πη κάποτε ότι θα προτιμούσε χίλιες φορές να είχε γεννηθῇ «μάγος», παρά «εφευρέτης».

«Ένας εφευρέτης, επεξηγήσε, όσο σπουδαίος κι' αν είναι, είναι πάντοτε δεμένος στους νόμους της φύσεως που δὲν μπορεί νὰ τοὺς ἀλλάξῃ, ἐνῷ ἕνας «μάγος», όσο τιποτένιος κι' αν είναι, κα-πορῶνι νὰ κἀνῃ θαύματα ἐνάντια στὴν φύσιν».

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ 'Εδισων χαρακτη-ρίζουν θαυμάσια ἐκεῖνο ποὺ ἐννοοῦμε δ-ταν λέμε «μαγείαν».

«Εδῶ, κύριοι, βλέπετε — ξεφωνίζει ὁ διαλαλήτης τοῦ πλανοδίου θεάσου ποικι-λιῶν — τὸν μεγάλο θαυματοποιὸ Σαμ-πουραντὰν Νατζίμ ποὺ ξέρει ὅλα τὰ μυ-στικά τῆς μαγικῆς Τέχνης».

Καὶ ὁ κοσμικὸς Τρέχης νὰ θαυμάσῃ τὸν μεγάλο θαυματοποιὸ καὶ ἄνθρω-παιδιά, ἄνθρωποι ἀμόρφωτοι καὶ ἄνθρω-ποι ἐπιστήμονες, σπρώχνονται μπροστὰ σὸ το ταμειό γιὰ νὰ προλάβουν ὁλόκληρο τὸ πρόγραμμα τοῦ μεγάλου θαυματο-ποιοῦ.

«Ένα κουδούνι χτυπάει. Σιωπή. 'Αρ-χίζει τὸ θαῦμα».

«Εδῶ, κύριοι, βλέπετε μιὰ ὥραία γι-απωνέζικη κασσετίνα».

Ἡ κασσετίνα δείχνεται ἀπὸ ὅλες τῆς τρις μεριές σὸ κοινὸ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅ-τι ὅλα εἶναι στὴν θέσι τους. Καπάκι, πά-τος, πλευρές, τίποτε δὲν λείπει.

«Έχει κανένας κύριος καμμιὰν ἄν-τιρρηση;

Μὰ ποὺς μπορεί νὰ ἔχῃ ἀντίρρηση; 'Εδῶ τὰ πράγματα μιλάνε μοναχὰ τους.

Τὸ πείραμα, λοιπόν, προχωρεῖ.

Τρία, τέσσερα ἢ καὶ περισσότερα πε-ριστέρια τοποθετοῦνται ἀπὸ τὰ εὐκίνητα χέρια τοῦ «θαυματοποιοῦ» μέσα στὴν κασσετίνα, στὴν ὁποία κάθε ἄλλος κοινὸς θνητὸς μόλις καὶ μετὰ βίας θὰ μπόρῳσε νὰ τοποθετήσῃ δύο, κι' αὐτὰ στρίμωγ-μένα.

«Έλα, ἔλα, ὥραϊο μου περιστέρια, καλοπιάνει ὁ μάγος τοὺς ἀκούσιους πτερωτοὺς συνεργάτες του. Μὴ φοβᾶσαι, μὴ φοβᾶσαι. Κύπτα τ' ἄλλα τ' ἀδερφά-κια σου εἰς φρόνιμα ποὺ κάθονται μέσα σὸ κουτί;

Καὶ τὸ ὥραϊο περιστέρια, πειθόμενα στὰ γλυκὰ λόγια τοῦ θαυματοποιοῦ, κα-ταργεῖ τὸν νόμο τοῦ ἀδιαχώρητου καὶ πάει νὰ κάτῃ κι' αὐτὸ φρόνιμα μέσα στὴν κασσετίνα, μαζί μὲ τ' ἄλλα τ' ἀ-δερφάκια του.

«Καὶ τώρα, ἀξιότιμοι κυρίες καὶ κύ-ριοι, δώσατε προσοχὴν παρακαλῶ. Κλεί-νουμε τὴν κασσετίνα (τὸ καπάκι πέφτει ἐπάνω ἀπὸ τὰ φρόνιμα περιστέρια) καὶ μὲ τὸ ἕνα, δύο, τρία, ἀλλὰ βού πιά,

τὰ περιστέρια ἔχουν εξαφανισθῇ ἀπὸ τὴν φυλακὴ τους!

Ἡ ἀπαραίτητη «μαγικὴ ράβδος» χτυ-πάει τὴν κασσετίνα ἀπὸ ὅλες τῆς πλευ-ρές καὶ μπροστὰ στὰ κατάπληκτα μάτια τῶν θεατῶν ὁ μάγος διαλύει τὸ κουτί

στὰ ἑξ ὧν συνετέθη. Ὑστερα πιάνει ἑ-να-ένα τὰ κομμάτια τοῦ μαγικοῦ κουτι-να-ἕνα καὶ, πλευρές, πάτος, τὰ δείχνει οὐ, καπάκι, πλευρές, πάτος, τὰ δείχνει

στὸ κοινόν, ρωτᾷ μήπως σκανένας κύ-ριος — οἱ κυρίες φαίνεται δὲν λαμβά-νουνται πολὺ ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τοὺς θαυματο-ποιούς — θέλει νὰ ἀνέβῃ στὴν σκηνὴ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ καὶ ὅταν πεισθῇ ὅτι καμμιὰ ἀπολύτως ἀμφιβολία δὲν μένει

στὸ κοινόν, ἀναποδογυρίζει καὶ τὸ μονο-στό κοινόν, τραπεζάκι του γιὰ νὰ μὴν ἀφή-σῃ οὔτε τὴν τελευταία ὑπόνοια στοὺς θεατὰς.

Μὰ, ἂν αὐτὸ δὲν εἶναι θαῦμα, τότε πείστε μου σὲς σὰς παρακαλῶ τί εἶναι;

Ἀπὸ τὰ περιστέρια οὔτε ἴχνος, οὔτε πούπουλο. Ἀπάτη; Μὰ πῶς; Πού; Γι-ατί; Τὰ περιστέρια εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχουν φύγῃ ἀπὸ πουθενά.

Μία μόνο λύσις ἀπομένει καὶ τὸ κοι-νὸν τὴν ἀποδέχεται μὲ μεγάλη του εὐ-χαρίστηση: «Θαῦμα». Χαλάλι σὸ εἰχο-σιπεντάρικο ἢ τὸ πενηντάρι καὶ χαλάλι του κι' αὐτονοῦ ποὺ μᾶς κορόϊδεψε μὲ τόση τέχνη. Μπράβο! Οἱ θεατὰι ἐνθου-σιάζονται καὶ χειροκροτοῦν καὶ μπιζά-ρουν, γιὰ τὸν τὴν ἔσκαψαν τόσο ἄ-μορφα.

Καὶ τὸ πρόγραμμα συνεχίζεται μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό.

Ἀνάμεσα στοὺς θεατὰς κάθονται δ-μοὺς καὶ οἱ αἰώνιοι μίζεροι, οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν εὐχαριστοῦνται μὲ τίποτα καὶ κατορθώνουν νὰ ἀνακαλύψουν ὅτι δὲν χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν ὅτι ἐκεῖ ἄκρι-δῶς ἔγκειται ἡ γοητεία τῆς μαγικῆς τέ-χνης.

«Πίστευε καὶ μὴ ἐρεῦνα», εἶναι ὁ νό-μος τῆς ταχυδακτυλουργίας. Ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ θὰ καταλάβετε πῶς γίνεται τὸ θαῦμα, ἡ ὑπόθεσις χάνει πιά τὸ γού-στο τῆς καὶ μετατρέπεται σὲ σαχλα-μάρα.

Τὸ ἴδιο μπορεί νὰ λεχθῇ καὶ γιὰ τοὺς αὐτοσχέδιους μάγους τῶν σαλονιῶν. Εἴ-ναι οἱ ἀματέρ θαυματοποιοὶ ποὺ ὕστερα ἀπὸ ἐπίμονες ἀσκήσεις καταφέρνουν νὰ κάθουν διάφορα μικροθαύματα ποὺ δὲν εἶναι πάντοτε χωρὶς ἐνδιαφέρον.

Μιὰ μικρὴ σφυρίχτρα, κρεμασμένη ἀ-πὸ ἕνα ξυλαράκι ποὺ κρατᾷ ὁ μάγος στὰ χέρια του μπορεί νὰ σᾶς κἀνῃ νὰ σκάσετε ἀπὸ τὸ κακὸ σας, γιὰ τὸν ἄ-πλούστατο λόγο ὅτι ἡ σφυρίχτρα αὐτὴ σφυρίζει ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται, σύμφω-να μὲ τὰ παραγγέλματα τοῦ θαυματο-ποιοῦ.

—Σφύρα!... διατάζει ὁ μάγος. Καὶ ἡ σφυρίχτρα σφυρίζει.

Συμπέρασμα: Μὴν ἐμπιστευόσαστε ποτὲ σ' αὐτιά σας.

Ένας ἄλλος ἀματέρ σᾶς παρουσιάζ-ει ἕναν ἄσσο καρρό. Ἀφοῦ τὸν δῆτε καὶ βεβαιωθῇτε πῶς δὲν ὑπάρχει κανέ-να ἄλλο χαρτὶ κρυμμένο ἀπὸ πίσω, ὁ μάγος τὸν μεταβάλλει μὲ ἕνα μονάχα φύσημα—τὸ θηρίο—σὲ ρήγα μπαστούνι.

Δὲν σᾶς ἀρέσει τὸ χαρτὶ αὐτό; Μὴ στε-νοχωριόσαστε. Φυσάει πάλι καὶ ξαναγί-νεται ἄσσο καρρό.

Συμπέρασμα: Μὴν ἐμπιστευόσαστε ποτὲ τὰ μάτια σας.

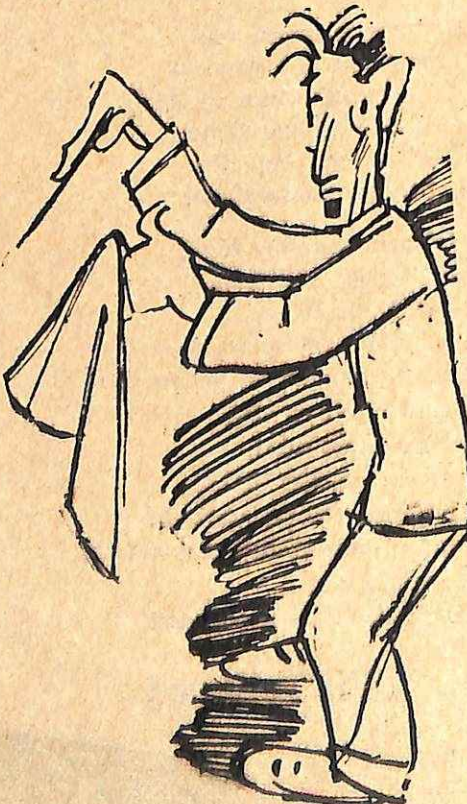
Μὰ τὰ πειράματα τοῦ εἰδους αὐτοῦ εἶναι τόσο πολλὰ, ποὺ θὰ χρειάζομασταν τόμους ὁλόκληρους γιὰ νὰ τ' ἀναφέ-ρουμε.

Θὰ θέλαμε μονάχα, πρὶν τελειώσουμε, νὰ σᾶς ἐξηγήσουμε πῶς γίνονται μερι-κὰ ἀπὸ τὰ θαύματα αὐτά.

Γιατὶ ὅμως νὰ σᾶς χαλάσουμε τὴν ὡ-ραία αὐταπάτη ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρ-χή; Εἶναι προτιμότερο νὰ σᾶς ἀφήσουμε στὴν ὥραία ἄγνοια καὶ γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους ἄλλους λόγους, ἀλλὰ πρὸ παν-τός—γιατὶ νὰ τὸ κρύψουμε;—γιατὶ δὲν ξέρουμε οὔτε κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πῶς γί-νονται!

Κ.

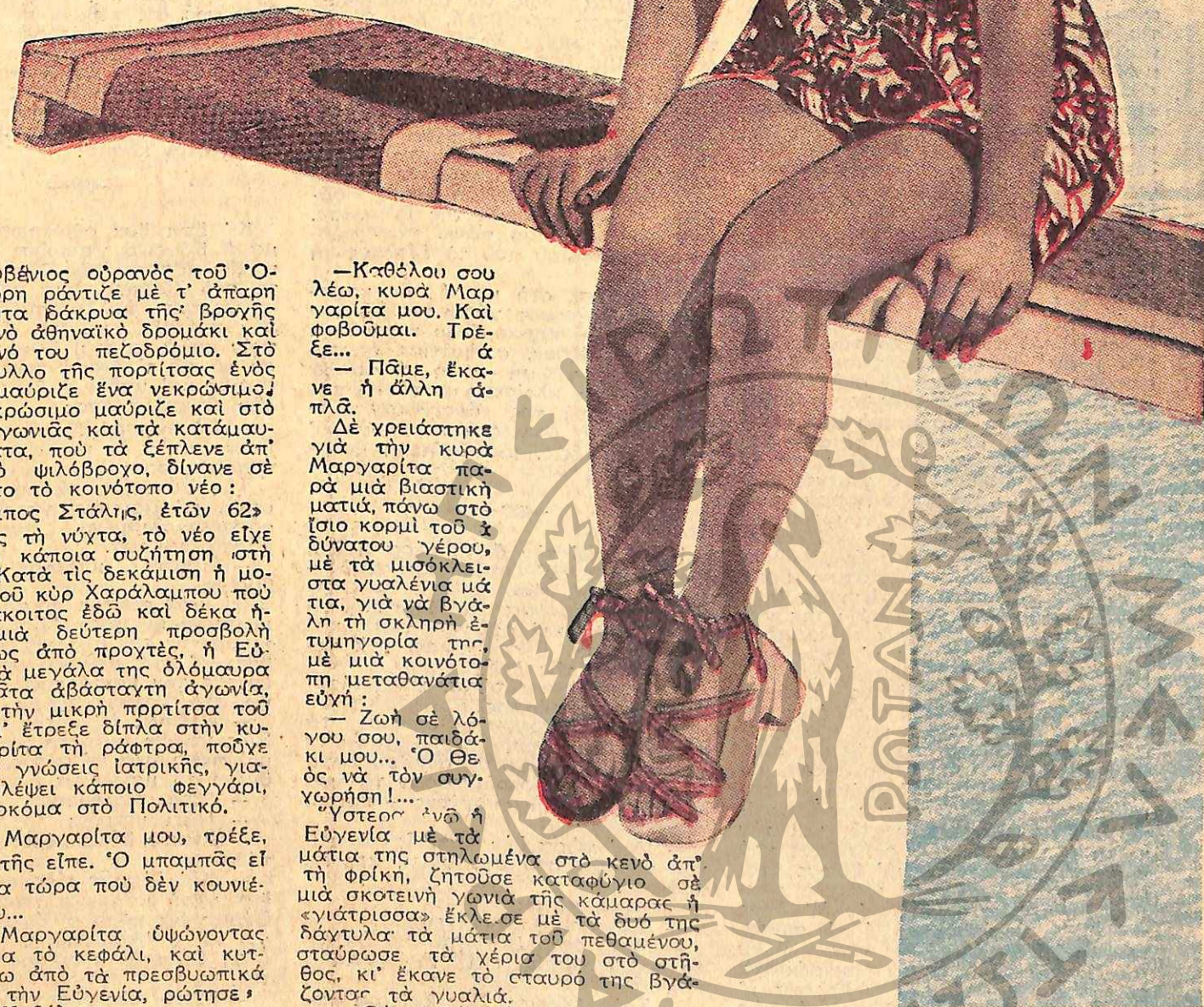
—Έν, ντέ, τρουά. Ἀλλὰ δού πιάς!

5 ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ
ΓΡΑΦΟΥΝ ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ

ΝΟΥΒΕΛΛΑ Η ΤΖΕΝΗ ΚΑΝΕΙ ΜΕΓΑΛΗ ΖΩΗ

· ο σημερινό, πρώτο, μέρος της νουβέλλας
τὸ γράφει ὁ κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ)

Ο μολυβένιος οὐρανὸς τοῦ 'Ο-χτώβρη ράντιζε μὲ τ' ἀπαρη-γόρητα δάκρυα τῆς βροχῆς τοῦ τὸ στενὸ ἀθηναϊκὸ δρομάκι καὶ τὸ πιδ στενὸ τοῦ πεζοδρόμιου. Στὸ δεξιὸ θυροφύλλο τῆς πορτίτσας ἐνός Ἰσόγειου, μαύριζε ἕνα νεκρώσιμο. Τὸ ἴδιο νεκρώσιμο μαύριζε καὶ σὸ στύλο τῆς γωνίας καὶ τὰ κατάμαυ-ρα γράμματα, ποὺ τὰ ἐπέπλενε ἀπ' τὸ πρῶτ' τὸ ψιλόβροχο, δίνανε σὲ ἄσπρο φόντο τὸ κοινότοπο νέο:

«Χαράλαμπος Στάλις, ἐτῶν 62»

Ἀπὸ χτές τὴ νύχτα, τὸ νέο εἶχε προκαλέσει κάποια συζήτηση στὴ γειτονιά: Κατὰ τὴς δεκάμιση ἡ μο-ναχοκόρη τοῦ κύρ Χαράλαμπου ποὺ ἦτανε κατάκοιτος ἐδῶ καὶ δέκα ἡ-μέρες, μὲ μιὰ δευτέρη προσβολὴ συμφορήσεως ἀπὸ προχτές, ἡ Εὐ-γενία, μὲ τὰ μεγάλα τῆς δόλουρα ματιά γεμάτα ἀβάσταχτη ἀγωνία, βγήκε ἀπ' τὴν μικρὴ πορτίτσα τοῦ Ἰσόγειου, κι' ἔτρεξε δίπλα στὴν κυ-ρά Μαργαρίτα τὴ ράφτρα, ποῦχε κι' ἐλαφρὲς γνώσεις ἰατρικῆς, γιὰ-τί εἶχε δουλέψει κάποιο φεγγάρι, παληὰ, νοσοκόμα σὸ Πολιτικό.

—Κυρά Μαργαρίτα μου, τρέξε, νὰ ζήσης... τῆς εἶπε. Ὁ μπαμπὰς εἶ-νε λίγη ὥρα τώρα ποὺ δὲν κουνιέ-ται καθόλου...

Ἡ κυρά Μαργαρίτα ὠφώνοντας μὲ ἐμβρίθεια τὸ κεφάλι, καὶ κυτ-τώντας πάνω ἀπὸ τὰ πρεσβυωπικά της γυαλιὰ τὴν Εὐγενία, ρώτησε:

—Μπίτ: Καθόλου?

—Καθόλου σου λέω, κυρά Μαργαρίτα μου. Καὶ φοβοῦμαι. Τρέ-ξε...

—Πᾶμε, ἔκα-νε ἡ ἄλλη ἀ-πλά.

Δὲ χρειάστηκε γιὰ τὴν κυρά Μαργαρίτα πα-ρὰ μιὰ βιαστικὴ ματιά, πᾶνω σὸ ἴσιο κορμὶ τοῦ ἄ-δύνατου γέρου, μὲ τὰ μισόκλει-στα γυαλιὰ μά-τια, γιὰ νὰ βγά-λῃ τὴ σκληρὴ ἐ-τυμνηγορία τῆς, μὲ μιὰ κοινότο-πη μεταθανάτια εὐχή:

—Ζωὴ σὲ λό-γου σου, παιδά-κι μου... Ὁ Θε-ὸς νὰ τὸν συγ-χωρήσῃ!...

«Υστερὰ ἐνῶ ἡ Εὐγενία μὲ τὰ μάτια τῆς σπηλωμένα σὸ κενὸ ἀπ' τὴ φρίκη, ζητοῦσε καταφύγιο σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία τῆς κάμαρας ἢ «γιάτρισσα» ἔκλεσε μὲ τὰ δυὸ τῆς δαχτυλὰ τὰ μάτια τοῦ πεθαμένου, σταύρωσε τὰ χέρια του σὸ στή-θος, κι' ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς βγά-ζοντας τὰ γυαλιά.

—Θὰ σοῦ στείλω τὴν Ἀριστεά,

—Θὰ σοῦ στείλω τὴν Ἀριστεά,

για να τ'όνη σαβανώση... είπε στο άμυλο κορίτσι. Δεν είν' ανάγκη να τ'όνη πληρώσης, φτάνει μόνο να τ'όνη δώσης κανένα παληό σακκάκι του μακαρίτη για τόν άντρα της... "Ε, φτωγιά γυναίκα κι' αυτή ή κακομοίρα, μά ψυχόπονη, δέ λέω...

Ξανάκανε τόν σταυρό της ή κυρά Μαργαρίτα, ύστερα ξαναφόρεσε τή γυαλιά της, σά νάγε τελειώσει τή δοσοληψία της με τόν υπερπέραν, πού άπαιτούσε γυνιά μάτια και βγήκε μονολογώντας:

— Παιδεμένος όμως άνθρωπος ό μακαρίτης... "Ε, άναπαύτηκε τώρα.

Και πραγματικά παιδεμένος άνθρωπος ό κακομοίρης ό κύρ Χαράλαμπος ό Στάλης: Εισπράχτορας σέ κάποια Τράπεζα έδώ και τριάντα χρόνια, είχε καταφέρει ύστερα από τόσα λεφτά πούγε δη. να περνούν απ' τή γέλια του, να κρατήσει διά της βίας 750 δραχμές τόν μήνα, πού ήταν γραφτό να τόν συνοδέψουνε πιά, στερεότυπα και μετρημένα, χωρίς καμιά ανδρομείωση, ως τόν τάφο. Στην Ισοκλήση του προϋπολογισμού της μικρής οικογένειας εργότανε και τόν κέντημα τής κυρά Κατίνας, τής γυναίκας τού κύρ Χαράλαμπου, να προσφέρει τή συνδρομή του. Και στο τέλος, όταν ή μικρούλα ή κόρη τους, ή Εύγενία, πάτησε τή 15, ήρθε κι' αυτή νής ή σειρά: Στο ταμείο του γωνιακού υπακόλου της γειτονιάς, με τις πρώτες άμυδροτάτα διαφανόμενες γονιές του νεανικού της κορμιού σφινιμένες σέ μία μπλε μαρέν άλμπαναδένια ποδίτσα, ή Εύγενία έγκρασε τή κι' άρχισε να μετράει γαζέτες και κάπου-κάπου και κανένα χαρτί. "Ο μισθός της βέβαια δεν ήταν ήγεμονικός — τράκσες δόξαμες τόν μήνα — μά ή ή ήταν παστρική και ό άφεντικός καλόβολος.

Και σιγά, σιγά, χωρίς να θορότητα και χωρίς βιασύνη, περάσανε διακριτικά τή γρόνια στο μικρό Ισόγειο, και, μαζί με μία νευρική τρεμούλα στο δεξί γέρι του κύρ Χαράλαμπου και τόν σκούμο της ράχης της κυρά Κατίνας, φέανε τόν μέστωμα των καρτών στο στήθος της Εύγενίας, πού εξακολουθούσε ακόμα να δουλεύει στο μικρό υπακόλο. "Ο μισθός με τόν καιρό είχε γίνει τετρακόσες και φορούσε τήν ίδια πάντα παιδική άλμπαναδένια ποδίτσα, με μόνη τή διαφορά πώς τώρα κάπου-κάπου τόν χιλιότριμμένο πανί έσκαζε απ' τής κοπέλλας τή φρέσκια σάρκα, πού ξεχειλούσε, τή φρέσκια σάρκα, πού ξεχειλούσε.

"Υστερα, ένα χειμωνιάτικο βράδυ ή κυρά Κατίνα βγαίνοντας βιαστικά, χωρίς τόν μαύρο σάλι της για να πάει λίγο λάδι για τόν καντήλι της Παναγίας, γύρισε μ' έναν επίμονο βήχα, πού τής έξογίσε τόν στήθος και μ' έναν επίμονο σφάχη στη πλάτη. Η Εύγενία τής έρριξε μερικά κούφια ποτήρια και τήν έτριψε με τόν λάδι του καντηλιού, σκεπάζοντάς τήν ύστερα ως άπάνω με τήν παληά γυλιοπαλωμένη άντρομίδα. Τήν άλλη μέρα ή κυρά Κατίνα πηγόνανε στον πυρετό, και τήν τρίτη ό γιατρός πού φωνάξε κούνησε τόν κεφάλι του κι' έδωσε έτσι μάλλον από κούνητον μερικές συμβουλές και μία συνταγή. "Τί να κάνω; — Συγγενείς δεν έχεις; — Μόνο ένα λίγο μακρινό ξάδερφο του μπαμπά και τή γυναίκα του. — Τους έφεις; Σας δειξανε ποτέ άγάπη;

Η Τζέννη κάνει μεγάλη ζωή

κατάμαυρη τήν άλμπαναδένια ποδίτσα της.

"Απ' τήν ήμέρα εκείνη, τού πατέρα άρχισε να τρεμουλιάζει και τ' άριστερό χέρι, και στής κόρης τόν παθητικό προστέθηκε, έξόν από τήν καθημερινή δουλειά του υπακόλου, κι' ή λάτρα του σπιτιού. Περάσαν ακόμα δύο χρόνια, και μία νύχτα ό κύρ Χαράλαμπος, εκεί πούγε αποφάει και διάβαζε τήν πρωινή έφημερίδα πούγε δανειστή απ' τόν γειτονικό μπαρμπερίκο, έγειρε άπότομα τόν κεφάλι στο στήθος του, άρχισε να τραυλίζει άκατάληπτες φράσεις και δεν άναγνώρισε τήν Εύγενία πού έσκυψε τρομαγμένη άπάνω του και τόν ρώτούσε τί έχει.

Ξανάρθε πάλι ό ίδιος γιατρός, ξανακούνησε πάλι τόν ίδιο αυστηρό κι' άπελπισμένο — τόν κεφάλι του τράβηξε μία μεγάλη σύριγγα αίμα απ' τόν δεξί μπράτσο του άρρωστου κι' ύστερα έφυγε, δηλώνοντας ξερά κι' επίσημα πώς αν άκολουθούσε μία δεύτερη προσβολή, δεν θά ύπληγε πιά καμιά έλπίδα. Μά ύστερα από μία βδομάδα κι' ένω ό κύρ Χαράλαμπος είχε σχεδόν άρπάξει ν' άναγνωρίσει τήν Εύγενία πού δακρυσμένη τόν φιλούσε, ήρθε κι' ή δεύτερη προσβολή. Κι' ύστερα από αύ τήν, τόν τέλος, ή άδυσώπητη έτυμγορία της κυρά Μαργαρίτας, ή φτωγική κηδεία, τ' άπαρηγόνητα δάκρυα τ' ούρανο και τής Εύγενίας, και τόν νεκρώσιμο πάνω στην πόσα του Ισόγειου πού τόν έξπλενε ή βροχή.

Σά γύρισε στη μικρή της καμαρούλα κι' ένοιωσε γύρω της τή φαντάσματα τού περασμένου καιρού να τήν τριγυρίζουν, σημάτισε ύποσυνείδητα τή γνώμη πώς ή παληά της ζωή είχε κλείσει για πάντα, και πώς μπροστά της άνοιγόταν ύποπτη, γεμάτη άγνωστο μυστήριο κι' ίσως έκπληξες, μία δεύτερη ζωή-καινούργια.

Πρωί-πρωί τήν άλλη μέρα ή Εύγενία πήγε να ζητήσει τή συμβουλή της κυρά Μαργαρίτας, πού, έκτος από νοσοκόμα στο Πολιτικό, είχε δουλέψει και φραγκοραφτού και χαρτορίντρα. Είπε δηλαδή μία γενική πείρα της ζωής.

— Τί να κάνω τώρα, κυρά Μαργαρίτα; τή ρώτησε.

"Η κυρά Μαργαρίτα σήκωσε τή γυαλιά στο μέτωπό της — άνάλογα με τις διακυμάνσεις των συλλογισμών της, μεταφερόντουσαν τή γυαλιά της κυρά Μαργαρίτας — και άποκρίθηκε:

— "Αμ' τώρα δεν μπορείς να μείνης μοναχή σου στο σπίτι, κορίτσι πράγμα.

— Τί να κάνω;

— Συγγενείς δεν έχεις;

— Μόνο ένα λίγο μακρινό ξάδερφο του μπαμπά και τή γυναίκα του.

— Τους έφεις; Σας δειξανε ποτέ άγάπη;

— Δεν τούς ξέρω και καλά, μά μου φαίνεται πώς μάς άγαπούσανε. Στο θείο μου είν' άκούσει πώς χρώ στούσε ό μπαμπάς τή θέση του στη Τράπεζα, κι' ή θεία μου είχε έρθει κάμποσες φορές στο σπίτι μας, και πάντα με τή χέρια γεμάτα. Κάπου-κάπου μούφερνε και κανένα παληό φουστάνι δικό της. Τήν τελευταία φορά μάλιστα πού τήν είδα, μ' άγκάλιασε και με φίλησε κι' είπε τού καυμένου του μπαμπά: "Η κορούλα σου είνε έκτακτη, Χαράλαμπε... "Εμείς ήμαστε άκληροι, δέ μάς τή δίνει να τήν υποθετήσουμε; "Ο μπαμπάς άποκρίθηκε τότε πώς δέ με νωριζότανε, και παρακάλεσε τή θεία να με κυττάξει μόνο αν τώφερνε ή Τύχη να κλείση τή μάτια πριν παντρευτώ...

"Η κυρά Μαργαρίτα κατέβασε τή γυαλιά της στην άκρη της μύτης της:

— "Εχει λεφτά ό θείος σου;

— Είν' ό Φαρμάκης, ό βιομήχανος. "Εχει, λένε, δύο εργοστάσια στον Πειραιά κι' ένα στη Θεσσαλονίκη.

Τής κυρά Μαργαρίτας τή γυαλιά πήραν τήν κανονική τους θέση πάνω στη μύτη με άνυπόκριτη ικανοποίηση.

— Και κάθεςαι;

— Νά πάω;

— Σήμερα κι' όλα. Θά πής στο θείο σου δει πέθανε κι' ό πατέρας σου και άπό τήν ζητήση να σέ βοηθήσει. Μία και ζητήσανε να σέ υιοθετήσουνε τόν καιρό πού ζούσε ό κακομοίρης ό πατέρας σου. "Εχός σχωρέστον, γιατί να μ'ήν τόν κάνουμε τώρα, πούσαι μόνη κι' άπροστατευτή στον κόσμο;

Κι' έτσι ένα φθινοπωρινό άπόγεμα ή Εύγενία γυτούσε τόν κουδούνι της πόρτας ένός άρχοντικού, κοντά στο Ζάππειο. Μία υπηρέτρια με κάτασπρη, κολληρισμένη ποδίτσα, τήν κύτταξε κάπως ύποπτα, μά πούλν καλά-καλά ή Εύγενία προφτάει να π'ή τ' όνομά της, μία πόρτα άνοιξε και μπήκε ή θεία μ' άνοιχτή τήν άγκαλιά της:

— Εύγενίτσα! Καλώς ήρθες. Πώς ήταν αυτό; Τί κάνεις; Τί κάνει ό πατέρας σου;

Τής Εύγενίας τή μάτια βουρκώσανε, κι' άφήσανε να πέσουν στο φρεσκογιαλισμένο παρκέττο δύο καφτά δάκρυα.

— Πέθανε!.. μόρεσε μόνο να ψιθυρίση.

"Η θεία φάνηκε πραγματικά συγκινημένη κι' αυτή. "Εσφίξε στήν άγκαλιά της τήν Εύγενία και τήν τράβηξε σ' ένα μαλακό ντιβάνι, καθίζοντάς τήν κοντά της, σχεδόν άπάνω στα γόνατά τ'.

— Πέθανε; Μ' αυτός ήτανε καλά. Πώς γίνηκε αυτό τόν εξαφνικό; Καμμία πνευμονία κι' αυτός, σαν τήν καυμένη τή μονούλα σου;

— "Οχι, συμφόρηση...

— Πάει καιρός;

— Κάπου δέκα μέρες έπεσε. Χτές πέθανε.

— Και δέ μάς είδοποιήσανε; Θές ένα γερό μάλωμα, κακό κορίτσι... Έφεις δά πόσο σ' άγαπάμε, κι' έγώ κι' ό "Αριστείδης.

"Η Εύγενία σκούπισε τή μάτια της.

— Ξέρω πώς είσατε πολύ καλά. Ξέρω ακόμα πώς σ' άγαπάμε.

πάρα πολλά. Μά ό καυμένος ό μπαμπάς δεν ήθελε να σας δώση βάρος και τώρα, τελευταία...

"Η καλή γυναίκα της έκλεισε τόν στόμα με τή χέρια της:

— Δέ ντρέπεται; τή μάλωσε. Τι είν' αυτά πού λές; Και φαντάζουμαι πιά τί στενοχώριες θά περάσεις. "Αρρώστειες, γιατροί, φάρμακα, κηδεία...

— Είχα κάτι μικρές οικονομίες, και τήν κουτοκατάφερα. Τώρα όμως τί θά γίνω; Πώς να ζήσω; Σκέφτηκα λοιπόν εσάς, πούσατε τόσο καλοί, κι' ήρθα να σας γυρέσω μία τελευταία χάρη... Φαντάζουμαι πώς κάποια θεοούλα μπορεί να βρεθ' και για μένα στα εργοστάσια του θείου. Ξέρω λίγη γραφομηχανή "Αντλερ, τήν καταφέρνω λίγο στα λογιστικά, κι' έλπίζω...

"Η θεία τήν έκοψε στη μέση υπήγοντας μεγάλες φωνές και σηκώνοντας τήν δύο της χέρια στο ταβάνι:

— Τί κουταμάρες είν' αυτές! Θέλεις θέση στο εργοστάσιο, λές; Μά ή θέση σέ περιμένει έδώ, μέσ' στο σπίτι μας, δεν τόν ξέρεις; Δέ θυμάσαι και τήν άλλη φορά πού τόν είπα και τού καυμένου του πατέρα σου; Θά μένης μαζί σου, άφοι παιδιά δεν έχουι, και θά σου δώσουμε όλη τήν άγάπη πού θά χαρίζαμε στο πραγματικό μας παιδί, αν είχαμε...

Μέ τόν στήθος της πού άναταραζότανε από τούς λυγμούς, ή Εύγενία έσκυψε και φίλησε τόν χέρι της καλής θείας, χωρίς να μπορέση να άρθρωση λέξη.

— Τί γαρ' μας, από έρημοι και μαγκούφρες όπως είμαστε ως τώρα, να βρεθούμε εξαφνικά με μία κορούλα, έτοιμη, χαριτωμένη... συνέχισε ή καλή γυναίκα. "Α, με πόση γαρ' θά σέ σφίξει στήν άγκαλιά του κι' ό "Αριστείδης. Θά δ'ής τί ώραία πού θά περάναι όλοι έδώ μέσα... "Εγώ κι' αυτός θά κυττάζουμε ν' άναπληρώσουμε όσο μπορούμε τή μονούλα σου και τόν πατερούλη σου...

"Υστερα ή θεία σήκωθηκε, σήκωσε και τήν Εύγενία, και τήν κύτταξε από πάνω ως κάτω.

— Για κύττα τί όμορφη κορούλα μούρθε σήμερα, ούρανοκατέβατη!.. φώναξε. "Εσύ, άμα ντυθής και βγής στα σαλόνια, θά χαλάσης κόσμο...

Ξέρισε πιάνο:

— "Οχι, άποκρίθηκε ή Εύγενία, χαμηλώνοντας τή μάτια.

— Γαλλικά, έγγλέζικα, τέννις;...

— Ούτε, έξόν από λίγα έλληνικά, τίποτ' άλλο.

— Θά τή μάθης όλα έδώ, και σέ δύο χρόνια, πού θάγν τελειώσης και τόν πένθος για τόν καυμένο τόν μπαμπά σου, θά βγής γεμάτη προσόντα στη μεγάλη ζωή...

"Η Εύγενία έξόν απ' τή δάκρυά της, ένοιωσε ένα έξαίσιο γρυσό θάμπωμα να τή σκεπάζη τήν όσση.

— Τί καλή πού είσατε! ψιθύρισε.

Μά ή καλή θεία είχε πάρει φόρα, και δεν έννοούσε να σταματήσει:

— Τά χρόνια πού θά περάσης άπό δώ και μπρός θά σέ κάνουν να έγνάσης τή γρόνια τής φτώχειας πού έζησες ως τώρα...

"Ολα θά αλλάξουν στο καλύτερο. Και πρ' απ' όλα τ' όνομά σου: Εύγενία δεν είνε όνομα σαλονιού...

— "Ετσι λέγανε τή γιαγιά μου, άπολωνήθηκε ή Εύγενία.

— Καλή κι' άγία ή γιαγιά σου, Θεός σχωρέστη! Μά σ' άπό δώ και μπρός, θά λέγεται Τζέννη...

Κι' έτσι συνέβη, ύστερ' από δύο

χρόνια μόλις ή Εύγενία Στάλη, κόρη του Μπαρμπα Χαράλαμπου του Στάλη, άλλοτε ταίριας σ' ένα συνοικιακό υποκάλικό με μιάν άλμπαναδένια ποδίτσα και τετρακόσες δραχμές τόν μήνα μισθό, να βγ' με τόν όνομα Τζέννη Φαρμάκη στη μεγάλη ζωή της "Αθήνας.

"Εγκλιματίσθηκε με καταπληκτική εύκολία στη νέα της ζωή, και κανείς πιά δέ θάτανε δυνατό να μαντέψει πώς ή κομψότατη εκείνη κοπέλλα, με τόν ύπεροχο κορμί της σφινιμένο μέσ' στο μετάξι, είχε κάποτε μετρήσει τόν άντίτιμο μίας ρέγας ή πενήντα δραμιών φέτας σέ γαζέτες.

Τόν θείο και τήν θεία της τούς φώναζε πιά μπαμπά και μαμά, κι' ήτανε τόσο φυσικό τόν ύφος της, πού θε μία μέρα πού οι Φαρμάκηδες πείστηκαν πιά έντελως ότι τόν κορίτσι αυτό προερχόταν κατ' ευθείαν από τήν ένωση τή δική τους. Τόν σπ' τι, τόν μεγάλο άρχοντικό κι' άυτην τόν σπ' τι, πού πριν φτάση εκείνη είχε συνηθίσει στή σιωπή, τώρα άνηγοδία από γέλια, φωνές και τραγούδια. "Οταν μάλιστα, κάθε Πέμπτη άπόγευμα τόν γεμώνα, ή Τζέννη μάζευε τόν κόσμο της, τή εύρύχωρα σαλόνια γεμίζανε νειάτα. Γ'ό πιάνο τότε διαδεγόταν τόν ραδιόφωνο και νότες όλων των ειδών ξεχυνότουσαν για να ύποκρούσουν τόν κέφι, τόν μεθύσι, τόν έρωτα.

Κι' όμως, ό έρωτας ήτανε τόν μόνο πούλειπε απ' τήν καινούργια ζωή της Τζέννης. Κι' ό λόγος ήτανε άπλός: "Η Τζέννη τόν είχε ξεγάσει στα περασμένα της, και δεν τόν είχε εγκλιματίσει μαζί με τ' άλλα στο νέο της φανταχτερό περιβάλλον.

"Οπως όλα τή κορίτσια όλων των εποχών, έτσι κι' ή Τζέννη, απ' τόν καιρό πού λεγότανε μόνο Εύγενία, είχε νοιώσει μία ξεχωριστή συμπάθεια για κάποιο παιδί πού εργαζότανε σέ κάποιο ασφαλιστικό γραφείο, κι' είχε τόν σπ' τι του πλάι στο δικό της. Τόν παιδί τής είχε δώσει να καταλάβη αρκετά καθαρά πώς είχε νοιώσει τόν έρωτα να τού δαγκώνη τήν καρδιά. Και τής είχε δώσει αυτό να τόν καταλάβη, πρώτα με μερικά κάπως άκαθόριστα βλέμματα, κι' ύστερα με κάποιες αβτικωδους περιεγομένου έπιστολές, πούδαν όλες τήν ύπογραφή: Στάλη Μαρκίδης. Νά πούσε...

Τζέννη δεν είχε συγκινηθ' πολύ, ως Εύγενία, θάτανε ψέμα. Και τήν συγκίνηση αυτή τήν είχαν έκδηλώσει σέ μερικά ραντεβού, όταν αυτή και κείνος βρέθηκαν άγκαλιασμένους.

Μ' όλα αυτά όμως, τήν άλλη μέρα κατά τις 7 παρά τέταρτο, ή Τζέννη μπήκε στη μικρή κουρούτσα της και τράβηξε κατά τήν Κολοκυθού. "Η καινούργια της άφρόνιστη ζωή δεν τήν είχε κάνει να ξεχάση τήν φτωγική παληά της, με τις λιγστές χαρές, πού τις υπογράμμιζε όμως ακόμα περισσότερο ή γενικότης τού πόνου. Τόν μαγαζάκι της Κολοκυθούς τόν θυμόταν, όπως θυμότανε και τόν Στάλη. Και κατά τις 7, έφτασε και κατέβηκε σβέλτη, χαρούμενη, πεταχτή, κομψότατη, απ' τόν αμάξι.

"Ο Στάλης περίμενε. Τόν γνώρισε άμέσως.

Μά, εξαφνικά, μία μέρα έφτασε ως τής Τζέννης τόν γαλάζιο άτλανό δωμάτιο, ένα γράμμα. Τόν άνοιξε, τόν ξεδίπλωσε και διάβασε:

Εύγενίτσα μου,

"Επίτρεψέ μου να ξεακολουθήσω και σήμερα, πού λέγεται άλλως, να σέ φωνάξω τόν παλιό λατρευτό όνομά σου, πού άλλοτε τόσες φορές είχε χαϊδέψει, θγαίνοντας, τή χείλια μου. "Απ' τήν ήμέρα πού σ' έχασα — κι' έχει περάσει καιρός από τότε — δέ μπορώ να γ'ό ούτε μία στιγμή ήσυχία. "Η ευτυχία έγινε για μένα όραμα άπαστο; κι' ό πόνος μοναδικός σύντροφός μου. Μαθαίνω πώς έσύ σήμερα έγινες μία τέλεια δεσποινίδα τού κόσμου, πώς συνεχίζεις στα σαλόνια, και πώς δέ θές να θυμάσαι τίποτε από κείνα πού έκαναν τή μικρή καρδούλα σου να χτυπά ή άλλοτε. Μέσα σ' αυτά πού έχασες, βρίσκειται άραγε κι' ό φτωχός μου έρωτας; Κάτι μέσα μου λέει πώς όχι...

"Αν θές να δ'άλης αληθινή τήν προαίθεσή μου αυτή, έλα αύριο κατά τις 7 τόν θραδάκι στο μαγαζάκι πού πηνάινω — θυμάσαι; — στην Κολοκυθού. "Αν δεν τόν θυμηθής τόν μαγαζάκι και δεν τόν δ'ής, τότε θά π'ή πώς έχασες και μένα... Και τότε, γεία σου. Και σου εύχαιμ ή καινούργια σου ζωή να μ'ή σ' άφήση ποτέ να νοσταλγής τήν παληά...—Διός σου: Στάλης.

"Η Τζέννη έμεινε σκεπτική πέντε δλόκληρα λεφτά πάνω σ' αυτό τόν άπλό γράμμα. Στην άρχή σκέφτηκε πώς δεν έπρεπε να πάη στο ραντεβού: "Ο Στάλης ήταν ένα ξαναγύσια στην παληά της ζωή, και κείνη ήθελε νάχη τόν ήρωτισμό να μ'ή γύριση ούτε στιγμή να κυττάξη πίσω της.

Μ' όλα αυτά όμως, τήν άλλη μέρα κατά τις 7 παρά τέταρτο, ή Τζέννη μπήκε στη μικρή κουρούτσα της και τράβηξε κατά τήν Κολοκυθού. "Η καινούργια της άφρόνιστη ζωή δεν τήν είχε κάνει να ξεχάση τήν φτωγική παληά της, με τις λιγστές χαρές, πού τις υπογράμμιζε όμως ακόμα περισσότερο ή γενικότης τού πόνου. Τόν μαγαζάκι της Κολοκυθούς τόν θυμόταν, όπως θυμότανε και τόν Στάλη. Και κατά τις 7, έφτασε και κατέβηκε σβέλτη, χαρούμενη, πεταχτή, κομψότατη, απ' τόν αμάξι.

"Ο Στάλης περίμενε. Τόν γνώρισε άμέσως.

(Ακολουθεί)

Μία χαριτωμένη γελοιογραφία του Έντι Κάντορ, μπροστά στο μικρόφωνο.

Στό περασμένο μας φύλλο μιλήσαμε για τους κινηματογραφικούς «στάρ», που εκτός από την καλλιτεχνική τους καριέρα άπασχολούνται και σε διάφορες άλλες επιχειρήσεις, και τους είδαμε να κερδίζουν σεβαστά ποσά φτινώντας άρώματα, πουλώντας... αβγά και κοττόπουλα και τα τοιαύτα.

Μά το πιο παράξενο άλλο και πιο προσοδοφόρο επάγγελμα το διάλεξε ασφαλώς ο περίφημος Έντι Κάντορ που αντί να κάτσει να κάνει βιομηχανίες, πτηνοτροφίες, καλλιέργειες κ. τ. λ. το έφριξε στην... πολυλογία.

Την έχετε ξανακούσει σεξ την πολυλογία ως επάγγελμα; Ασφαλώς όχι. Ο πολυλογάς το πολύ-πολύ γίνεται αντιπαθητικός και όλοι κυττάζουν πώς να τον ξεφορτωθούν. Μά ο Έντι Κάντορ κατάφερε όχι μόνον να μην τον διώχνουν μα και να πηγαίνουν γυρεύοντάς τον για την πολυλογία του, και να του πληρώνουν κιόλας γι' αυτήν χίλια δολάρια την ημέρα!

Ας μη χαρούμε όμως άδικα οι πολυλογάδες και οι πολυλογούδες, γιατί δεν είναι δουλειά του καθενός να κερδίζει 1000 δολάρια την ημέρα φλυαρώντας. Πρέπει πρώτ' απ' όλα να λέγεται κανείς Έντι Κάντορ. Μά κι αυτός ο ίδιος για να φτάσει να λέγεται Έντι Κάντορ και να κερδίζει τα χίλια δολάρια (περισσότερο από 100 χιλιάδες δραχ.) την ημέρα, πέρασε από μία ζωή γεμάτη στήρηση, τραγωδία και απογοήτευση.

Η ιστορία του Έντι Κάντορ είναι απλή αλλά από τις πιο περιπετειώδεις που συναντάει κανένας και ποτέ του δεν θα κατάρθωνε ίσως ο μεγάλος αυτός ήθοποιος να αποδώσει στην όθον τον τραγικό ρόλο που αναγκάστηκε να παίξει στην ζωή.

Μεγάλωσε μέσα σε μία πρωτοφανή φτώχεια όπως μεγαλώνουν όλα τα παιδιά των φτωχών ανθρώπων, που χωρίς να έχουν μία σταθερή δου-

Ο φλύαρος που κερδίζει

1.000 δολάρια την ημέρα!

λειά έχουνε μία μεγάλη οικογένεια και προσπαθούνε να την ζήσουν με το τίποτα. Ο πατέρας του πουλούσε στο δρόμο τομάρια κουβελιών κι' ο μικρός Έντι Ισκοβίτς (αυτό είναι το πραγματικό όνομα του Έντι), που ήταν μεγαλύτερος από τα ξη άλλα αδέρφια του, τον συνόδευε στην καθημερινή του έξοδο, διαλαλώντας με την παιδική αλλά δυνατή φωνή του το εμπόρευμα. Ήταν η ίδια φωνή, που πολλά χρόνια αργότερα θα του φερνε χίλια δολάρια την ημέρα!

Έτσι η οικογένεια του μπάρμπα Σάμ Ισκοβίτς (7 παιδιά και 5 γέροι συγγενείς) δεκατιζότανε από την φτώχεια και την κακοπέραση.

Πρώτα ο πατέρας, ύστερα η μητέρα, ύστερα οι συγγενείς και τ' αδέρφια πέθαιναν ένας-ένας αφήνοντας τον μικρό Έντι σε ηλικία 12 ετών ολόνταχο, με μία γρη γιαγιά, που έπρεπε να δουλεύει για να την κρατήσει στην ζωή.

Εξακολούθησε να πουλάει κουβελόμαρα την ημέρα και τις νύχτες ζητούσε λογιώ-λογιώ άλλα βοηθητικά επαγγέλματα από κείνα που κάνουν λίγο πολύ όλα τα χαμίνια στις μεγαλουπόλεις.

Πότε έφημεριδοπώλης, πότε μικρός του άσανσερ, πότε γκρουμ σε κανένα ξενοδοχείο τρίτης ή τετάρτης τάξεως, ο μικρός Έντι αγωνιζότανε με πρωτοφανή ήρωισμό να φτιάξει την καριέρα του. Μά όλα του πήγαιναν στραβά μέχρι την ημέρα που η μεγάλη τύχη του παρουσιάστηκε υπό μορφήν ενός περιοδεύοντος θιάσου. Παίζοντας τον ρόλο του μικρού άπαχη ο Έντι Ισκοβίτς που είχε βαφτιστή κιόλας Έντι Κάντορ, έγινε περιζήτητο νούμερο των θιάσων του είδους αυτού και κατέληξε εκεί που ήταν φυσικό να καταλήξει: στο Χόλλυγουντ.

Μά ούτε ο κινηματογράφος ήτανε προωρισμένος να του δώσει την σταθερή φήμη και πρό πάντων το σταθερό μεγάλο εισόδημα που από μικρό παιδί όνειρευότανε. Και έτσι, εγκαταλείποντας και το προτελευταίο αυτό στάδιο της πολυκύμαντης καριέρας του ξαναγύρισε στο επάγγελμα του διαλαλητή που είχε μάθει από πολύ μικρό παιδί.

Ο Έντι Κάντορ έγινε «σπηκερ»

σε μία ραδιοφωνική εταιρία της Αμερικής. Μιλάει από τις 5 το πρωί ως τις δύο το άλλο πρωί και δεν κοιμάται παρά μόνον τις τρεις μικρές πρωινές ώρες και κανά-δυο ώρες άκομη που του περισσεύουν το μεσημέρι. Χάρης στην ευχάριστη φλυαρία του και στο χαριτωμένο του πνεύμα έχει γίνει ο πιο περιζήτητος εκφωνητής διαφημίσεων. Πότε θα τον ακούσετε να ρεκλαμάρη σαρδέλλες του κουτιού, πότε να σάς εκθειάζει ένα καλό τσιγάρο, πότε να σάς πείθει ότι η τάδε σάλτσα είναι το άλφα και το ωμέγα της επιτυχίας στην μαγειρική και ούτω καθ' εξής. Μά εκτός από αυτά, θα τον ακούσετε να σάς αναγγέλλει το πρόγραμμα της επομένης ημέρας ή να σάς διηγείται καμιά νόστιμη ιστοριούλα, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να κρατήσει τους ακροατές κρεμασμένους στον σταθμό για τον οποίο εργάζεται και που του δίνει την πρωτακουστή αμοιβή των χιλίων δολλαρίων την ημέρα. Οι κακές γλώσσες που δεν λείπουν από πουθενά, λένε ότι ο Έντι Κάντορ έχει δυο μεγάλα παράπονα ακόμη από την ζωή του.

Το πρώτο είναι ότι απέκτησε πέντε κορίτσια και κανέναν γιο και το δεύτερο είναι ότι τα εισοδήματά του μόλις του φθάνουν... για να ζή!

Η αλήθεια είναι ότι όχι μόνον αυτός είναι ένας σκορποχέρης πρώτης τάξεως, αλλά και η γυναίκα του, μία πρώην αρτιστούλα του πρώτου θιάσου στον οποίο εργάστηκε ο Έντι, κάνει με εξαιρετικά πολυδάπανη ζωή.

Όσο για τα κορίτσια του, τα τρία μεγαλύτερα παίζουν τον ρόλο των ιδιαίτερων γραμματέων του μπαιμπά. Το έτοιμάζουν όσα πρέπει να πι, του ταξινομούν τα διάφορα γατίκια του και φροντίζουν να μη τον ενοχλή κανείς, όταν κλέβοντας καμιά άρωμα από την φλυαρία ξαπλώνει στο ντιβάνι στο στούντιο για να ξεκουραστεί.

Στο μεταξύ, αν ξεφυλλίσετε τον κατάλογο των «άδειούχων π' ανοδίων πωλητών κουβελόμαρων» της Ν. Υόρκης θα συναντήσετε και σήμερα ακόμη το όνομα του Έντι Ισκοβίτς, του ανθρώπου με τα χίλια δολάρια την ημέρα.

Τα εἴδημα τοῦ δικαστηρίου 'Αντίποινα

ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Ο κ. Κιρκόρ Σερπετιάν ήταν άνθρωπος πρακτικός. Η ψυχραιμία σκέψης ήταν το βασικότερο προσόν του. Ουδέποτε παρέρρετο. Ουδέποτε εξετραχηλίζετο. Ουδέποτε προέβαινε σε καμιά πράξη χωρίς προηγουμένως να συγκαλέσει εις σύσκεψιν τον εαυτόν του και να μελετήσει απ' όλες τις πλευρές την υπόθεση. Ήξερε ν' αντιμετωπίζει με σύνεσιν τα πιο δύσκολα προβλήματα, και ποτέ δεν έπευτε έξω εις τις λύσεις.

Ήταν ψηλός και δλίγον άγχαμπος. Είχε μίαν μύτην που έκρέμετο ως ταμπί μέσ' στη μέση του προσώπου του. Είχε μύστακα σκουποειδή, μίαν πον εύρύ, μάτι ρευβώδες και γούστα μερακλίδικα. Είχε ακόμη σύζυγον, παχουλήν και άφράτην, ως είδος έκμек κατάψ, που την έλάτρευε. Ζηλιάσης ήταν περισσότερο και από τον Όθελλον. Αν τον έρωτα και την ζήλεια που είχε ο άξίος κ. Κιρκόρ Σερπετιάν τα είχε άλλος άνθρωπος, και έπληροφορείτο ότι έπληροφορήθη αυτός, θα έκανα φόνον. Αλλά, είπαμε, ο άξίος κ. Κιρκόρ ήταν Όθελλος χωρίς παραφορές.

Προσέεατε να δήτε.

Ένα άπόγεμα εις το καφενείον που έκαθόταν και έδρουσίετο καταπίνων εις μικράς δόσεις την λεμονάδα του, κατέφθασεν άσθιναίνων ο Κιρκόρ, Άρμένιος επίσης, Ιάγος της παροήσης Ιστορίας, και του είπε:

— Κιρκόρ...

— Για γαρά, Κιρκίτ.

— Ισπουδαία νέα έχω, Κιρκόρ.

Και προσέθεσε λαχανιάζων:

— Γυναίκα σου γίτε τίμιος ύναίκα ντέν είνε, κούζουμ! «Αμα έχω έλεα, ύναίκα φίλου μου Κιρκόρ Πηνελόπη ένεται, γίτε άλλον άντρα ντέν κυττάει, φιλέρτ-μιλέρτ, άραντεβο-μαρντ-βο ντέν Ικάνει. Άναντίν;

— Έβετ, γιάγο!

— «Αμα ύναίκα μυστήριος πρᾶμα είνε, Κιρκόρ. Ίψυγής της βαθύς πηγάδις ένεται άμα μέσα κυττάζει, γίτε τίποτις ντέν Ιβλέπεις. Σκοτεινό πᾶμα είνε, Ιπρόσσωπος έλάει, Ίψυγή μαύρη ένεται. Άναντίν;

— Έβετ, γιάγο! «Αμα ύναίκα δικός μου άλλο πᾶμα ένεται...

— Αλλά ο Άρμένιος Ιάγος άφηκε από τα χείλη του φιλοσοφικόν άφορισμόν:

— «Όλο το ύναίκα ένα πᾶμα ένεται!

— Σους, υπέ!

— Μά το Θεό σου!

— Ίφέρεις τίποτις;

— Ίέξω, Κιρκόρ: Γυναίκα σου Ιρωμένο έχει!

— Γιόκ, υπέ!

— Μά το Θεός σου!

— Φτού!

Εσηκώθηκε έπάνω ο Κιρκόρ άνησυχος, έβαλε τα χέρια του πίσω, άργισε να κόβη νευρικός βόλτες μέσα στο καφενεδάκι, άγωνιζόμενος

να πειθαρχήσει τα αισθήματά του, και δαμάση την άξιοπρέπειά του που έπανεστάτησε. Έν τέλει παρήγγειλε τρεις γκαζόλες και άφου τις ήπια για να άποκαταστήση την διασαλευθείσαν ψυχραιμίαν του, έδωσε τόπο στην όργη και έπλησίασε πάλιν τον Ιάγον:

Λέγε, υπέ!

— Ντοντοράκης Χαλβά...

— Ίρωμένος ένεται;

— Ναι, Ιστέ! Ντοντοράκης, υπιλιέ-το στέλνει, φιλέρτ-μιλέρτ, άρανταβο!

— Ίντιποινα, πρόεδρο έφέντη.

μαραντεβο, φελιάν-φιστίκ με ύναίκα σου έκάνει...

— Φτού!

— Μά το Θεός σου!

— Γκαρσόν, μία Ιγκαζόζα!

Ήπια και άλλη μίαν λεμονάδα ο Κιρκόρ, για να συνέλθη από την φοβερήν άποκάλυψιν, και έζήτησε να μείνη μόνος. Έκδίκηση έδιψούσεν η ψυχή του. Όχι όμως μαχαίρι. Όύτε πιστόλι. Όύτε καννάδες. Όύτε αίματα. Το δόγμα του: Όφθαλμόν αντί όφθαλμού, ήταν κατά τον θυμόσοφον Άρμένιον, το φιλοσοφικότερο δόγμα του κόσμου και αυτό άκολουθούσε σε όλη του την ζωή. Άνθρωπος άργών καθός ήταν, δεν μπορούσε να παρεκκλίνει από την σοφήν γραμμήν που χάραξε εις την ζωήν του. Η πολιτική των άντιποίνων ήταν το σύστημά του. Πόδι το έπατούσαν; Πόδι θα έπατούσε. Μάτι το έβγαζαν; Μάτι θα έβγαζε. Λεφτά το έτρωγαν; Λεφτά θα έτρωγε. Ό τρόπος αυτός της έκδικήσεως άντα-

πεκρίνετο εις την ιδέαν της δικαιοσύνης που ήταν ριζωμένη στα τρίσβαθα της ψυχής του άξίότιμου κ. Κιρκόρ Σερπετιάν. Έάν του έδινες χαστούκι, ποτέ δεν θα άπαντούσε με γροθιάν. Χαστούκι θα έδινε μόνον. Έάν του έδάγκωνες την μύτη, ποτέ δεν θα σου έκοβε το αυτί. Μπορούσε να περιμένη εις τους αιώνας των αιώνων αλλά στη μύτη σου και μόνον θα συνεκέντρωνε τις άγριότερες διαθέσεις του.

Ότως έχόντων των πραγμάτων, άκολούθησαν τα έξης: Έφθασε μία ημέρα που ο άξίος κ. Κιρκόρ εδύ ρέθη στο έδωλόν. Η έπιβλητική του φυσιογνωμία από την πρώτης στιγμής προκαλεί έντύπωνιν Περισσότερο δέ την στιγμή που η άξίος κ. Κατερίνα καταθέτει τους άθλους του:

— Είνε βρωμόσκυλο, κ. πρόεδρε!

— Γιατί;

— Γιατί τί ήταν πιά τουτό πιά, να με παίρνει πιά από πίσω πιά κ. πρόεδρε, και να μη μ' άφήνει πιά να ξεμυτίσω από το σπίτι μου! Μέρα-νύχτα πιά ήσυγία δεν μ' άφίνει, κ. δικαστή μου. Τί γράμματα, να μου γράφη και τί τραγουδία να μου τραγουδάει και τί ια βαρυαναστενάζη, σαν περνούσα από κοντά του, τί να μου λή πώς θα μαχαίρωθώ πιά, θ' άνοίξη τη κοιλιά του πιά δέω απ' την πόρτα μου, να τρέγουν πιά τα γαίματα, να πλημμυρήσουν οι δρόμοι, κ. δικαστή μου, τί να μου λή πώς θα πέση στο Φάληρο για μένα να πινής και πώς θα πάρω πιά το κοίμα του έχω ή άμοιρη! Τί να με σταματάς πιά στο δρόμο έμένανε και να μου λή: Βάγ, Κατερίνα μου, δόσε μου ένα άραντεβο και πάο την ψυχή μου! Και να το λέω πιά έχω παντρεμένη γυναίκα έμια, κύριε Κιρκόρ κ' αν το μάθω πιά ο άντρας μου όπως είνε και άράθυμος θα γίνω σκοτωμός, κ. δικαστή μου, θα τραβήξω τη κουμπούρα πιά, δεν λογαριάζει τίποτε αυτός. Μπα πού ν' άκούση, κ. δικαστή μου, τοτός Άρμένιος πιά και πεισιπτάς, σαν γάιδας μετά συγχαρήσεως! Όπου, λοιπόν βαζιέστησα πιά, κ. δικαστή μου και όταν πιά μου παραιτήθηκε πιά στη μύτη, τραβάω την παντοφλά και το κοπανάω μια στην μούρη!

Έτσι έγινε ο καυγάς που άνεστάτωσε τον μικρό δρόμο του συνοικισμού, όπου συνέβηκαν τα τραγικά αυτά γεγονότα.

Καλούμενος ο Κιρκόρ να άπολογηθή καταθέτει άξιοπρέπως:

— Ίντιποινα!

— Πόδε;

— Ίντιποινα, πρόεδρο έφέντη. Αμα γίτε έμένα καρδιά μου ντέν νοιάζει Κατερίνα, ύναίκα νταναντάνα ένεται! Αμα άντρας της Ντοντοράκης έφέντης μου, ύναίκα μου στο μά-

Για την

γυναίκα

Ένας σύζυγος που δεν αφήνει καμιά επιθυμία της γυναίκας του άκτιστο, γρήγορα θα γίνει ένας δυστυχισμένος σύζυγος.

(Κα ντε Στάελ)

— Οι ωραίες γυναίκες που είναι γκρι-νιάρες και νευρικές, μοιάζουν με βάτα από αλάστρο, γεμάτα ξύδι!

(Διογένης)

— Η μεγαλύτερη δύναμη που υπάρχει στον κόσμο, βρίσκεται στην φούχτα της γυναίκας.

(Μονώ)

— Οι γυναίκες δίνουν την σφραγίδα του χαρακτήρα των και της ψυχολογίας των σε κάθε νέα γενιά. Κρατούν στα χέρια των μαζί με τον χαρακτήρα του νέου λαού που διαμορφώνεται και τα περσμένα της αυριανής κοινωνίας.

(Βινέ)

τι έβαλε, άμα και εγώ λντίποινα έκανα, έκλεισα μάτια μου, μάτι μου Κατερίνα έβαλα. Άναντίν;

— Πώς;

— Αυτό είνε! Άμα Κατερίνα συχα μένο πράμα ένεταί έμ άσκημος ύναικα, στόμας της όλο σκόρρα ήρωμάει, έμ παντόφλα βγάξει. Άναντίν;

— Τι έκανε λέει;

— Ντοντοράκης φίλος μου ένεταί, άμα ύναικα μου ήρωμένη είχε!

Η άποκάλυψις προκαλεί κατάπληξιν στο δικαστήριο. Καί καταδικάζεται μέν ό κ. Κιρκόρ σε 50 δραχμές πρόστιμο, είνε εύτυ γής όμως. Διότι ήδη ή κ. Κατερίνα σπεύδει έξαλλη προς συνάντησιν του Ντοντοράκη έφέντη. Πρός μεγίστην ύπερηφάνειαν του Κιρκόρ, ψιθυρίζοντες:

— Ίντίποινα, υπέ. Ντουλειά μου είνε!

Δ ΨΑΘΑΣ

ΑΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΕΧΩΝ ΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ:

Στό φύλλο 565 (26 Ιουλίου):

“Ένα μουσικό τεμάχιο

Το άριστουργηματικό ΒΑΛΣ του κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗ

“ΠΑΡΕ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ!,,

Στό φύλλο 566 (2 Αύγουστου)

Η ΜΑΝΔΡΑ του ΑΤΤΙΚ
ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ

Στό φύλλο 567 (9 Αύγουστου)

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΕΙΝΑΙ... ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Άρθρο του ειδικού ιατρού κ. Γ. ΛΑΔΑ

Τό φύλλο 568 (16 Αύγουστου)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

Στόν έξω

κόσμο

ΑΡΑΒΙΑ: Κατεστράφη ό τάφος της Εύας.

Ό τάφος αυτός βρισκότανε στην Μεδίνα Έντ Τζε-ντα την πόλη στην οποία ξεμπάρκα-ραν άλλοτε οι προσκυνηταί για να συνεχίσουν πεζή ή το ταξίδι τους προς την Ιερά πόλη, την Μέκα. Πιστεύεται ότι στο μέρος εκείνο, είχε πεθάνει ή προμμή-μη μας και φρόντισαν να το επισημάνουν, χτίζοντας δυό άπλούς τοίχους με χοντρές πέτρες. Τώρα ό τάφος αυτός δεν υπάρχει.

Ό άρχηγός των Βαχαμπίτων, των πουριτανών αυτών Αράβων. “Ιπν Σαούντ, διέταξε να τον χαλάσουν, ύποστηρίζοντας ότι ή ύπαρξίς του αποτελούσε βεδή-λωση, μεγάλη του Ιερού τάφου του προφήτου.

ΑΓΓΛΙΑ: Περωτάει 8 χρόνια με φουστάνια!

Παράδοξα πράγματα συμβαίνουν στο Κάο ν ντ ρ ν Ντάουν. Κάποιος γαιοκτήμων το υ μέρους αυτού, περιφέρεται επί όκτω χρόνια τώρα φορώντας φουστάνια και γυναικείες κάλτσες! Καί μη νομίζετε ότι πρόκειται περί τρελλού! Ό άνθρωπος αυτός διαμαρτύρεται άπλώς, κατά της νέας γυναικείας μόδας, που κατά την γνώμη του, κάνει τις γυναίκες να μην ντύνονται πια σαν γυναίκες. Ό φοβερός αυτός αγρότης, ύπόσχεται να βγάλη τη φούστα που φορεί, όταν οι Άγγλοι θα παίξουν κι αυτές να φοράνε άνδρικές κυλότες και «σόρτες»

«Ο, ΣΟΛΕ ΜΙΟ!...»

Ένα αίσθηματικό διήγημα της Μιρέϊγ Μπροσέ

Ησαν πλανόδιοι μουσικοί κι έρχόντουσαν από την μεσημβρινή Ιταλία.

Μπήκαν στη μεγάλη αούλή του ξενοδοχείου, ξεκρέμασαν τα μουσικά όργανα από την πλάτη τους και κάθισαν σε δυό πέτρινες πολυθρόνες.

Ό άνδρας πήρε το βιολί κι ή γυναίκα την άρπα. Το σκυλλάκι τους που τους άκολουθούσε έπήδησε στο κουτί του βιολιού και ξαπλώθηκε... άναπαυτικά μέσα σ' αυτό. Καί άρχισαν να παίζουν.

...Ό λόρδος Άρλιγκτον πετάχθηκε από το κρεβάτι του. Έκάλεσε το γκαρσόνι.

— Αυτό είναι το «Ήσυχο» ξενοδοχείο σας όπως το διαφημίζετε;... είπεν έξω φρενών. Δεν έχω κλείσει μάτι όλη τη νύχτα. Κι' ότι έτοιμαζόμουν να κοιμηθώ λίγο, όταν άρχισε ξαφνικά ή καταραμένη αυτή μουσική!

— Μά, κύριε, διεμαρτυρήθη με βέρα Ιταλική προφορά ό μικρός υπάλληλος. Όλοι οι πελάτες είναι ένθουσιασμένοι με τη μουζικα...

— Δεν δίνω μιά δεκάρα για τη «μουζικα» και για τους πελάτες σου. Έννοώ να κοιμηθώ. Διώχτους αυτούς τους αλήτες!

— Μά, κύριε, δεν μπορώ. Οι μουζικάντες έχουν πάρει την άδεια από τον «παντρόνε» του ξενοδοχείου ναρχωνται εδώ...

— Όρα! Πέρς τότε, στον «παντρόνε» σου νάρθη. Πέρς του ό λόρδος Άρλιγκτον...

Δεν άποτελείωσε τη φράση του.

Οι πλανόδιοι μουσικοί είχαν αλλάξει τώρα σκοπό. Καί μιά γλυκειά μελωδία άρχισε ν' άνεβαίνει άπ' την αούλή. Μιά μελωδία που έκανε ξαφνικά τον λόρδο Άρλιγκτον να σταθί άκίνητος, με το άφτι τεντωμένο.

— Δεν είναι ώραία αυτή ή «καντσονέτα», κύριε; ρώτησε δειλά το γκαρσόνι. «Ό σόλε μιο!...».

Καί, σαν ήνώ στα τελευταία του λόγια, μιά γλυκειά γυναικεία φωνή ύψώθηκε από τον κήπο και άνοιξε να τραγουδά:

— Ό σόλε μιο...

Ό λόρδος Άρλιγκτον είχε γλωμιώσει.

— Ποιος τραγουδά έτσι; ρώτησε.

Η γυναίκα του βιολιτζή, σινιόρ. Λένε πως άλλοτε, πριν από χρόνια, στά νιάτα της, τραγουδούσε ύπέροχα. Επαίξε στη Σκάλα του Μιλάνου. Νά... θέλετε να τη δήτε;... Πλησιάστε στίς γρίλιες του παραθύρου...

Ό λόρδος Άρλιγκτον προχώρησε ως το παράθυρο. Έμεινε λίγες στιγμές άκίνητος.

— Μπετίνα... ψιθύρισε.

“Έξαφνα, έγύρισε. Με τα χαρακτηριστικά του προσώπου άλλωιωμένα, είπε στο γκαρσόνι.

— Πήγαινε να πής σ' αυτή τη γυναίκα ότι κάποιος θέλει να της μιλήσει, και φέρ' την εδώ.

Ό κύριος θέλει να μιλήσει στους μουσικούς:

— Όχι. Στη γυναίκα μονάχα. Κανόνισέ τα όπως μπορείς, και φέρ' την εδώ... μονάχη της...

Συγχρόνως έβγαλε και έδωσε ένα έκατοστάρικο στον μικρό.

— Όταν τα καταφέρεις να την φέρης θα σου δώσω άλλο ένα, του είπε.

Ό μικρός περίμενε να τελειώσει το κομμάτι και κατόπιν έπλησίασε την τραγουδίστρια.

— Μπονόν τζιόρνο, σινιόρα Μπετίνα, της είπε. Κεί πάνω, στο πρώτο πάτωμα, στο νούμερο 27 είναι μιά άρρωστη πελάτισσα. Δεν μπορεί να σηκωθεί ή καυμένη άπ' το κρεβάτι και μου είπε πως θα ήθελε να σάς συγχαρή.

— Ε, τί λές; Πάμε, Ζέππο;

Ό σινιόρ Ζέππο θάκανε καλλίτερα να μείνι εδώ επενέβη το γκαρσόνι. Ό «παντρόνε» θέλει όταν είσαστε στο ξενοδοχείο να παίζετε διαρκώς. Δεν θάρηση άλλωστε, ή σινιόρα παρά λίγα λεπτά...

— Νά, καλλίτερα να πής μόνη σου Μπετίνα, είπεν ό Ζέππο.

Κι' άρχισε να παίζει μόνος του κάποια ταραντέλα.

Αυτή λοιπόν, ήταν ή Μπετίνα Μέλφι; ή Πριμαντόνα της Σκάλας του Μιλάνου;...

Η Μπετίνα άκολουθήσε το γκαρσόνι.

— Μπετίνα!

— Ό!... Θεέ μου... Τζαίμς!...

Εσύ; Κυτταζόντουσαν με κάποια άπορία, τώρα, και οι δυό.

Πώς είχαν γεράσει, αλήθεια...

Αυτή, λοιπόν, ήταν ή Μπετίνα Μέλφι, ή πριμαντόνα της Σκάλας του Μιλάνου που πριν από λίγα χρόνια άκόμη ήταν ή πιό δοξασμένη άοιδός της Ιταλίας.

Κι' ό Τζέιμς Άρλιγκτον, ό γόνος, ό άκατανίκητος, ό περίφημος δανδής ήταν αυτό το ξεραγκιανό γεροντάκι:

— Νά, Μπετίνα... Έγώ είμαι...

Πώς έχεις αλλάξει, αλήθεια, και σύ... Κάθισε. Νοιώθω μιά τέτοια συγκίνηση...

— Σ' ευχαριστώ. Καί γώ... θαρρώ πως ξαναξυπνών τα περασμένα!...

Συχώρεσέ με, ήταν τόσο άπρόοπτο...

Την έβαλε να καθήση κοντά του στο ντιβάνι. Έπηρε τα χέρια της μέσα στα δικά του.

— Είμαι τόσο ευχαριστημένος, έν τούτοις, Μπετίνα που σε ξαναβλέπω...

— Κι' εγώ... Ξψιθύρισε αυτή, ένώ ένα δάκρυ κυλούσε από τα μάτια της.

Ό λόρδος Άρλιγκτον είδε αυτό το δάκρυ.

— Συγχώρεσέ με, Μπετίνα. Δεν έπρεπε να σε καλέσω... Δεν έπρεπε να σου ξαναθυήσω...

— Ό!... είπεν αυτή μ'

ένα μελαγχολικό χαμόγελο διακόπτοντάς τον. Τά...

χω ξεχάσει τώρα όλα... Την Σκάλα του Μιλάνου...

...την Τόσκα... την Τραβιάτα...

Τα «σουζέ σου». Τους θιαύβους σου, Μπετίνα.

Έγώ όμως προτιμούσα άπ' όλα αυτά ένα άπλοϊκό λαϊκό τραγούδι που τραγουδούσες μόνο για μένα... Το «Ό Σόλε μιο».

— Θα σου ζητήσω τώρα μιά τελευταία χάρη... είπε σιγά ό Τζαίμς Άρλιγκτον.

Αυτή τον κύτταξε με άπορία.

— Νά... όταν θάτης κάτω στην αούλή να ξανατραγουδήσεις το «Ό σόλε μιο». Θα νομίσω πως ξαναβρίσκομαι στα παλιά χρόνια...

Η Μπετίνα έθυσε. Σε λίγα άκούσθηκε από την αούλή ή καθάκια φωνή της.

Καί καθώς την άκουγε, ό Τζαίμς Άρλιγκτον συλλογίσθηκε πως άπ' όλη της την άγάπη δεν είχε άπομείνει παρά ένα δρόσερο και γλυκό τραγούδι μόνον...

ΜΙΡΕΪΓ ΜΠΡΟΣΕ

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

θά της έρριχνε στο μάρμαρο λίγα λουλούδια και λίγα δάκρυα που θα ξεραίνονταν κι' αυτά μαζί με τα λουλούδια...

Μπορεί όμως και να μη γινόταν έτσι. Μπορεί να μην τώβρισκαν το πτώμα...

Αλλά πάλι δεν μπορεί. Θά τώβρισκαν. Και θάταν βέβαια μελανισμένο, παραμορφωμένο, φρικτό!.. Προσπάθησε να διώξει αυτή την εικόνα απ' το μυαλό της!

Και ξανατρώμαξε πάλι μη δειλιάση, μη μετανοιώση!

— Θεέ μου! ψιθύρισε μέσα της, Γιατί να χάσω το τραίνο;

Νάχε τώρα ένα πιστόλι θά τελειων' αμέσως. Χωρίς καμιά σκέψη. Θά τις έκοβε όλες τις σκέψεις. Με μιάς. Στη μέση! Ατέλειωτες!..

Αρκετά την είχαν βασανίσει! Αύτος θάταν ένας τρόπος να τις έκδικηθ' κι' αυτή!

Μά δεν είχε όμως το πιστόλι...

Και δοκίμασε μιά τέτοια λύση γι' αυτή...

Έπρεπε λοιπόν κι' εδώ να βασανισθ'! Έπρεπε να πεθάνη όπως «έρχόταν» βολικό» κι' όχι όπως ήθελε!

Καθώς περπατούσε άφηρημένη, χωρίς να βλέπει τί κι' έπεσε πάνω σ' ένα ανθρώπινο σώμα και ψιθύρισε «παρντόν» μηχανικά.

Ήταν ένας άντρας πούβγαλε σιωπηλά το καπέλλο του κι' άπομακρύνθηκε άδίκως...

Η Βίλμα πρόσεξε πώς τον είχε ξαναδ' και πριν φύγει το τραίνο. Ωστε δεν είχε μπη κι' αυτός;

Γιατί άραγε; Ποιος ξέρει!... Κάτι θά τον βασάνιζε κι' εκείνον. Ίσως μάλιστα να κατέβαινε στο Φάληρο για τον ίδιο σκοπό που κατέβαινε κι' η Βίλμα.

Αυτό την έκανε να τον προσέξει περισσότερο και να τον κυττάει με κάποια συμπόνοια.

Ήταν ένας νέος ντυμένος άψογα, με κινήσεις άνετες και ύφος άπλό. Δεν έδειχνε να τον απασχολή καθόλου η Βίλμα. Κι' όμως θά την είχε δ' ταραγμένη, άφηρημένη. Αφο' έπεσε κι' άπάνω του; Ίσως μάλιστα να την είχε δ' και τη στιγμή που την πήραν τα δάκρυα.

Χωρίς να θέλη, ντράπηκε. Και γέλασε αμέσως με το κουτό αυτό συναίσθημα. Τι την ένοιωσε τώρα; Ας την είχε δ' κι' άς σκεπτόταν ότι ήθελε γι' αυτήν.

Τό βλέμμα τους διασταυρώθηκε άξαφνα.

Κι' εκείνος πρώτος έρριξε άλλο' τα μάτια του διακριτικά.

Τό τραίνο ήρθε.

Ήταν μόνοι τους, οι δυο τους που τό περίμεναν.

Η Βίλμα μπηκε σχεδόν ήσυχη αύτη τη φορά. Και καθώς προχωρούσε στο κάθισμα άκουσε πίσω της τα βήματά του.

Της ήρθε να γυρίση και να το' πη: «Γιατί δέ μπαίνετε σ' ένα άλλο τραίνο!» Την ένοχλούσε να τον αίσθάνεται κοντά της. Της φαινόταν

πώς αύτός τάξερε όλα: Ποιά ήταν, τί σκεπτόταν, που πήγαινε... Κι' ενώ τό τραίνο ξεκινούσε την έπιασ' ένας άξαφνος δυνατός φόβος!

Τό βαγόνι ήταν άδειο. Χρειάστηκε να κάνει πολλή προσπάθεια για να γυρίση πίσω της και να τον κυττάει.

Καθόταν στην άλλη γωνιά και διάβαζε την έφημερίδα του.

Ανάπνευσε! Δεν την πρόσεχε. Τυχαία θάχε μπη στο ίδιο βαγόνι... Κι' όμως μπορεί να την πρόσεχε κι' εκείνος, όπως τον πρόσεχε κι' αυτή.

Τόν ξανακύτταξε. Φαινόταν άπορημένος απ' τό διάβασμα.

Θύμωσε με τον άυτό της. Τι την ένοιωσε; Γιατί την απασχολούσε τώρα ο ξένος αύτός άνθρωπος;... Έβγαλε τό κεφάλι της απ' τό παράθυρο κι' άφησε τό βλέμμα της να πλανηθ' έξω, στα φώτα, στη ζωή, που κυλούσε άμέριμη πνίγοντας τις δυστυχίες μέσ' στην ασύλληπτη άπεραντοσύνη της. Τι χάος! Πού ν' άκουστούν εκεί μέσα οι άδύνατοι στεναγμοί των ανθρώπων, όσο κι' αν ήταν πολλοί!..

Έκανε τη σκέψη πώς δέ θά ξανάβλεπε πιά ποτέ όλ' αύτά. Δέ βαρύνεσαι! Τι σημασία είχε; Αλλά γιατί όμως; Γιατί να μη χαιρόταν κι' εκείνη τη ζωή της; Έπειδή ά, άφησε τό Νίκο Μαρά; Για πρώτη φορά της φάνηκε τόσο κουτό.

Μά όχι. Δεν ήταν. Προσπαθούσε να'ρει δικαιολογίες γιατί φοβόταν, γιατί δειλιάζει!.. Κι' άγωνίστηκε να συνέλθ'η, να πάψ'η να σκέπτεται...

Έπρεπε όμως να γράφ' ένα γράμμα στην μαννούλα της. Της φαινόταν άσχημο να πεθάνη χωρίς να της δείξη πώς τη θυμήθηκε, πώς ή τελευταία της σκέψη ήταν γι' αυτήν.

Τώρα, μόλις φτάνανε θά καθότανε κάπου και θά της έγραφε. Και τό γράμμα θά τώρριχνε στο ταχυδρομείο. Όταν θά τώπαιρναν ίσως να μην είχαν βρ' ακόμα τό πτώμα...

Τά μάτια της θόλωσαν πάλι. Δέ θά της έγραφε πολλά. «Συγώρεσέ με, μαννούλα, θά της έλεγε, συγώρεσέ με που άγάπησα κάποιον περισσότερο από σένα...». Αυτό. Τίποτ' άλλο. Ήταν άρκετό!..

Τό τραίνο σταμάτησε. Θάχαν φτάσει στο Φάληρο.

Σηκώθηκε τρομαγμένη, ξαφνιασμένη.

Σκούπισε τά μάτια της βιαστικά με τό χέρι, και πετάχτηκ' έξω.

Ναι, Φάληρο ήταν.

Κατέβηκε γρήγορα-γρήγορα τά σκαλοπάτια και πέρασε άπέναντι.

Έρμηιά. Λίγα φώτα. Άραιοι διαβάτες.

Αέφωνα θυμήθηκε τό νέο που έρχόταν μαζί της στο βαγόνι.

Γύρισε και τον είδε να προχωρή λίγα βήματα πίσω της.

Χωρίς να ξέρη γιατί, τάχυνε τό βήμα της, λές και φοβόταν μην την προσφύσει.

Μ' όλη της την ταραχή έκανε μιά λογική σκέψη. Άν αύτός ο άνθρωπος την είχε πάρει από πίσω; Άν το' νυστίμισε;

Θάταν φοβερή ένόχληση. Και θάπρεπε να'ρει κάποιον τρόπο να τον ξεγελάσει. Γιατί κι' αν έπεφτε άξαφνα στη θάλασσα, αύτός μπορεί να την έσώσει!

Σκέφτηκε να μπη στο ξενοδοχείο, να νοικιάσει ένα δωμάτιο, να γράψ'η εκεί και τό γράμμα κι' ύστερα να ξαναβγ'η.

Της άρεσε αύτή ή ιδέα.

Της άρεσε αύτή ή ιδέα.

Της άρεσε αύτή ή ιδέα.

Της άρεσε αύτή ή ιδέα.

Της άρεσε αύτή ή ιδέα.

Της άρεσε αύτή ή ιδέα.

Της άρεσε αύτή ή ιδέα.

Της άρεσε αύτή ή ιδέα.

Και προχώρησε ήσυχη πιά. Έφτασε στο ξενοδοχείο και ζήτησ' ένα δωμάτιο. Ο θυρωρός την κύτταξε έρευνητικά. Μά δεν είπε τίποτα. Την ανέβασε άπάνω και της έδειξε μιά άπλή μικρή κρεβατοκάμαρα.

— Σας άρέσει;

«Γι'ά να περάσει κανείς δέκα λεπτά και μάλιστα τά τελευταία, είναι ό,τι πρέπει!» σκέφτηκε ή Βίλμα.

— Ναι, καλό είναι. Ψιθύρισε.

Ο θυρωρός έφυγε.

Σκέφθηκε να γτυπήσει και να ζήτησ'η χαρτί και φάκελλο. Μά φοβήθηκε μήπως αύτό τους φανή ύποπτο. Είγ' άκούσει πώς κάτι τέτοια τά προσέχουν οι υπάλληλοι των ξενοδοχείων.

Κι' αν τό συνδυάζανε με την περιέργη εμφάνισή της — ένα κορίτσι μόνο του τέτοια ώρα — ίσως και να την παρακολουθούσαν.

Καλλίτερα θάτανε να κατέβ'η μόνη της ν' αγοράσει χαρτί.

Κείνη την ώρα γτύπησ' ή πόρτα. Ένας μικρός της έφερε τό «Δελτίο» γι'ά να τό συμπληρώσει. Έγραψε ό,τι της κατέβηκε. Άλλο όνομα, ψευτική ήλικία, φανταστική διεύθυνση. Όταν έφυγ' ο μικρός μετάνοιωσε. Γιατί την έκανε αύτή τη βλακεία; Έπρεπε να γράψ'η την αλήθεια.

Βγήκε, πήρε τό χαρτί και γύρισε πάλι γρήγορα. Στο δρόμο κύτταξε προσεκτικά γύρω της. Δεν είδε κανέναν. Ο νεαρός είχε φύγει.

Τώρα βιαζόταν πολύ. Έπρεπε να τελειώσει μιά ώρα άρχιτερα. Είπε μαρτύριο να ζ'η κανείς όταν ξέρη πώς θά ζήσει ώριμένη ώρα...

Ανοιξε τό χαρτοφύλακα γι'ά να βγάλλ'η τό στυλό της κι' είδε μέσα τη φιλιτισένια Παναγίτσα, και τά ρούχα που'χε πάρει απ' τό σπίτι.

Την έπιασ' ένα κλάμμα δυνατό. Ένα κλάμμα που τό συγκρατούσε τόσες ώρες με κόπο και τώρα ξέσπαγε άβάσταχτο.

Έβαλε δύναμη γι'ά να τό σταματήσει. Κι' άρχισε να γράφ'η τό γράμμα έτσι όπως τώχε σκεφτή στο τραίνο... Μαννούλα, συγώρεσέ με που άγάπησα κάποιον περισσότερο από σένα».

Μιά σταγόνα απ' τά μάτια της έπεσε στο χαρτί. Τη σκούπισε κι' έγραψε τ' όνομά της πάνω στο δάκρυ.

Την ώρα που πήγαινε να κλείσει τό φάκελλο, σκέφθηκε πάλι τον πατέρα της. Τό γράμμα ήταν μόνο γι'ά τη μητέρα της και γι'ά τον Άλλο.

Ξαναπ'ηρε πάλι τό χαρτί και πρόσθεσε στο άλλο φύλλο: «Νά προσέχης τη μαμά. Δεν έχει πιά κανέναν άλλον από σένα».

— Νάξερεις πόσο λυπάμαι που δεν πρόφτασα να σ' άποκτήσω! σκέφθηκε. Και της φάνηκε πώς δεν έπρεπε να το'υ τό κρύψ'η. Ήταν τόσο ώραίο! Τώγραψε γρήγορα-γρήγορα κι' έκλεισε τό φάκελλο.

Τώρα πιά ήταν έτοιμη.

Φίλησε τί φιλιτισένια Παναγίτσα, έκλεισε τό χαρτοφύλακα, σκούπισε τά μάτια της με μιά βρεμμένη πετσέτα και βγήκε χωρίς καπέλλο, περπατώντας σιγά με ύφος άδιάφορο.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

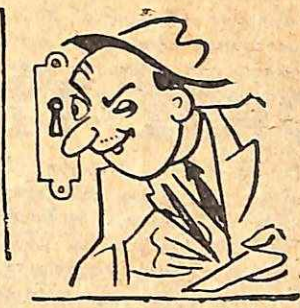
(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Μία εξαιρετική καμπάνια Ιοήμηρες έρωτήσεις ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Οι κοσμικές κυρίες... που δέν άπαντούν.- Τι λένε
ή δνις Καίτη Βερώνη και ο κ. Δ. Γιαννουκάκης

Η χρησιμοποιήμας πρωταγωνίστρια δις Καίτη Βερώνη.

κής απ' τις δύο πρώτες, άλλ' εξ' ίσου άπόσπαστο για μένα, περιωρίσθηκε να πάη στη Μύκονο. Στην τετάρτη, γι'ά μιά στιγμή ή τύχη μου χαμογέλασε. Άλλά γι'ά λίγα μόνο δευτερόλεπτα. Βρήκα, επί τέλους, μιά κοσμική κυρία στας Αθήνας. Δώρον άδωρον, όμως. Μου άνοιξε διάπλατα την πόρτα της, άλλ' έκλεισε έρωτικά τά γέλη. Απογοητευμένος, άποφάσισα να εγκαταλείψω τον άγωνα. Όχι, πάντως, προτού δοκιμάσω γι'ά μιά τελευταία φορά την τύχη μου.

Είχα, μάλιστα, μιά διαίσθηση ότι στην τελευταία μου προσπάθεια θά είχα κάποιο άποτέλεσμα. Και τούτο, γιατί ή πέμπτη κοσμική κυρία την όποία συνήτησα δέν ήτο άπλως μιά κυρία του κόσμου, και εξ' επαγγέλματος, όπως είναι

όλες οι άλλες, αλλά μιά εξαιρετικά μορφωμένη γυναίκα, άσχολουμένη ή ίδια με τη δημοσιογραφία και κόρη έπιφανούς δημοσιογράφου και ανθρώπου των γραμμάτων.

Στην έρώτησή μου αν θά έδεχτο ν' αντιμετώπιση τις άδιάκριτες έρωτήσεις μου, μου άπάντησε:

—Θά πάω την άδεια του μπαμπά.

Ο μπαμπάς ήρωήθη, άλλ' δέν συγκάτενευσε. Και, ως ήτο φυσικόν, ή πειθύνις ός κόρη του δέν άπήντησε. Έν τούτοις, μου άφησε μιά μικρή έλπίδα γι'ά τό μέλλον.

— Έξακολουθήστε τις τολήμρες σας, και δέν άποκλείεται να σας άπαντήσω κι' εγώ μιά μέρα.

Φυσικά, ύστερα απ' αύτην την υπόσχεση — γιατί, αν δέν άπατώμαι, πρόκειται περί υποσχέσεως — έχω ένα λόγο περισσότερο να μη κατέβω τά βλά.

Θά επανέλθω. Έλπίζω δέ αύτή τη φορά να βρω ένα μπαμπά χωρίς αντίρρησης. Όπως, άλλωστε, δέν έπρόβαλε καμμία αντίρρησης όταν, πρό καιρού, υπεβλήθη και ο ίδιος στο μαρτύριο της καμπάνιας αύτης και έδωσε τις πιο πικάντικες άπαντήσεις που φιλοξένησε ποτέ ή σελίς των ατολήμρων.

Τά καρίτσια των κυριών του κόσμου δέν πέρασαν χωρίς να δημιουργήσουν κάποια άκαταστασία στην έρευνά μου.

Κι' όπως συμβαίνει πάντοτε σε παρόμοιες περιπτώσεις, οι άνεύθυνοι πληρώνουν τά σπασμένα.

Απαντά ή δις Καίτη Βερώνη

Τά σπασμένα, λοιπόν, αύτή τη φορά τά πλήρωσε ή χρησιμοποιήμας πρωταγωνίστρια του μουσικού μας θεάτρου, δις Καίτη Βερώνη.

Αναγκάσθηκε να πάω απ' τα άγρια μεσάνυχτα σπίτι της, να την σπρώξω απ' τό κρεβάτι και να την υποβάλω άγγοροζυγνημένη καθώς ήταν, στο μαρ-

τύριο των ἀδικημάτων ἐρωτήσεών μου.

Βλέπετε, όμως, δὲν μπορούσε νὰ γίνη κι' ἄλλοιως. Οἱ κυρίες τοῦ κόσμου μὲ καθυστέρησαν τόσο πολὺ, ὥστε αὐτὴ τὴν ἐδομάδα παρ' ὀλίγο νὰ ἔμειναν οἱ ἀτολμῆρες μου δίχως γυναικείες ἀπαντήσεις. Εὐτυχῶς, ὁ κίνδυνος αὐτὸς ἀπεσοδήθη.

Ἡ δις Καίτη Βερώνη ἐθυσίασε τὸν προνὸς τῆς ὕπνου, ποὺ εἶναι κι' ὁ πιὸ γλυκός, ὡς γνωστὸν, γιὰ νὰ ικανοποιηθῇ τὴν ἐπαγγελματικὴ μου περιέργεια καὶ νὰ σώσῃ τὴν κατάστασιν. Ὁπωσδήποτε, όμως, δὲν τὴν γλύτωσε. Ἦταν γραμμένη στὸν κατάλογο γιὰ τὴν ἐπόμενη ἐδομάδα.

—Ἐτοχε ποτὲ νὰ μετανοιώσετε ποὺ γεννηθήκατε γυναίκα;

Ἡ Βερώνη διακόπτει ἕνα χαμουργητὸ καὶ μοῦ ἀπαντᾷ:

—Ὁχι, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἔτσι ὥπως εἰμαι. Δὲν ζήλεψα ποτὲ κανένα προσὸν ἀπ' ὅσα γυναικῶς ἀποδίδονται στὸ ἰσχυρὸ φύλο. Αὐτό, φυσικὰ, δὲν σημαίνει ὅτι παύω νὰ μ' ἀρέσουν οἱ ἄντρες. Κάθε ἄλλο!

—Τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπᾶτε, σκεφθήκατε ποτὲ νὰ τὸν ἀπατήσετε;

—Ὁχι, ἀπαντᾷ μὲ ζωηρότητα ἡ χαριτωμένη συνομιλήτριά μου. Ἐκείνον ποὺ ἀγαπᾷ, ἀπεφάσισα νὰ τὸν παντρευτώ.

Γιὰ ὅσους δὲν τὸ ξέρουν, τοὺς πληροφορῶ ὅτι ἡ Καίτη Βερώνη εἶναι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν συμπαθέστατο κομπέρ τοῦ Ἀλφριχίου κ. Ἀγγελο Μιυρλί-πιλλο.

—Ποιὸ θὰ ἦταν τὸ γεγονός; ποὺ ἂν σᾶς ἔκανε νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ θέατρο;

—Κανένα. Μοῦ τὸ ζήτησαν καὶ δὲν τὸ ἀπεφάσισα. Θὰ ἤμουν τώρα, ἴσως, στὴν Εὐρώπη, ἂν ἐγκατέλειπα τὴ σκηνή. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ κάνω ποτὲ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Κανείς δὲν μπορεῖ ν' ἀμφισβῆλῃ γιὰ τὴν εὐλοκίαν της. Μιά ἡθοποιός, ποὺ γεννήθηκε σχεδὸν στὸ θέατρο, δὲν τὸ ἐγκαταλείπει εὐκολα.

—Τί θὰ προτιμούσατε, ἔναν ἄσχημο, ἀλλὰ ἔξυπνο ἄντρα ἢ ἔναν ὁμορφο, ἀλλὰ κουτό;

Ἡ ἐκλεκτὴ μας πρωταγωνίστρια μοῦ ἀπαντᾷ χωρίς δισταγμό:

—Τὸν ἄσχημο, χίλιες φορές τὸν ἄσχημο.

Σταματᾷ μερικὰ δευτερόλεπτα κι' ἔστερα προσθέτει:

—Μὰ μήπως δὲν ὑπάρχουν ἔξυπνοι, νὰ εἶναι ὁμορφοί;

Γιὰ νὰ τὸ λέῃ καὶ θὰ ξέρη, ἀφοῦ μάλιστα σκοπεύει καὶ νὰ παντρευτῇ.

—Εἰσθε γυναίκα μὲ φλογερὴ ιδιοσυγκρασία;

Ἡ ἐρώτησίς μου βάζει τὴ Βερώνη σὲ ἀμνηστία.

—Ἐρῶ γὰρ, μοῦ λέει. Ὑπάρχει κάποιος ποὺ μὲ λέει ἀκορίτσι—σίφουνας.

—Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κάποιος τῆς ρωτῶ.

—Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου.

Ἀπάντησις ἀποστομωτική. Ἄν δὲν ξέρη ὁ μνηστὴρ τὸ χαρακτῆρα τῆς μνηστῆς του ποῖος θὰ τὸν ξέρη;

—Πόσες φορές αἰσθανθήκατε πραγματικὸ ἔρωτα στὴ ζωὴ σας;

—Μία, μοῦ ἀπαντᾷ ἡ Βερώνη.

Ἡ ἀπάντησις δὲν στερεῖται κάποιας

...ἡξισαφιστικῆς πονηρίας. Νὰ ἐννοῇ ἄρα γὰρ τὸ παρόν, μὲ τὸν μνηστῆρα της, ἢ αὐτὸς ἐξαιρεῖται... ὅπως συνήθως οἱ παρόντες; Πάντως δὲν ἐπιμένω στὸ λεπτό αὐτὸ σημεῖο. Ἀλλ' οὔτε καὶ στίς τολμηρὰς ἐρωτήσεις μου. Βλέπω τὴν συνομιλήτριά μου νὰ μὲ κυττάξῃ μὲ κάποιο παρακλητικὸ ὄφρος καὶ τὴν ἀφήνω νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνον, ποὺ τόσο σκληρὰ τῆς διέκοψα!

Ἀπαντᾷ ὁ κ. Γιαννουκάκης

Ἡ τύχη μου τὸ εἶχε αὐτὴ τὴ φορά νὰ βρισκῶ ὅλα τὰ θύματά μου μὲ ἀνεγκλιζέ.

Φυσικὰ, μὴ συνάντησις μὲ τὴν Καίτη

Ὁ κ. Γιαννουκάκης ἐκλεκτὸς σατυρικός ποιητὴς καὶ ἀνηψιός... τοῦ Ἡροδότου.

Βερώνη, ὅπως σᾶς τὴν περιέγραψα, δὲν μπορεῖ νὰ τὴν χαρακτηρίσω ὡς κακοτυχία.

Ἀλλὰ πῶς θὰ χαρακτηρίζατε ἐσεῖς, παρακαλῶ, τὸ θέαμα τοῦ «Ἀριστοφάνη» μὲ πυτζάμες;

Χαριτωμένω;

Νομίζω ὅτι θὰ ἤσασταν λίγο ὑπερβολικοί. Κι' ὅμως, κατὰ βῆθος, δὲν ἔχετε ἄδικο. Ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, φυσικὰ, ὅτι δὲν περιορίζεσθε μόνο νὰ τὸν βλέπετε, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἀκούετε.

Τότε τὸ θέαμα εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ χαριτωμένο.

Ἀκούστε, λοιπόν, τί μοῦ εἶπε, καὶ κρίνατε μόνοι σας.

Προτοῦ ἀρχίσω τίς ἐρωτήσεις μου, ζητῶ πληροφορίες γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἐκλεκτοῦ μου συνομιλητοῦ, γιατί μὲ εἰδοποίησε τηλεφωνικῶς ἀπὸ βραδύς ὅτι... πέθανε, ὅταν ἔμεινε πῶς τὸν γόρενα γιὰ τὴν τολμηρὴ μου καμπάνια.

Εὐτυχῶς, χαίρει ἀκρας ὑγείας κι' εἶται χωρὶς κανένα ἐμπόδιο μπορούμε ν' ἀρχίσουμε τὴ συνομιλία μας.

—Πότε διαπράξατε τὴ μεγαλειότερη τράλλα τῆς ζωῆς σας;

Ὁ κ. Γιαννουκάκης συγκεντρώνεται μερικὰ δευτερόλεπτα καὶ μοῦ ἀπαντᾷ:

—Ὅταν ἀπῆγαγα τὴν ὥραία Ἑλένη καὶ προκάλεσα τὸν Τρωϊκὸ πόλεμο. Ὁ μακαρίτης ὁ θεὸς μου, ὁ Ἡρόδοτος, προσπάθησε νὰ μὲ συγκρατήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ ἤ-

μουν ἀμετάπειστος κι' ἐγὼ ἀφορμὴ νὰ χυθῇ τόσο αἷμα καὶ νὰ πῶν τὰ ὅσα ἔπαθε ὁ Ὀδυσσεύς.

Εἰς ἄκρον συγκεκινημένος συνεχίζω:

—Ποῖος εἶναι ὁ μεγαλειότερος σύγχρονος Ἕλληνας σατυρικός;

Ἡ ἀπάντησις μοῦ ἐρχεται ἀμέσως, δίχως τὸν παραμικρότερο δισταγμό:

—Ἐγώ!

—Σοβαρῶς;

—Σοβαρώτατα!

Δὲν ἐπιμένω καὶ ἀλλάζω κουδέντα.

Ἀς μιλήσουμε τώρα, λίγο γιὰ ἔρωτα, γιὰ γυναίκες καὶ γιὰ γάμο.

—Δὲν σκέπτεσθε νὰ παντρευτῆτε, ρωτῶ τὸν ἐκλεκτὸ συνομιλητῆ μου.

—Εἶχα ἀποφασίσει νὰ παντρευτώ, μοῦ λέει, σὲ ἡλικία ἑξή μηνῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ νύφη δὲ μοῦ ἔδινε ὡς προίκα παρὰ μόνάχα ἕνα μπιμπερόν, ἀνέβαλα τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεώς μου.

Ἀς τὸν πιστεύσω καὶ ἂς ἐξοκολοθῶ:

—Γιατὶ νομίζετε ὅτι σᾶς ἀγαποῦν οἱ γυναίκες, γιὰ τὸ πνεῦμα σας ἢ γιὰ τὴν καλλονὴν σας;

—Δὲν γεννᾶται ζήτημα, μοῦ ἀπαντᾷ Φυσικὰ γιὰ τὴν καλλονὴν μου!

—Πῶς ἀντιδρᾷτε ὅταν τύχη νὰ σᾶς ἀπατήσῃ μιὰ γυναίκα ποὺ ἀγαπᾶτε;

—Πίνω μιὰ λεμονάδα παγωμένη. Κατόπιν ὀπλίζομαι μὲ φλιτ καὶ σκοτώνω ἀνοικτιμῶνως ὅλα τὰ κοινούπια τοῦ δωματίου μου. Ἐπειτα κοιμώμαι!

Ἀφήνωμε κατόπιν αὐτοῦ τίς γυναίκες κι' καταπιανόμεσθε μὲ ἄλλα θέματα.

—Θεωρεῖτε τὸν ἑαυτὸ σας τόσο ἔξυπνο, ὅσο σᾶς νομίζει ὁ κόσμος;

—Ποσῶς! Ὅταν μαθαίνω ὅτι μὲ βρίσκουν ἔξυπνο, σκέπτομαι πόσο κουτοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ βρίσκουν ἐμένα ἔξυπνο.

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀναφέρετε πότε αἰσθανθήκατε τὴν πιὸ μεγάλῃ συγκίνησιν στὴ ζωὴ σας;

—Ὅταν πρωτοπῆρα ρεταινόλαδο!

—Ἄν ἐπρόκειτο νὰ σατυρίσετε τὸν ἑαυτὸ σας, τί θὰ βρίσκατε νὰ τοῦ πῆτε;

—Ὁ ἔλεος, λόγῳ χάριν, ὅτι εἰμαι χοντρός, ἐνῷ ἐγὼ εἶμαι θαῦμα κομψότητος καὶ πολλάκις μοῦ ἔχει προταθῇ νὰ μετᾶσχῃ σὲ διαγωνισμὸ σιλουέττας. Ἀλλὰ δὲν μετέσχον διὰ νὰ μὴ γολωθῇ ὁ φίλος μου κ. Παπαδοῦκας, ποὺ ἔγραψε τὴν «Σιλουέτταν» καὶ τὴ θεωρεῖ, ἔκτοτε, ὡς ἀποκλειστικὴν τοῦ ιδιοκτησίας.

Νομίζω ὅτι ἀρκετὰ φλυᾶρχα μὲ τὸν ἐκλεκτὸν μου σατυρικὸν ποιητῆ καὶ συγγραφέα, γι' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ τὸν κουράσω περαιτέρω. Μιὰ ἐρώτησιν ἀκόμη, καὶ θὰ τὸν ἀφήσω μόνάχον ν' ἀναπολήσῃ τίς παλιές του δόξες τοῦ... Τρωϊκοῦ πολέμου.

—Πόσων ἀνοήτων εἰσθε, κ. Γιαννουκάκη;

—Τὸ ζήτημα, μοῦ λέει, εἶναι πολὺ πλοκο, κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ξέρω καλὰ καλὰ. Γεννήθηκα τὸ 1821 καὶ ἐφρονέσθην στὴν ἄλωση τῆς Ἱερουσαλὴμ στὴν πρώτη Σταυροφορίαν. Τώρα ὑπολογίζεσθε ἐσεῖς πόσων ἐτῶν εἶμαι.

Τὸν ἀφήνω μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ υπολογίσω καὶ νὰ τοῦ πῶ.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ἰταλικὴ φιλολογία

Τὰ μαῦρα μαργαριτάρια

Ἐνα διήγημα τῆς Μίλλυ Ντάντολο

—Ἐ σὺ εἰσαι Γκίτσα; —Ναί, Πέτρο. Ἐχῶ κάτι νὰ σοῦ πῶ. —Τὸ ξέρω, Γκίτσα.

Ἡ νέα γυναίκα κύτταξε ἐκπληκτῶς τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἔλεγεν ἥρμα «τὸ ξέρω». Ἐναν ἄνθρωπο μὲ λεπτὸ καὶ σοβαρὸ πρόσωπο, μὲ φαρδὺ μέτωπο καὶ φαρὰ μαλλιά. Καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης τὴν κύτταξε ἡσυχὰ καὶ χωρὶς μίσος.

Ἡ Γκίτσα θὰ ἦτανε τώρα τριάντα χρόνων κι' εἶχε παντρευτῇ ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ποὺ θὰ ἦτανε μεγαλύτερός της κατὰ 20 χρόνια.

Ἐκεῖνη ἔβγαине τότε ἀπὸ τὴν πρώτη καὶ τελευταία ἐμφάνισή της σὲ μιὰ ἐπιθεώρηση καὶ ἐσκόπευε νὰ ἐξαγγυρίσῃ στὸ ραφτάδικο ποὺ δούλευε προηγουμένως, πρὶν ὁ πόθος τῶν θεατρικῶν θριάμβων τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν πραγματικὸν τῆς δρόμο. Ὁ Πέτρος ἔβγαине ἐπίσης ἀπὸ τὸ ἴδιο θέατρο καὶ εἶχε δὴ τὴν νέα νὰ πηγαίνῃ μ' ἕνα ὄμιλο φίλων κι' ἔπειτα τὴν εἶδε ἐπίσης νὰ δῇ ἕνα χαστούκι σ' ἕνα ἀπὸ τὴν παρέα καὶ ν' ἀπομακρύνεται.

Τὴν παρηκολούθησε καὶ τοῦ φάνηκε ὕστερα ἀπὸ φλυαρία μιὰς ὥρας πῶς ἦταν ἕνα καλὸ κορίτσι. Πραγματικὰ ἦταν ἕνα μίγμα καλωσύνης καὶ κακίας, σοβαρότητας καὶ ἐλαφρότητας, χάριτος καὶ προστυχίας. Θὰ τοῦ ἄρεσε δὲ, φαίνεται, γιὰτὶ ἀκριβῶς ἦταν τέτοια. Ἡ μπορεῖ νὰ τοῦ ἄρεσε, γιὰτὶ ἔτσι ἦταν γραμμένον ἀπὸ τὴν μοῖρα.

Τὴν ἔβαλε κι' ἔμαθε δακτυλογράφος καὶ τὴν πῆρε στὸ δικηγορικὸν τοῦ γραφείου. Ἦταν ἔξυπνη καὶ φαίνονταν πῶς θὰ ἦταν χρήσιμη. Ὁ συντάκτης ὅμως τοῦ Πέτρου καὶ ἡ ἀλλοθροιστικὴ διαμαρτυρήθηκαν γι' αὐτὴν σχεδὸν ἀνοήτῃ καὶ τότε ὁ Πέτρος τὴν παντρεύτηκε.

Ἡ Γκίτσα εἶπε τὸ ναί.

Τὸν συμπαθοῦσε τὸν Πέτρο καὶ ἔπειτα εἶχε μεγάλῃ ἀνάγκη ἀπὸ γαλήνη καὶ καλοζωία. Εἶχε ὑποφέρει πολὺ στὴ ζωὴ της. Πείνα, κρύο, κούραση καὶ ταπεινώσεις κάθε εἴδους. Κατὰ θάθος ἦτανε καλὴ καὶ ἤξερε πῶς θὰ μπορούσε νὰ μείνῃ πιστὴ στὸν Πέτρο. Ντυμένη μὲ τὰ κομψὰ φορέματα ποὺ τῆς εἶχε ἀγοράσει εἶχε γίνοι στ' ἀληθινὰ ὥραια καὶ φαίνονταν πάρα πολὺ νέα. Ἐκεῖνος τρώμαξε σὲ μιὰ στιγμή καὶ τῆς εἶπε τὸν φόβο του.

—Δὲν σοῦ ζητῶ πολλὰ πράγματα Γκίτσα. Θέλω μόνο νὰ μ' ἀγαπᾷς γιὰ λίγο καιρὸ. Δὲν εἰμαι ἀνόητος. Ξέρω πῶς δὲν μπορῶ νὰ κατακτῶ στὴν ἡλικία μου ἕνα πλάσμα ὅπως εἶσαι ἐσύ. Εἶσαι ἕνα ὁμορφὸ κορίτσι, μὰ δὲν μπορεῖς νὰ μείνῃς μαζί μου γιὰ πολὺ καιρὸ. Ἐνα πρᾶγμα λοιπὸν σοῦ ζητῶ νὰ εἶσαι πάντα

εὐλκρινὴς μαζί μου.

Ἐκεῖνη τὸ ὑποσχέθηκε μὲ ὅλη της τὴν ψυχὴ. Ἐπειτα ἦταν τόσο εὐτυχισμένη. Εἶχε μπεῖ στὸ ὥραιο σπιτί τοῦ Πέτρου, ποὺ ἦταν ἰδιοκτησία του καὶ τὰ εἶχε θαυμάσει ὅλα: τὰ παλιὰ ἐπιπλά, τὰ πολυτίμα ἀντικείμενα, τὰ χαλιά, τὰ πορτραῖτα τῶν προγόνων καὶ τῶν γονέων, τὴ φωτογραφία τῆς ἀδελφῆς, ποὺ ἦταν παντρεμένη στὴν Ἀμερική. Τῆς φαίνονταν πῶς ἦταν ξένη, ἀπὸ ἄλλη ράτσα, μὴ παρειακή καὶ ἦτανε θεοαία πῶς ἀνζούσαν αὐτοὶ οἱ πρόγονοι καὶ οἱ γονεῖς δὲν θὰ τῆς ἀνοίγαν εὐχαρίστως τὴν πόρτα τους.

Μιὰ ἐκπληξὴ γιὰ τὴν Γκίτσα ἦταν τὰ διακοσμητικὰ τῆς μητέρας τοῦ Πέτρου. Σκουλαρήκια ἀπὸ μπριλλάντια, σκαφίτσες, ἕνα βραχιόλι, χρυσὲς ἀλυσίδες. Μιὰ ὀλόκληρη κασετίνα καὶ στὸ θάθος ὑπῆρχαν πέντε περιφίμα μαῦρα μαργαριτάρια, ποὺ, ὅπως ἔλεγεν ὁ Πέτρος, στοιχίζανε μιὰ ὀλόκληρη περιουσία.

—Τί θὰ τὰ κάνῃς Πέτρο;

—Σοῦ ὁμολογῶ, πῶς δὲν θὰ ἤθελα νὰ περάξω αὐτὰ τὰ κοσμήματα, γιὰτὶ ἡ μητέρα μου τὰ φοροῦσε πάντα ἔτσι, ὅπως εἶνε.

—Ἐχεῖς δικήν, Πέτρο. Ἀλλῶστε ἐγὼ δὲν πολυκαταλαβαίνω ἀπὸ κοσμήματα καὶ, ὅπως ξέρεις, δὲν μὲ διαφέρει κι' ἂν δὲν τὰ φορῶ.

—Ἐμένα ὅμως μ' ἀρέσει νὰ τὰ φορῶς Γκίτσα.

—Εὐχαριστῶ, Πέτρο.

Ἐκεῖνη εἶχε τὴν ἡσυχία της καὶ τῆς ἔφτανε. Τὴν ἡσυχία της. Μὰ μπορεῖ νὰ κρατήσῃ ἡ ἡσυχία μιᾶς νέας τριάντας ἐτῶν;

Καὶ τὴν εἰρήνην αὐτὴ ἦρθε νὰ τὴν ταραξῇ ἕνα γράμμα ἀπὸ ἕνα παλιὸ φίλο τῆς Γκίτσας, ἕνα καλλιτέχνη τοῦ θιάσου ἐπιθεωρήσεων, ποὺ εἶχε παίξει καὶ ποὺ τὴν ἔκαλοῦσε ν' ἀφήσῃ

τὴν σκλαδιά της καὶ νὰ γυρίσῃ πίσω. Τὸ γράμμα τελείωνε μὲ τὰ εξῆς λόγια:

«... Γκίτσα γιατί ἔχασες πιά τι σημαίνει ἡ συντροφιά μὲ πρόσωπα νέα... ἔπληνσε λοιπόν, Γκίτσα, ἔμπληνσε...»

—Ἔτσι λοιπὸν μοῦ φαίνεται, Πέτρο πῶς ἔπληνσε. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Εἶμαι εὐλκρινὴς. Ἦξερα πῶς θὰ μὲ καταλάβαινε, Πέτρο. Ὁ Θεὸς ξέρει ἂν μοῦ πονῇ ἡ ψυχὴ μου. Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς. Ἀφήσε μὲ μόνο νὰ φύγω, Πέτρο.

Ἡ νέα μιλοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς λυγμούς της. Ἐκεῖνος σιωποῦσε. Τὸ πρᾶγμα δὲν τὸν εἶχε ἐκπλήξει. Ἀπὸ μῆνες τώρα εἶχε καταλάβει τὴν μεταβολὴ τῆς γυναίκας του.

—Ἡσύχασε, Γκίτσα. Δὲν μὲ ἐκπλήσσει τὸ πρᾶγμα. Ἐνα μόνο θέλω νὰ χωριστοῦμε τὸ γρηγορώτερο. Δὲν εἶμαι τόσο ἥρωας, ὅσο ἴσως μὲ φαντάζεσαι.

—Θὰ ἐτοιμάσω τὴ βαλίτσα μου καὶ θὰ φύγω.

—Μὰ θὰ ἔχῃς ἀνάγκη...

—Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ! Ὁχι, δὲν μοῦ χρειάζεται τίποτε. Θὰ πάρω μαζί μου μερικὰ ρούχα καὶ ἀρκεῖ. Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μοῦ δώσῃς τίποτε.

Κι' ἔτσι ἔφυγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀντρός της καὶ γύρισε σπιτί.

—Δὲν ἦρθε ὁ κύριος;

—Ἦρθε καὶ ὄγῃκε μιὰ στιγμή. Θὰ γυρίσῃ γιὰ τὸ δείπνον.

Ἡ Γκίτσα σκέφθηκε πῶς ἦταν προτιμώτερο νὰ φύγῃ ἀμέσως χωρὶς νὰ τὸν περιμένῃ. Πῆρε τὴν τσάντα της κι' ἔφυγε, λέγοντας τὴν ὑπερέτεια πῶς θὰ περάσῃ ἕνας ἀγχοφόρος νὰ πάρῃ τὴν βαλίτσα.

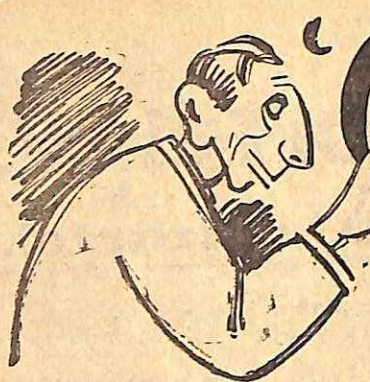
Στὸ τρᾶμ ἀνοίγει τὴν τσάντα της νὰ πληρώσῃ τὸ εἰσιτήριο καὶ βρίσκει ἕνα χαρτί τυλιγμένο. Ἦ ἀνοίγει καὶ βλέπει τὰ πέντε μαργαριτάρια. Πῶς ὤρεθησαν ἐκεῖ; Ἄ δὲν ὤρεθη ἀμφιβολία ὅτι τὰ εἶχε θέλει ὁ Πέτρος ἐκεῖ. Ἦταν τὸ τελευταῖο δῶρο του.

Λοιπὸν τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ. Κι' ἐνῷ ἐκεῖνη τὸν ἄφηνε, αὐτὸς συλλογιζότανε μήπως ὑποφέρει καὶ τῆς χάρις μιὰ ὀλόκληρη περιουσία. Κατὰχλωμὴ σηκώνεται ἀπὸ τὸ τρᾶμ καὶ κατεβαίνει στὴν πρώτη στάση. Πάρνει ἕνα ταξί καὶ γυρίζει σπιτί της. Ὁ Πέτρος ὀριζότανε πῶς δωματίῳ της. Πέφτει ἀπάνω του καὶ τὸν φιλεῖ. Ἐκεῖνος θέλει νὰ τὴν σπρώξῃ. Ἀλλ' ἔπειτα τὴν ρωτᾷ.

—Ποῦ θέλεις νὰ πάμε;

—Πάμε νὰ δώσουμε τὰ πέντε μαργαριτάρια. Θὰ κάνουμε μιὰ καρφίτσα καὶ ἕνα βραχιόλι. Καὶ θὰ τὰ φορῶ πάντα.

ΜΙΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ:

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

—Μάλιστα κ. διευθυντά μου. Χαίρετε.
—Χαίρετε.

Μέρα με τη μέρα ο Παρασκευάς έμπαινε σε μεγαλύτερη ζήμια.

Το πρατήριο της «Έβγα», που τοῦχε αγοράσει ο πεθερός του, φαλκίριζε με ταχύτητα καταπληκτική.

Οι ζημιές γινόντουσαν απαντώντες. Τη μία φορά τοῦ σπῆσαν οι μπουκάλες με το γάλα την άλλη τοῦ ξυνίζανε τα γιαούρτια ομαδικώς, και την άλλη τοῦ λυώνανε τα παγωτά, γιατί αντί να τα βάλει στο ψυγείο τάβαζε μαζί με τις τυρόπητες στο φούρνο, για μεγαλύτερη εύκολια.

Ο πεθερός του, ο Καραμεζάρης, προσπάθησε, με κάθε τρόπο, να τον συγκρατήσει από τον κατήφορο που χε πάει.

Τούδωσε συμβουλές, τοῦ έβαλε δίπλα του έναν άνθρωπο πουῦξερε τη δουλειά, πήγε κι' ο ίδιος μερικές μέρες στο πρατήριο για να τον παρακολουθήσει και να τον συμμορφώσει. Δε θάρυεσαι όμως. Χαμένος κόπος. Το μαγαζί πήγαινε από το κακό στο χειρότερο μέχρι που, ένα ωραίο πρωί, έκλεισε οριστικώς και άμετακλήτως.

Ο φίλος μας ο Παρασκευάς θρέθηκε πάλι χωρίς δουλειά, πρὸς μεγάλη στενοχώρια του πεθερού του που, όπως είπαμε και στο προηγούμενο φύλλο, ήταν άνθρωπος της δουλειάς και της καλοπέρασης. Το ὅτι ο γαμπρός του ο Παρασκευάς, ο άντρας της κόρης του της Εὐδοξίας, ήτανε πάλι άνεργος, τον έκανε έξω φρενών. Ήσυχια δεν μπορούσε ναῦρη. Βάλεται λοιπὸν να τοῦ ὅρη μια θέση. Μίλησε σε γνωστούς του, μίλησε σε συγγενείς, μίλησε σε φίλους και, ὕστερα από πολλά βῆσσανα και αρκετές μέρες, ἡ πολυπόθητος θέσις θρέθηκε.

Ήτανε μια θέσις «πλασσιέ» με μια ασφαλιστική εταιρία.

Ο Καραμεζάρης μίλησε με ἐνθουσιασμό για το γαμπρό του.

—Εἶνε ὅ,τι σᾶς χρειάζεται. Ξεμπνός ὁ ἄτιμος. Σπίρτο μονάχο, χρυσές δουλειές θά κάνετε μαζί του.

Ο διευθυντής ὁμῶς της εταιρίας ήταν ἑλαφρῶς ἐπιφυλακτικός.

—Έχει ξαναεργασθῇ σ' αὐτὴ τη δουλειά;

—Γιὰ νὰ λέμε την ἀλήθεια, ὄχι, κ. διευθυντά μου. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Εἶνε παιδί ξεμπνο καὶ θά τη μάθῃ ἀπόξω κι' ἀνακατωτὰ μέσα σε λίγες μέρες.

—Ὡστε εἶνε ξεμπνός ἔ;

—Ἄν εἶνε; Ἀσιδᾷ εἶνε ὁ ἄτιμος! Πουλιὰ πιάνει στὸν ἀέρα!

—Ἔ, φέρτον μου, λοιπὸν, αὔριο κατὰ τις 11 ἔδω νὰ δοῦμε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ.

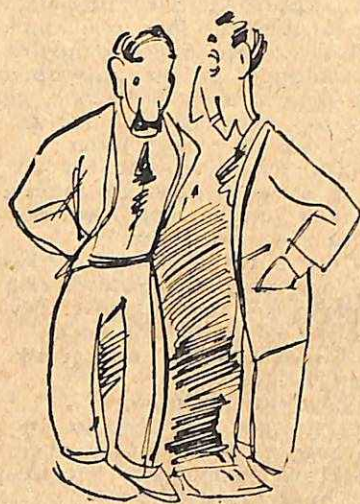
Ο Παρασκευάς προσελήθη εἰς τὴν Ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία.

Ένας ὑπάλληλος παλῆς ἀνέλαβε νὰ τοῦ δώσῃ τὰ πρῶτα μαθήματα.

Ήταν δύσκολη δουλειὰ οἱ ἀσφάλειες. Καὶ λεπτές πολὺ.

Χρειάζονταν μαεστρία, φινέτσα, καὶ μεγάλη εὐστροφία στὴ κουβέντα, γιὰ νὰ πείσῃ ὁ πελάτης νὰ κἀνῃ μιὰ ἀσφάλεια πυρός, θανάτου ἢ θαλάσσης.

Δὲν ἦταν εὐκολο πρᾶγμα νὰ κἀνῃ.

Ο πεθερός του, προσπάθησε με κάθε τρόπο νὰ τον συγκρατήσει.

νης τὸν «πλασσιέ» σὲ μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία.

Ο Παρασκευάς κρεμόταν κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὑπαλλήλου καὶ καθὲ τόσο ἔλεγε ἕνα ἡλίθιο «μάλιστα» γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι συμφωνοῦσε ἀπολύτως με τὶς ἀπόψεις τοῦ συνομιλητοῦ του.

—Προτοῦ ἀρχίσετε νὰ μιλάτε με τὸν πελάτη γιὰ ἀσφάλειες, πρέπει νὰ κάνετε, ἀπαραιτήτως, ἕναν πρόλογο.

—Μάλιστα.

—Ένα πρόλογον χαριτωμένον, με ὀλίγη φιλοσοφία, περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἐγκοσμιῶν, ὁ ὁποῖος ὁμῶς πρόλογος, πρέπει νὰ γίνεται σὲ τόνον ὀλίγον εὐθυμῶν.

—Μάλιστα.

—Εἶνε πολὺ δύσκολον, κύριέ μου, νὰ πείσῃ ἕναν ἄνθρωπον νὰ ἀσφαλίσῃ τὴ ζωὴ του. Πολλοὶ τὸ θεωροῦν καὶ γουρσουζιά.

—Μάλιστα.

—Πρέπει πρῶτα νὰ τὸν πείσῃς ὅτι οἱ προλήψεις εἶνε κουταμάρες. Ὑστερὰ πρέπει νὰ τοῦ περιγράψῃς, με τρόπο πάντα, τὴν φοβερὴ θέσις

ποῦ θὰ θρεθῇ ἡ οἰκογένειά του ἂν— ὁ μὴ γένοιτο — τὸν στερηθῇ.

—Μάλιστα.

—Πρέπει, ἐν τέλει, νὰ τὸν πείσῃς νὰ κἀνῃ τὴν ἀσφάλεια χωρὶς νὰ τὸν κουράσῃς με τὴν κουβέντα σου. Καταλάβατε;

—Μάλιστα.

—Τὴν ἀμοιβὴ τὴν ξέρετε. Δέκα πέντε τοῖς ἑκατὸ ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν εἰσπράξεων ποῦ θὰ διενεργήσετε.

Ἄλλο τίποτα δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ. Χαίρετε καὶ καλὴν τύχην.

—Εὐχαριστῶ.

Ντάλα μεσημέρι.

Ἡ Ἀθῆνα ἔβραζε, ψηνότανε, ξεροτηγανίζονταν.

Πίσω ἀπὸ τὶς διὰ πλάτα ἀνοιγμένες μπαλκονόπορες με τὶς κουφωτὲς γρύλλιες, οἱ Ἀθηναῖοι, εἶχαν φέρεῖ τὰ κρεβάτια τους γιὰ περισσότερη δροσιὰ καί, κολυμπώντας κυριολεκτικῶς στὸν ἰδρώτα, προσπαθοῦσαν «νὰ τὸν πάρουν» γιὰ καμμιὰ ὥριστα.

Τὰ πάντα εἶχαν παραλύσει ἀπὸ τὴ ζέστη.

Στοὺς δρόμους — ἐκτὸς ἀπὸ κἀνα ἀλήτη σκύλο ποῦ γύριζε με τὴ γλῶσσά ἑξω — δὲν φαίνονταν ψυχὴ.

Λὲς καὶ ἡ πόλη εἶχε ἐρημώσει ἀπὸ καμμιὰ φοβερὴ ἐπιδημία.

Αὐτὴ τὴν ὥρα — τὴν ὥρα ποῦ τὸ σύμπαν ἐφλῆγετο καὶ ἐπυρπολεῖτο— ἔβριζε ὁ Παρασκευάς γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὴ καινούργια του δουλειά.

Ὅπως συνήθιζε πάντα σὲ κάποιες τέτοιες περιπτώσεις, ἦταν φρεσκοξηρισμένος, φοροῦσε τὰ λευκά του καὶ κάτω ἀπὸ τὴν καταιδρωμένη μασχάλη του βυθοῦσε ἕναν χαρτοφύλακα ποῦ περιεῖχε διάφορα συμβόλαια καὶ ἀποδείξεις.

Στάθηκε διστακτικῶς μιὰ στιγμὴ στὴ μέση τοῦ δρόμου, καὶ ὕστερα, σὺν νὰ πῇ τὴν ἀπόφαση πλησίασε μιὰ πόρτα στὴ τῆχη.

—Γρρρρρννν...

Μὲς τὴν νέκρα τοῦ καλοκαιριᾶτου κου μεσημεριοῦ τὸ κουδοῦνι ἀντήχησε δυνατὰ, ἐκνευριστικὰ, ἀπαίσια.

Κανείς ὁμῶς δὲν κατέβηκε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Παρασκευάς διάβασε τὸ ὄνομα ποῦ ὑπῆρχε στὴν πόρτα: «Ἰωάννης Ἀρσινάκης. Δικηγόρος».

Τὸ κουδοῦνι ἀντήχησε διὰ δευτέραν, διὰ τρίτην, καὶ διὰ τετάρτην φοράν.

Τέλος ἀκούστηκε ὁ ξερός κρότος ποῦ ἔκανε ἡ πόρτα καθὼς ἀνοίγε.

Ο Παρασκευάς τὴν ἔσπρωξε καὶ ἀντίκρυσε μιὰ ἀγουροξυπνημένη καὶ στραπατσαρισμένη φάτσα στὸ κεφάλοςκαλο.

—Τί θέλετε κύριε;...

—Τὸν κ. Ἀρσινάκη.

—Τί τὸν θέλετε;

—Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν δῶ.

Νέος με πολλὰ προσόντα

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟΥ Κ. ΑΛ. ΣΑΚ.

—Κοιμάται τώρα.

Ο Παρασκευάς στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σκεπτικῶς καὶ ὕστερα εἶπε με ὕφος ποῦ δὲν δεχόταν ἀντιρρήσεις.

—Νὰ τὸν ξυπνήσετε!

Διάκολε! Ἐπειδὴ κοιμότανε ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσῃ; Ὁ καλὸς ὁ «πλασσιέ» προκειμένου νὰ κἀνῃ τὴ δουλειά του δὲν ὑποχωρεῖ πρὸ οὐδενός.

Ὅχι θὰ τὸν ξυπνοῦσε ἀλλὰ καὶ νεκρὸς ἀκόμη ἔάν ἦτο θὰ τὸν ἀνάστηνε γιὰ νὰ τὸν ἀσφαλίσῃ.

Ἡ ἀγουροξυπνημένη καὶ στραπατσαρισμένη φάτσα ποῦ στεκόταν στὸ κεφάλοςκαλο ἦταν ἀκόμη διστακτική.

—Νὰ τὸν ξυπνήσω εἶπατε;

—Μάλιστα. Νὰ τὸν ξυπνήσετε.

—Μὰ εἶνε τόσο μεγάλη ἀνάγκη;

—Τόσο καὶ μεγαλύτερη.

—Πῶς λέγεσθε;

—Κουτρομιοῦτης λέγουμαι. Παρασκευᾶς Κουτρομιοῦτης.

—Περᾶστε ἐπάνω.

Πλήρης ὑπερηφάνειας γιὰ τὴν πρώτη αὐτὴ ἐπιτυχία τοῦ ὁ Παρασκευάς, ἀνέβηκε μεγαλοπρεπῶς τὰ τρίζοντα σκαλοπάτια.

Τὸν βάλανε νὰ καθίσῃ σὲ μιὰ ψάθινη καρέκλα στὸ γῶλλ κι' ἡ ἀγουροξυπνημένη φάτσα μῆκε σ' ἕνα δωμάτιο γιὰ νὰ ξυπνήσῃ προφανῶς τὸν κ. δικηγόρο.

Πόρτες ἀνοίξαν, πόρτες κλείσανε.

Τὸ σπῆτι ἀναστατώθηκε.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Ἀρσινάκη ἐξύπνησε θέλοντας καὶ μὴ, ἀνηρπάγη αἰφνιδιαστικῶς ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφῆως.

Παντόφλες σοῦρνόντουσαν καὶ ψιθύροι ἀκούγοντόσαν:

—Ποῖος εἶνε καλὸς;

—Τί θέλει μεσημεριάτικα;

—Τί; Κουτρομιοῦτης; Ποῖος Κουτρομιοῦτης;

—Πελάτης τοῦ μπαμπᾶ θὰ εἶνε.

—Καινούργιος πελάτης.

Ἀνθρώποι με πτζάμες τσαλακωμένες καὶ μουσκεμένες ἀπὸ τὸν ἰδρώτα γλυτροῦσαν, ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο, με χίλιες προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴ τοὺς δῇ ὁ ἐπισκέπτης.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ ὁ Παρασκευάς καθισμένος ἀναπαυτικὰ στὸ ψάθινον φωτέϊγ σχεδιάζει νοερῶς τὸν χαριτωμένο πρόλογον ποῦ — ὅπως τοῦπε ὁ ὑπάλληλος τῆς εταιρίας — ἔπρεπε νὰ κἀνῃ προτοῦ μῆς στὸ κύριο θέμα.

Τέλος ὁ κ. Ἀρσινάκης ἐνεφανίσθη.

Παρ' ὅλη τὴ ζέστη εἶχε ντυθῇ γιὰ νὰ παρουσιάσῃ ἀφογὸς στὸν — τί ἄλλο; — καινούργιον πελάτη ποῦ τὸν ἐπισκέπτετο.

Ἄν καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀκόμα διακεκομμένον με τὰ σχέδια τῆς νταντέλλας τοῦ μαξιλαριοῦ ποῦ ἀπετυπώθησαν ἐνῶ ἐκοιμᾶτο,

ἐν τούτοις ἐπλησίασε τὸν Παρασκευᾶ χαμογελῶν καὶ τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

—Ἀρσινάκης Ἰωάννης.

—Παρασκευᾶς Κουτρομιοῦτης.

—Χαίρω πολὺ.

—Ἄμ' ἐγώ;

Ὁ οἰκοδεσπότης ἐκάθησε σ' ἕνα κάθισμα κι' ἔδειξε ἕνα ἄλλο στὸν Παρασκευᾶ.

—Καθῆστε κύριε.

—Μερεῖ.

Κάθισαν καί, σχεδὸν ἀμέσως, ἐνεφανίσθη ἡ οἰκοδεσποινα με δίσκον ποῦ περιεῖχε ὕσσινον γλυκὸ καὶ νερό τοῦ πάγου.

—Ένα γλυκὸ γιὰ νὰ πιῇτε λίγο νεράκι;

Ὅτε κατάλαβε πῶς θρέθηκε στὸ δρόμο.

—Εὐχαριστῶ πολὺ.

Τὸ ὕσσινον ἐφαγώθηκε, τὸ νερὸ ἐπιώθη κι' ἡ οἰκοδεσποινα ἀπεσῆθη.

Ὁ κ. Ἀρσινάκης ἐσκέφθη ὅτι ἦταν ὥρα πιά νὰ μιλήσουν καὶ γιὰ τὴν ὑπόθεσις ποῦ τοὺς ἀφοροῦσε.

—Λοιπὸν; Σὲ τί ἔχω τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας;

Ὁ Παρασκευᾶς ἐξερρόθηξε δυο φορές καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησιν στὴν ἐρώτησι τοῦ κ. Ἀρσινάκη, ἀρχισε νὰ μιλάει με θέμα τὸν Σινοῖ ἀπαικόν.

Ἐτοί εἶχε σχεδιάσει ν' ἀρχίσῃ τὸν «χαριτωμένον» πρόλογον του.

—Εἰδате, ἀγαπητέ μου κύριε, τί καταστροφὴς γίνονται καθημερινῶς στὴν Κίνα;

—Ναί, πράγματι, συμφώνησε ἀπορῶν ὁ δικηγόρος.

—Αὐτὸς ὁ πόλεμος εἶνε φοβερός.

—Μάλιστα φοβερός...

—Καταστρεπτικός.

—Καταστρεπτικώτατος.

—Τί ἰδεᾶν ἔχετε γιὰ τὴν μάχη τοῦ Χανγκόου...

—Εἶνε τρομακτική...

—Δὲν ξέρω σὲ πόσες χιλιάδες ὑπο-

λογίζουν τοὺς νεκροὺς αὐτοῦ τοῦ πολέμου. Ήταν φοβερώτατος.

—Πράγματι, συμφωνοῦσε ὁ κ. Ἀρσινάκης προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ ποῦ θὰ κατέληγε ἐπὶ τέλος ὁ συνομιλητῆς του καὶ τί σχέση εἶχε ὁ Σινοῖ ἀπαικὸς πόλεμος με τὴν μεσημεριάτικη ἐπίσκεψιν.

—Στὰ νοσοκομεία δὲν θρίσκειται πιά οὔτε μισὸ κρεβάτι γιὰ τοὺς τραυματίας. Καί, ἐκτὸς αὐτῶν, ἐπλημμύρισε καὶ ὁ κίτρινος ποταμὸς καὶ πνιγνὴ κόσμος καὶ κοσμάκης καθημερινῶς.

Ὁ κ. δικηγόρος ἀρχισε νὰ ἐκνευρίζεται.

—Ποῦ θέλετε νὰ καταλήξετε κύριέ μου.

—Ἀμέσως κ. Ἀρσινάκη. Θὰ καταλήξω. Λοιπὸν τί ἐλέγαμε. Ἄ ναί... χιλιάδες νεκροὶ καὶ τραυματίαι δημιουργοῦνται καθημερινῶς στὴ Κίνα. Χιλιάδες νεκροὶ στὴν Ἰσπανία, ἑκατοντάδες νεκροὶ στὴν Παλαιστίνη. Ἀλλὰ εἶνε μόνον ὁ πόλεμος ἄραγε ποῦ δημιουργεῖ τοὺς νεκροὺς;

Ὅχι, κύριε Ἀρσινάκη, χίλιες φορές ὄχι.

Ὁ κ. Ἀρσινάκης ἀρχισε νὰ συγκρατῆται μετὰ κόπου. Ἐβραζε ὁ λόκληρος ἀπὸ θυμὸ, ἀλλὰ ἔκανε ὑπομονὴ γιὰ νὰ δῇ ποῦ θὰ καταλήξῃ ἐπὶ τέλος ὁ πελάτης του.

Ὁ Παρασκευᾶς ἐξακολούθησε ἀτάραχος.

—Μήπως λίγος κόσμος σκοτώνεται καθημερινῶς ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα;

Κατὰ τοὺς μετριοτέρους ὑπολογισμοὺς τὰ αὐτοκίνητα ὅλης τῆς γῆς στέλνουν στὸν ἄλλο κόσμον πέντε ἄτομα καθὲ λεπτό ποῦ περνάει.

—Ποῦ θὰ καταλήξετε ἐπὶ τέλος κύριε.

—Ἀμέσως. Θὰ καταλήξω στὸ ὅτι σήμερον αὔριο κινδυνεύετε νὰ θρεθῆτε, φιλάτε ποῦ κύριε, κατὰ τὸν τῶς τροχὸς ἐνὸς αὐτοκινήτου καὶ νὰ σᾶς φέρουν στὸ σπῆτι σας τυλιγμένον στὸ σεντόνι.

Σὺν ταῦτα κοκκίνισε ὁ δικηγόρος, ἀλλὰ ὁ Παρασκευᾶς ἐσυνέχισε.

—Ἀλλὰ μήπως εἶνε μόνον τὰ αὐτοκίνητα;

—Ἐσὺ εἶσαι ἄνθρωπος ἀσθενικὸς καὶ κινδυνεύεις ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ νὰ ἀρπάξῃς μιὰ ἀρρώστια καὶ νὰ τὰ τινάξῃς. Καὶ γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς με τὰ χάλια ποῦχεις, τοὺς θγάσεις δὲν τοὺς θγάσεις τοὺς δυὸ μῆνες.

—Σκάσε ἐπὶ τέλοςος κτήνος... οὐρῆσαι ὁ κ. Ἀρσινάκης καὶ σηκώθηκε ἀπειλητικῶς.

—Μὴ κάνετε ἐτοί ἀγαπητέ μου... Ἐγὼ ἦρθα νὰ σᾶς σώσω... Θὰ σᾶς προσφέρω μιὰ πολὺ συμφέρουσα ἀσφάλεια γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ ἐξασφαλίσετε τουλάχιστον τὸ ψωμί τῆς οἰκογενείας σας ὅταν τὰ τινάξετε με τὸ καλὸ, γιὰτί θὰ τὰ τινάξετε ὅπωςδήποτε.

Ὁ δικηγόρος δὲν κρατήθηκε πιά,

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 20)

Πρέπει να ξέρετε

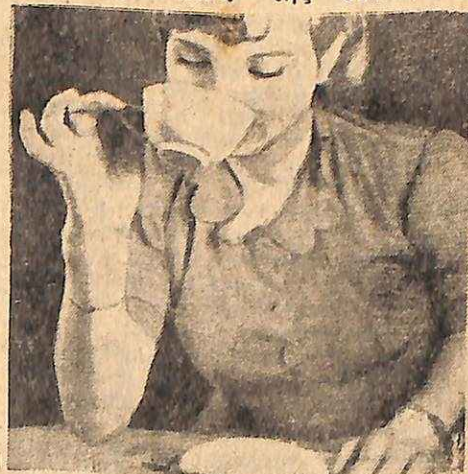
Δεν πρέπει ποτέ να σηκώνετε το πιάτο σας για να πάρετε και την τελευταία χουλιανιά της σούπας.

4ον

Η γυναίκα στο τραπέζι

Θ' απασχοληθούμε σήμερα με κάποιες εξαιρετικά ενδιαφέρουσες: Τη Γυναίκα στο τραπέζι.

Σας υπενθυμίζω πριν μπω στο θέμα, όσα έχουμε πει σχετικά με τη Γυναίκα ως τώρα. Και προ παντός επωφελομαι πάλι της ευκαιρίας

Δεν πρέπει ποτέ να κρατάτε το φλυτζάνι του καφέ μ' αυτό τον έξοχο τρόπο...

Δεν πρέπει ποτέ να κινείτε τα μαχαίρια και τα πιρούνια όταν μιλάτε. Κινδυνεύετε να πετάξετε κανένα κομμάτι κρέας στον αέρα.

γμή που σας εκθέτει σε χίλιους κινδύνους.

Η Ντυμπάρνυ έπαιρνε μαθήματα μήνες δόκλιπρους κι' έβασκοσε τον εαυτό της απ' το πρωί ως το βράδυ ώσπου ν' αποφασίσει να φάει

Ούτε πάλι να το κρατάτε με τα δυο σας χέρια, ούτε να στηρίζετε τα άγκυρες στο τραπέζι.

ένωπιον του Λουδοβίκου.

Όσο κι' αν είσθε χαριτωμένη κι' ωραία, μην εμπιστευθήτε στη Φύση γι' αυτές τις δουλειές. Είναι τόσο άξεστη σ' αυτά τα πράγματα ή Φύση, τόσο βάρβαρη κι' άπειθαρχη στις εξαισίες κουταμάρες του πολιτισμού μας...

— 22 —

Είπε, υποθέτω, περιττό να σας πω ότι η λαιμαργία είναι κάτι φοβερό. Τό να μασσάτε γρήγορα και να βάζετε στο στόμα μεγάλες μπουκιές, απαγορεύεται απολύτως. Σας φουσκώνει τα μάγουλα και σας δημιουργεί αντιπαθητικότητες γκριμά-

Δεν πρέπει ποτέ να βουτάτε ψωμιά στις σάλτσες όσο κι' αν αυτό σας αρέσει. Κι' ακόμα φριχτότερο να σκουπίζετε το πιάτο σας με ψωμί.

τρες που θυμίζουν ότι είσθε κι' έστες «ζώον μαστοφόρον» και όχι ιδανική υπάρξις. Ίδου γιατί θεωρείται άπρεπες. Γιατί είναι αντίθετο με την Αισθητική και την Αντίληψη του Ω. ραίου.

Μικρές μπουκιές λοιπόν. Άβρες κινήσεις. Κάτω, χαμηλά οι άγκυρες όταν κρατάμε το μαχαιροπήρουνο. Δεν πρέπει να σηκώνουμε το χέρι ψηλά για να κόψουμε το κρέας. Τα χέρια κινούνται από τον καρπό και ελάχιστα στους άγκυρες.

Ενώσω τρώτε κρατάτε πάντοτε το μαχαίρι στο δεξί χέρι σας, χωρίς να τ' ακουμπάτε στο πιάτο και να το ξαναπαίρνετε. Αυτό θα γίνει μία ή δύο φορές σε κάθε «πιάτο» για να κόψετε λίγο ψωμί.

Η βαρόνη Στάφ συνεισέφερε: «Μη γέρνετε το πιάτο της σούπας, ή «μην κόβετε το ψωμί με τα δόντια». Είναι άραγε ανάγκη να σας πω κι' εγώ ότι το ψωμί... κόβεται με το χέρι κι' ότι δεν γέρνουν ποτέ το πιάτο της σούπας για να πάρουν όλο το περιεχόμενο; Δεν πιστεύω!

Νομίζω όμως πως πρέπει να σας επιστήσω την προσοχή σε κάτι άλλο. Να μην παρεξηγήσετε τις συστάσεις

Κυρίες και Κύριοι...

μου περί άβρότητας και έπιτηδεύμενων κινήσεων. Να μην κόβετε λ. χ., γελοιωδώς μικρές μπουκιές ή να μην κρατάτε το φλυτζάνι του κονσομέ ή του καφέ με τα δάκτυλα του χειριού άνοιγμένα... σά βεντάλλια! Αυτό είναι «τρέ μπανάλ» και ο χαρακτηρισμός δέ μεταφράζεται γιατί χάνει την κυριολεκτική του αξία.

Κόβουμε διασταυρώνοντας το μαχαίρι με το πιρούνι. Δεν κόβουμε ποτέ, παρά ένα μόνο κομμάτι. Αφού τ' όψαμε, κόβουμε άλλο.

Στο κοιμάται που κόβουμε βάζου με λίγη σάλτσα με το μαχαίρι και ποτέ — για όνομα του Θεού! — δεν

Μην ξεχνάτε ποτέ ότι δεν βρίσκεστε στην χρεώστατοκάμαρά σας... Ούτε στο μουντουάρ σας...

Βουτάμε ψωμί στη σάλτσα! Ουδέποτε επιτρέπεται να φτάση κόκκαλο στο στόμα μας. Χωρίζουμε το κρέας από το κόκκαλο με το μαχαιροπήρουνο. Χρειάζεται κάποια τέχνη και συνεπώς εξάσκησης σ' αυτό, γιατί είναι πολύ άσχημο να μάς βλέπουν οι άλλοι ότι κοπιάζουμε να τ' πετύχουμε, ιδίως στα πουλιά.

Όπου δεν υπάρχει ειδικό μαχαιροπήρουνο για το ψάρι — κι' αυτό συμβαίνει και στα καλά ρεστοράν συνήθως — μεταχειρίζεστε μόνον το πιρούνι. Βοηθείστε και μ' ένα μικρό κομμάτι ψωμιού.

Προσέξτε να μη σέρνετε τα φύλλα της σαλάτας απ' τη σαλατιέρα στο πιάτο, γιατί στάζουν στο τραπέζι μανητλο ή στα φορέματά σας. Πιάστε τα με το ειδικό μαχαιροπήρουνο, σφίξτε τα και φέρτε τα στο πιάτο σας.

Πάντοτε τα μαχαιροπήρουνα όταν τελειώση το φαγητό, τοποθετούνται με σά στο πιάτο, δόκλιπ-ρα, όριζοντίως, και παράλληλα, όχι σταυρωτά. Ο λόγος είναι για να μην πέφτουν γάμοι όταν θα σηκώση το πιάτο σας ή υπηρετριά ή ο σερβιτόρος.

Μην πιάνετε ποτέ τίποτε με το χέρι σας. Ούτε τα άσπρα άγ-για. Απορώ γιατί είχε επικρατήσει

να τρώγονται με το χέρι, άφου λ ε ρ ω - ν ο υ ν.

Το τυρί δεν τρώγεται, ως γνωστόν, παρά μόνον με ψωμί. Κόβετε ένα μικρό κομμάτι, το ακουμπάτε με το μαχαίρι σε λίγο ψωμί και το φέρνετε στο στόμα.

— 23 —

Τα φρούτα καθαρίζονται με το μαχαιροπήρουνο.

Μη δείχνετε άπρεπη περιέργεια. Μην γυρίζετε τα φλυτζάνια για να δήτε την μάρκα του καταστήματος.

Το χέρι δεν πρέπει να έργεται σε καμιά έπαφή μαζί τους. Τα κεράσια ειδικώς τρώγονται φυσικά με το χέρι. Άλλά τα κουκούτσια δεν τα φτύνουμε στο πιάτο, αλλά σ' ένα κουταλάκι που φέρνουμε κοντά στο στόμα μας.

Είναι φριχτό αναισθητικό να δαγκώνετε δόκλιπρη τη φέτα του ψωμιού. Κι' ακόμα χειρότερο να την τραβάτε για να κοπεί!

Δεν πρέπει ποτέ να πίνετε τον καφέ με το κουταλάκι όταν είναι πολύ ζεστός. Περιμένετε λίγο να κρυώσει.

Ουδέποτε ξεδιπλώνουμε δόκλιπρη την πετσέτα, την τοποθετούμε στα γόνατα διπλωμένη στα τρία. Όταν σηκώνομαστε από το τραπέζι, την αλείνουμε αδιάπλωτη. (Γιατί η πετσέτα του φαγητού δεν χρησιμοποιείται παρά μία φορά. Ύστερα από κάθε χρησιμοποίησή της πηγαίνει στα άπλυτα).

Αν δεν θέλετε να πάρετε κάτι που σας προσφέρουν, λέτε απλώς «Ευχαριστώ», χωρίς να εξηγήσετε και το λόγο. Είναι φοβερό π.χ. να πείτε «Δεν το τρώω, γιατί έχω άμειβά-δεξ!»

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Προσέξτε τις κινήσεις σας. Έχετε πόσο γελοίο είναι αυτός ο άγκυς στον αέρα! Έπειτα, τί είδους ατμόσφαιρα φαγητού είναι αυτός;

ΕΞΥΠΝΑ

— 50 ο)ο —

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟΣ

Ο πατέρας: "Οχι, κύριε, δεν άνε-
θεψα με τόση στοργή την κόρη μου για
να την δώσω στον πρώτο τυχόντα άνθ-
ρωπο!...
Ο υιοψήφος: "Ακριβώς γι' αυ-
τό κι' εγώ ζητώ το χέρι της..."

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ

Στο μετεωρολογικό σταθμό:
Ο διευθυντής: "Έχετε τὰ προ-
σόντα για ν' αναλάβετε υπηρεσία στον
σταθμό μας;
Ο θεσιθήρας: Πώς! Έχω δυο
κάλους που είναι εξαιρετικά ευαίσθητοι
στις καιρικές μεταβολές."

ΤΙΩΣ ΘΑ ΚΡΑΤΟΥΣΕ ΤΟΝ ΕΡΑΣΤΗ

Εκείνος: Γιατί, αγάπη μου, θέ-
λεις να βλέπωμστε στα σκοτεινά;
Εκείνος: Ή μαμά με ώρκισε να
μη σε ξαναϊδω!...

ΣΤΗΝ ΘΕΩΡΙΑ

Ο λογίας σ' έναν φαντάρο:
—Λέγε, εσύ στρατιώτα, τί είναι η πα-
τρίς;
—Η μήτηρ μου, κύρ λογία!
—Και σύ, στρατιώτα Κολοκυθόπουλε,
τί είναι η πατρίς;
—Η μήτηρ του συναδέλφου μου, κύρ
λογία!

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΠΟΡΙΑ

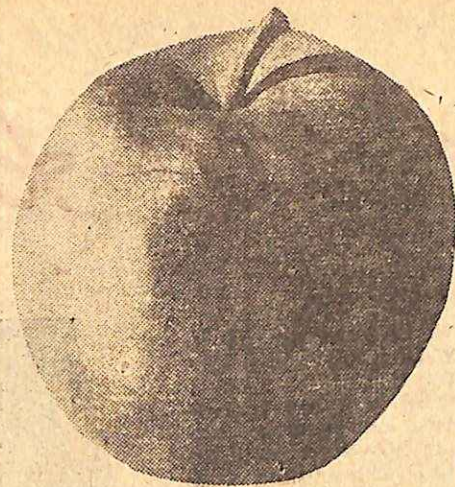
Οι δυο φίλοι κυττάζουν το φεγγάρι εκ-
στατικοί:
—Και λές νάχη ανθρώπους εκεί πά-
νω;
—Πολλούς!
—Αλήθεια; Φαντάσου λοιπόν τί θα
γίνεται όταν το φεγγάρι γίνεται μισό!...

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Εκείνος: Το κορίτσι που θα παν-
τρευτώ εγώ πρέπει να είναι ώραιο, έξυ-
πνο, του κόσμου...
Εκείνη: "Ω! κύριε, με καλακούε-
σε!..."

ΜΙΑ ΚΑΚΗ ΔΙΑΙΡΕΣΗ

—"Ωστε έτσι; Διάξατε την γραμμα-
τέα σας, γιατί έκαμε μία διαιρέση χωρίς
την άδεια σας;
—Ναι... δηλ. διαίρεσες διαρκώς τα
φιλιά της εις δυο, μεταξύ έμου και του
αρχιλογιστή μου!

Φάτε ένα μήλο

«Πές μου τί τρώς, να σου πω ποιός
είσαι!» διεκήρυξε κάποτε ο μαίτρ
της γαστριμαργίας Μπριγιά Σαβα-
ρέν. Αυτός όμως είχε υπ' όψει του
τόν τρόπον γενικώς, με τον όποιον
τρώγουν συνήθως οι άνθρωποι.
Πιο συγκεκριμένος ο Ίταλοαμερι-
κανός Μισέλ Μπαλέστρο, από τους
περιφημότερους μαίτρ ντ' ότέλ της
Ν. Υόρκης, μάς λέγει σήμερα:
— Φάτε ένα μήλο, να σας πω ποι-
ός είστε!

Και έξηγει έν συνεχεία:
— Δεν υπάρχει τρόπος έκφραστι-
κώτερος του έσωτερικού μας κό-
σμου απ' αυτόν με τον όποιο ένας
άνθρωπος τρώγει το μήλο στο τρα-
πέζι. Έ'ξα γιλιάδες άνθρωποι να
τρώνε μήλο και ο καθένας έβαζε τη
προσωπική του σφραγίδα στο φαγω-
μά του.

Το πρώτο πρόβλημα, συνεχίζει ο
μίστερ Μπαλέστρο, που τίθεται σ' έ-
ναν που πρόκειται να φάγη μήλο,
είναι πώς θα το φάγη: καθαρισμένο
ή με τη φλούδα του;

Το ζήτημα αυτό δεν είναι, όπως πι-
στεύεται, ζήτημα ηλικίας και στο-
μάχου, αλλά μάλλον ζήτημα ιδιο-
συγκρασίας.

Γενικώς οι άνθρωποι της δράσεως
οι συνηθισμένοι να διατάσσουν, και
όσοι δεν φοβούνται τα έ'ποδια, άρ-
κούνται στο να σκουπίσουν ή να πλύ-
νουν το μήλο τους και να το φάνε
έπειτα με τη φλούδα.

Το έναντίον, οι ευαίσθητοι άνθρω-
ποι, οι αδυνάτου χαρακτήρες, οι διανο-
ούμενοι, οι καλλιτέχνες και οι γυ-
ναίκες το καθαρίζουν, παίζουν ύστε-
ρα για κάμποσο ώρα με τις φλού-
δες του και κατανοούν συχνά... να
τις φάνε κι' αυτές!

Αυτό συμβαίνει σχεδόν κατά κα-
νόνα με τους καθηγιάς, τους σο-
φούς, τους μαθηματικούς και τους
έφευρέτες. Ο "Εδισων π. γ. συνήθι-
ζε πολύ να παίζει ώρα με τα φλού-
δια του μήλου που είχε φάγει, χω-
ρίς να τα φάγη αυτά, αλλά κάμνον-

Ο Παρασκευάς

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

Βούτηξε μια καρέκλα που έρρηκε
πρόχειρη και έδοκίμασε την άντο-
χή της στο κεφάλι του ήρωά μας.

—Νά, μωρέ, για να μάθης...
—Τί χτυπάτε κύριε;

—Γι' αυτό ρε με ξύπνησες; Γι' αυ-
τό μάς ανησύχησες μεσημεριάτικα;
Για να μάς πής τις γουρσουζιές
σου; Έ; Νά λοιπόν για να μάθης.

Το ξύλο άρχισε να πέφτη έροχή.
Βοήθησε και όλόκληρη η οίκογένεια
Άρσινάκη που, καθ' όλο αυτό το δι-
άστημα, παρακολουθούσε τη συζή-
τηση πίσω από τις πόρτες.

Ούτε κατάλαβε πώς έρέθηκε στο
δρόμο ο Παρασκευάς.

Σηκώθηκε από χάμω που βρισκό-
τανε, τινάχτηκε και πήγε κούτσα-
κούτσα στην εταιρία.

—Έ, πώς, τὰ πήγατε; τον ρώτη-
σε ο υπάλληλος. Έχετε καμμία ά-
σφάλεια να μάς δώσετε;

—Μάλιστα.
—Ποιανού;
—Δικιά μου.
—Δικιά σας;
—Μάλιστα.
—Γιατί;

—Γιατί αν δεν άσφαλιστώ πρώτα
εγώ, δεν ξαναποφασίζω να πάω να
πώ σ' άλλους ν' άσφαλιστούνε.

ΑΛ. ΣΑΚ.

τας με την βοήθειά τους διάφορα έ-
πιστημονικά πειράματα. Έκοβε τις
φλούδες μικρά-μικρά κομματάκια,
τις άφηνε να έπιπλύνουν μέσα σ' ένα
ποτήρι νερό, τις έκαιγε στην φλόγα
ένός σπρίτου, κτλ.

Υπάρχουν άνθρωποι που καθαρί-
ζουν με εξαιρετική τέχνη ένα μήλο
πιανόντάς το με γάι με το πηρούνι.
Τί άβρο! τύποι! θα πήτε. Έν τού-
τοις κατά κανόνα σχεδόν, οι άβρο!ι
αυτοί κύριοι ή κυρίες, βυθίζον με
έξαιρετική ευχαρίστηση τα δόντια
τους μέσα στο άκαθάρστο μήλο, το
όποιον ούτε καν φροντίζουν να
πλύνουν προηγουμένως!

—Θά σας άναφέρω τώρα, καταλή-
γει ο μίστερ Μπαλέστρο και το έξη-
γει περίεργο:

Κάποτε ήλθε στο έστιατόριο όπου
εργαζόμουν ένας πελάτης. Αφού έ-
φαγε, ζήτησε ένα μήλο. Το καθάρι-
σε με έπιμέλεια και κατόπι άρχισε
να το σκάβη και να τρώγη τα κομμά-
τια που έβγαζε από μέσα. Στο τέ-
λος όταν το μήλο είχε πιά άνασκα-
φή καλά, το κατέπιε όλόκληρο. Μου
έκανε έντύπωση η ιστορία αυτή. Λί-
γο καιρό άργότερα, έβλεπα την φω-
τογραφία του περιέρου αυτού άν-
θρώπου στις έφημερίδες. Ήταν ο
διαβόητος μεξικανός άντεροβγά-
της Γκρίστος!

Μια ώραιότατη φωτογραφία του Γκάρυ Κοϋπερ με την χαριτωμένη Γαλλίδα «στάρ» Κλωνττ Γκολμπέρ.

Ο ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ για τον έρωτα και το γάμο

Ψηλός —είναι ένα μέτρο κι'
έννενηντα ένα πόντους—και λε-
πτός, ο Γκάρυ Κοϋπερ δεν
είναι άσφαλώς ο τύπος του όμορφά-
νθρωπου. Ο χαρακτήρας του όμως,
ένας ίσιος και ελκρινής χαρακτή-
ρας άνθρώπου που έζησε κοντά στην
φύση και ή καθαρή και γεμάτη, ά-
θωότητα ματιά του τον κάνουν έ-
ξαιρετικά συμπαθητικό και είναι
σίγουρα τὰ μόνα προσόντα στα ό-
ποια όφειλει την έπιτυχία του στις
γυναικές. Από τὰ παιδικά του χρό-
νια έχει κρατήσει άκόμη μια μεγά-
λη κλίση για τὰ σπόρ και ή πιο
μεγάλη του ευχαρίστηση είναι να
διασχίζει τις ώραιες πεδιάδες της
Καλιφορνίας καβάλα στ' άλογό
του.

Η καριέρα του στον κινηματο-
γράφο είναι μια από τις πιο κατα-
πληκτικές. Πρωτάρχησε σέ ηλικία
15 χρονών παίζοντας μικρούς ρό-
λους στα περίφημα άμερικανικά
ειμ του Τόμ Μίξ. Η άμοιβή του
ήτανε τότε πέντε δολάρια την ή-
μέρα. Τον περασμένο όμως χρόνο
το δνομά του φιγουράριζε πρώτο-
πρώτο στον κατάλογο των πιο κα-
λοπρωμένων ήθοποιών του Χόλλυ-

γουντ. Μαζί με το ρεκόρ της ά-
μιβής ο Γκάρυ Κοϋπερ είχε άποκτή-
σει και το ρεκόρ της φήμης. Είχε
γίνει μονομιάς το πιο λαμπρό άστέ-
ρι του άστερισμού του Χόλλυγουντ.

Οι καλλιτεχνικοί του θρίαμβοι έ-
ναι άρκετά γνωστοί και σ' έμάς έδω
στην Ελλάδα, αν και βρισκόμαστε
τόσο μακριά από το Χόλλυγουντ.
Πολύ λιγώτερο γνωστοί μάς είναι
όμως οι έρωτικοί του θρίαμβοι που
δεν ήταν έν τούτοις και τόσο λίγοι.

Σέ ηλικία 16 μόλις χρονών έρω-
τεύτηκε με τον παράφορο έρωτα που
νοιώθουν συνήθως τὰ παιδιά στην ή-
λικία αυτή την Μίς Ντάβις που του
μάθαινε άγγλικά. Την έποχή αυτή
είχε τραυματισθί σοβαρά σέ κά-
ποιο αυτοκινητιστικό δυστύχημα και
αναγκάστηκε να μείνη πολύ καιρό
στο κρεβάτι. Όταν όμως γιατρεύ-
τηκε γρήγορα κι' από τον πρώτο
του έρωτα για να ριχτή άμέσως, με
καινούργια φλόγα, στην δεύτερη αί-
σθηματική του περιπέτεια. Αγάπησε
με την ίδια και μεγαλύτερη παραφο-
σύνη την κόρη ενός πλούσιου βιομη-
χάνου, μια νόστιμη κοπελίτσα 18

χρονών. Χωρίς πολλές χρονοτριβές
άρραβωνιάστηκε μαζί της και λίγες
μέρες πριν γίνει ο γάμος εξαφανί-
στηκε χωρίς να ξαναδωθή σημεία
ζωής στην άπελπισμένη μητέρα του.
Με τον τρίτο του έρωτα, ο αίσθη-
ματικός Γκάρυ, μετέφερε όριστικά
τις υποθέσεις της καρδιάς του στους
καλλιτεχνικούς κύκλους.

Γυρίζοντας τότε μια ταινία με την
Κλάρα Μπού πηρε τον όλο του τό-
σο στα σοβαρά, που την αγάπησε
μέχρι σημείου παραφροσύνης. Είχε
χάσει κάθε δοξεί για δουλειά και
όλη του ή σκέψη ήτανε πώς να κάνει
την όμορφη «πάρτνερ» του ν' άνταπο-
κριθί στον έρωτά του. Και αυτή μόν
δεν άργησε και πολύ να συγκρατε-
θί. Μά οι γονείς του που άρχισαν να
φοβούνται στα σοβαρά τις σχέσεις
του με την ώραία Κλάρα προσπάθη-
σαν να την άπομακρύνουν.

Μεσολαβεί ένα περαστικό αίσθημα
τάκι με την Έβελιν Μπρέντ και ά-
κολουθεί καινούργια μεγάλη αγά-
πη για την ώραία Μεξικάνη Βελέθ.
Δέν ήταν αγάπη αυτή. Ήταν θύε-
λα Δέν άφινε έλεύθερη στιγμή που
να μην τρέξη κοντά της, να πέση στα
γόνατά της, να την βεβαιώσει για

την αιώνια λατρεία του.

Η ελεύθερη ζωή της κακομασημένης Μεξικάνας τόν έρριξε στο κρεβάτι, άρρωστο από ζήλεια. Χρειάστηκε ολόκληρο ταξίδι στην Εύρώπη για να την ξεχάσει. Μά όταν γύρισε ήταν τελείως θεραπευμένος.

Με το πρώτο φίλμ που «ξαναγύρισε» στην Αμερική έρωτεύεται την Κλωντ Κολμπέρ και... ξαναφεύγει για την Αφρική την φερά αυτή, για να ξεχάσει.

Το Χόλλυγουντ είχε άρχισε να κάνει πνεύμα εις βάρος του. Λέγανε ότι οι μεγάλες επιτυχίες του Κομπέρ ήταν αποτέλεσμα του «φυσικού» ρόλου που έπαιξε στα φίλμ.

Για ν' αποδεχτεί το εναντίον, ο Γκάρι Κομπέρ, ρίχτηκε με τα μούτρα στην δουλειά μόλις γύρισε από το ταξίδι του της Αφρικής. Οι ταινίες του διαδέχονται ή μια την άλλη και κάθε μία τους είναι κι από ένας καινούργιος θρίαμβος. «Οι λογχοφόροι της Βεγγάλης», «Ο στρατηγός απέθανε την αυγή», «Οι περιπέτειες του Μάρκο Πόλο» και ένα σωρό ακόμη από τα γνωστότατα έργα της τελευταίας παραγωγής είναι προϊόντα της έποχής αυτής.

Μά η έντατική δουλειά δεν εμπόδισε τον Γκάρι Κομπέρ να συνεχίσει τις αισθηματικές του περιπέτειες με την διάφορα πώς την φορά αυτή τα πράγματα γίναν πιο σοβαρά. Παντρεύτηκε χωρίς μεγάλες ιστορίες την Σάντρα Σόου, μια σχεδόν άγνωστη ήθοποιό που είναι σήμερα 24 χρόνων και το περιεργότερο απ' όλα είναι ότι, ενώ την σίτις συνήθειες του Χόλλυγουντ όπου οι γάμοι διαλύονται πριν φτάσουν στους έξι μήνες, ο Κομπέρ ούτε καν μιλά για διαζύγιο μαζί της, αλλά έχει γίνει το υπόδειγμα του καλού συζύγου και δεν μπορεί να καταλάβει πώς υπάρχουν άνθρωποι που αποφασίζουν να περάσουν όλη τους την ζωή εργένιδες.

«Η άλληθια είναι, λέγει ο Κομπέρ, ότι πόνν γνω-

ριστώ με την Σάντρα, είχα κι' εγώ μια πολύ διαφορετική αντίληψη για την συζυγική ζωή και δεν φοβόμουν να διακηρύσω ότι δεν θα γινόμουν ποτέ ο ήρωας της τελετής αυτής που αφαιρεί από τον άνθρωπο για πάντα την ελευθερία του. Τώρα όμως άλλαξα έντελως γνώμη γιατί έζησα μαζί με την Σάντρα μέρες ευτυχισμένες που με πείθουν πώς τα πράγματα είναι έντελως αλλοιώτικα απ' ό,τι τα φανταζόμουν. Δεν ξέρω για ποιό λόγο είχα σχηματίσει την πεποίθηση ότι ο γάμος δεν είχε άλλο προσρισμό παρά να σκοτώνει την αγάπη. Θεωρούσα τον Έρωτα σαν κάτι που έπρεπε να μείνει μακριά από την πεζότητα της καθημερινής ζωής, σαν ένα έξωτικό λουλούδι που δεν είχε καμιά θέση ανάμεσα στις τρεχόμενες υποθέσεις του σήμερα κι' αύ-

ριο. Είχα βιαστεί πολύ να διατυπώσω την γνώμη μου για κάποιο ζήτημα που δεν είχα γνωρίσει και δεν θυμώνω καθόλου με τους φίλους μου που με πειράζουνε για την απότομη αυτή αλλαγή μου. Σήμερα μου φαίνεται ότι δεν υπάρχει φυσικότερο πράγμα από το να θελήσει να δεθί κανείς για πάντα με την γυναίκα που βρίσκει ιδανική και που είναι κι' αυτή πρόθυμη να του γίνει ένας καλός και αφοσιωμένος σύντροφος. Απορώ μάλιστα πώς είναι δυνατόν να έχουν οι άντρες τόσο κακή ιδέα για τον γάμο αφού δεν τον γνώρισαν ποτέ τους και φαντάζονται ότι πρέπει να έχουν υπ' όψη τους πολύ κακά ανδρόγυνα για να μιλάνε έτσι που μιλάνε. Είναι άλλως τε πολύ φυσικό ν' αποζητάνε οι εργένιδες την συντροφιά των κακών ανδρογυνών γιατί από τα καλά δεν έχουν να ελπίζουν πολλά πράγματα.

Εκτός όμως από αυτό νομίζω ότι ο γάμος προϋποθέτει και μια καλή θέληση κι' από τις δυο μεριές. Όλοι έχουμε τις μικροϊδιοτροπίες μας, τα μικρά ή μεγάλα ελαττώματά μας ή τις στιγμές κάποιες αδικαιολόγητης ή δικαιολογημένης άκεφιας. Το μυστικό της συζυγικής ευτυχίας είναι να κατορθώνουμε να κυριαρχούμε τις ανάγκες αυτές ανθρωπίνες αδυναμίες, να περιορίζουμε όσο μπορούμε περισσότερο την ελευθερία έκδηλωσης του κακομαχημένου ατόμου μας».

Μπροστά στην συγκινητική αυτή έκμυστήρευση του Γκάρι Κομπέρ δεν έχει κανένας παρά να ευχθεί να κατορθώσουν κι' αυτός και η γυναίκα του να διατηρήσουν ως το τέλος την δύναμη που χρειάζεται για να συγκρατήσουν την ευτυχία τους, χωρίς να παρασυρθούν από τις τόσο τολμηρές ιδέες του Χόλλυγουντ που θεωρούν και τον γάμο σαν μια σκηνή του «φίλμ» που περνάει και φεύγει χωρίς ούτε καν να συγκρατηθεί από τον φακό του σπερμέ-
 τερ.

τήγου των Αγγλίδων εν ώρα πολέμου.

Αυτή είναι με λίγα λόγια η σημαντική καταπληκτική δράσις της μαρκησίας Ρήντινγκ.

Μά ακόμη πιο καταπληκτική είναι η ιστορία που την έφερε στο σημερινό της μεσουράνημα.

Η Στέλλα Σαρνώ ήταν η κόρη του αρχιμαγειρού ενός από τα μεγαλύτερα ρεστωράν του Λονδίνου. Προικισμένη με εξαιρετική έξυπνάδα και ακόμη πιο εξαιρετική δίψα για πολυμάθεια ζήτησε από πολύ

«Η κόρη ενός Γάλλου μάγειρα που έγινε :

Λαίδη Ρήντινγκ άρχηγός 10 εκ. αγγλίδων

Η Μαρκησία Ρήντινγκ είναι χωρίς αμφιβολία, μία από τις πιο γνωστές σύγχρονες φυσιογνωμίες της Αγγλίας. Είναι χρόνια πολλά τώρα που το όνομα της μαρκησίας αυτής απασχολεί κάθε μέρα τον τύπο, αλλά και το κουτσομπολιό της Κοινωνίας του Λονδίνου.

Τον τύπο τον απασχολεί γιατί είναι η γυναίκα με την πιο εξαιρετική δράση, μία δράση, που θα την ζηλεύανε πολλοί από τους συγχρόνους πολιτικούς, στρατιωτικούς, μεγαλοβιομηχάνους και τα παρόμοια. Όσο για το κουτσομπολιό ή αφορμή του πρέπει να ζητηθεί κάπως βαθύτερα.

Η αγγλική αριστοκρατία και ακόμη περισσότερο η αριστοκρατία του Λονδίνου, δεν συγχωρεί εύκολα αυτόν που χωρίς να έχει γαλάζιο αίμα μέσα στις φλέβες του, ξεκινάει από τα κάτω στρώματα της κοινωνίας για να φτάσει μία μέρα να κυκλοφορεί σαν δμοιος με δμοιους ανάμεσά τους. Και όταν δεν κατορθώνει να εκδικηθεί με άλλο τρόπο για την «βεβήλωση» αυτή το ρίχνει στο κουτσομπολιό.

Αυτό συμβαίνει και σήμερα με την Μαρκησία Ρήντινγκ που είναι ούτε λίγο ούτε πολύ «η αρχηγίνα» των γυναικών της Αγγλίας. Η Κυβέρνησις Τσάμπερλαιν, που έχει τάξει για κυριώτερο σκοπό της την πολεμική αναδιοργάνωση της Αγγλίας, έκανε ένα ολόκληρο σχέδιο «γυναικείας έπιστρατεύσεως» σε ώρα πολέμου. Όλες οι βοηθητικές υπηρεσίες του στρατού, διαχειρίσις, γραφική υπηρεσία, στρατιωτικά φαρμακεία, καντίνες και τα λοιπά, που απασχολούσαν μέχρι τώρα ένα μεγάλο μέρος μάχιμου στρατού, θα ανατεθούν στις γυναίκες μόλις αντηχήσει ο πρώτος βρόντος του πολεμικού κανονιού. Οι γυναίκες θα αναλάβουν επίσης όλη την φροντίδα για την καλή εφομογή των μέτρων που επιβάλλει η αντιαεροπορική άμυνα των πόλεων.

Για τον σκοπό αυτό οργανώνονται τώρα οι Αγγλίδες σε ειδικά σώματα που θα αναλάβουν να καθοδηγήσουν τον άμαχο πληθυσμό σε περίπτωση πολέμου πώς να προφυλαχθί

από τους έναερίους βομβαρδισμούς. Και επί κεφαλής όλων αυτών των οργανώσεων, ενός τεράστιου στρατεύματος, που άμα καμιά φορά χρειαστεί θα περιλάβει δέκα εκατομμύρια γυναικών, βρίσκεται η περίφημη Μαρκησία Ρήντινγκ, η ακούραστη γυναίκα, η προσωπική σύμβουλος της Βασίλισσας Έλισσάβετ για τα φιλανθρωπικά ζητήματα, η τακτική συνεργάτις δέκα αγγλικών εφημερίδων και περιοδικών, η γυναίκα που δουλεύει ακούραστα δεκαέξη ώρες την ημέρα φέρνοντας στους ώμους της την βαρεία ευθύνη να προσπύσει τα εκατομμύρια των άμαχων Έγγλέζων σε ώρα πολέμου και να οργανώσει τις βοηθητικές υπηρεσίες ενός από τους πιο ισχυρούς στρατούς της γής.

Η αγγλική κυβέρνηση δεν έδωσε στασε να της απονεμη τον επίσημο τίτλο της Γενικής Αρχιστρα-

νέα να ριχτεί στον αγώνα της ζωής, να κερδίσει, να διαπρέψει, να μεγαλουργήσει.

Πριν ακόμη συμπληρώσει τα είκοσι χρόνια της έγινε γραμματέας ενός έφοπλιστοῦ και τον συνόδευσε σε κάποιο ταξίδι του στις Ινδίες. Μά ο έφοπλιστής χρεωκόπησε πριν προφτάσει να ξαναγυρίσει στο Λονδίνο κι' έτσι αναγκάστηκε η Στέλλα να εργασθεί ως υπάλληλος στα γραφεία ενός Γάλλου μεγαλεμπόρου στο Σαντερναγκόρ. Ο μεγαλέμπορος αυτός είχε κάποτε έναν υπάλληλο που τον λέγανε Ρούφο Ισαάκ ήλ Ισαάκ και που γρήγορα κατάφερε να ξεελιχθεί για λογαριασμό του σε πλούσιο μεγαλέμπορο και έφοπλιστή.

Ο Ρούφος Ισαάκ ήταν ένας από τους τύπους, αυτούς που γεννιούνται για να διαπρέψουν για να γίνουν μεγάλοι, περίφημοι, ένδοξοι.

Γδ γυναικείο πεζικό έκανε την εμφάνισή του και στην Αμερική. Στην εικόνα μας οι πρώτες «τυφεκιοφόρες» καθώς παρελύνουν στους δρόμους της Ουάσιγκτων.

*Αφού έμάζεψε μιά μεγάλη περιουσία άρχισε νά μελετάη τις οικονομικές σχέσεις της 'Αγγλίας με τις 'Ινδίες και μιά μέρα έστειλε μιά μακρυά έκθεση στην κυβέρνηση του Λονδίνου που έκανε κατάπληξη σε όλους τους ειδικούς και που έφαρμόσθηκε, χωρίς καμιά σχεδόν παραλλαγή, από τόν 'Αγγλικό ύπουργο των Κινήσεων.

*Ο 'Ισραήλ είχε γίνει μιά μεγάλη προσωπικότης. Ένα βασιλικό Διάταγμα του άπέναμνε ύστερ' από λίγους μήνες τόν τίτλο του μαρκήσιου Ρήντινγκ. Και λίγα χρόνια αργότερα, ο παλιός μικρός υπάλληλος του Γάλλου έμπορου όνομαζότανε 'Αντιβασιλεύς των 'Ινδιών.

Μά ούτε ή δόξα ούτε τή πλούτη τόν έκαναν νά ξεχάση τόν παλιό του προστάμενο και κάθε φορά που ήθελε μιά ειλικρινή συμβουλή, μιά σωστή γνώμη, κατέφευγε σ' αυτόν. Τό ίδιο έκανε και όταν τό 1925 ήταν τότε 65 χρονών—χρειάστηκε μιάν ιδιαίτερη γραμματέα για τις ιδιωτικές του υποθέσεις. Έγραψε στον παλιό του προστάμενο κι' έκεινος χωρίς νά διστάση ούτε στιγμή του έστειλε λίγες μέρες αργότερα τήν Στέλλα Σαρνώ.

Μετά ένα χρόνο ο μαρκήσιος Ρήντινγκ, 'Αντιβασιλεύς των 'Ινδιών, επέστρεψε στο Λονδίνο συνοδευόμενος από όλόκληρο έπιτελείο υπάλλων και συνεργατών με τήν Στέλλα Σαρνώ επί κεφαλής ως διευθύντρια του Πολιτικού του γραφείου. Ο μισθός που αντίστοιχούσε στην θέση αυτή ήταν 2500 λίρες τόν χρόνο.

Τό 1940 πέθανε ή Λαίδη Ρήντινγκ αφήνοντας τόν μαρκήσιο χωρίς κανένα δικό του άνθρωπο στον κόσμο. Δυό χρόνια αργότερα, ή Στέλλα Σαρνώ, ή κόρη του άρχιμαγειρού γινόταν ή σύζυγος του τέως 'Αντιβασιλέως των 'Ινδιών, με όλα τή δικαιώματα νά φέρη τόν περίζηλο τίτλο της 'Αντιβασιλίσσης. Μά δεν τήν χρησιμοποίησε ποτέ της, από ευλάβεια για τήν πρώτη γυναίκα του μαρκήσιου.

*Ετσι δύο άνθρωποι, γεννημένοι για νά μεγαλουργήσουν, ένώσανε ύστερα από μιά πολυκύμαντη ζωή τήν τύχη τους. Μά ήταν πολύ άργα.

*Ο μαρκήσιος ήταν 72 χρονών ένω ή Στέλλα μόλις έφτανε τή μισά του χρόνια.

Θέλοντας ν' αποφύγουν τόν τρομερό κουτοπολιό που ξέσπασε στο Λονδίνο αποφάσισαν νά κάνουν τόν γύρο του κόσμου με τήν ελπίδα ότι όταν θά γύριζαν θά είχαν ξεχαστεί. Μά ο γέρος μαρκήσιος, που έπασχε κι' από τήν καρδιά του, άρρώσθηκε βαρεια στο Λονδόν. Οι γιατροί τόν είχαν κι' άλλες αποφασίσει καί μονάχα ή γεμάτη άφοσίωση και άγάπη περιποίηση της Στέλλας κατάφερε νά τόν κρατήσει τρία άκόμη χρόνια στην ζωή.

Πεθαίνοντας άφισε όλόκληρη τήν περιουσία του από 300.000 λίρες (170 εκατομμύρια δραχμές) στην γυναίκα του, τήν περίφημη μαρκήσια Ρήντινγκ, που μετά τόν θάνατο του άφιέρωσε όλη της τήν δράση, όλη της τήν περιουσία και όλες τις άπέραντες γνώσεις που είχε άποκτήσει με τό σ' ένα σκληρόν άγώνα, στην έμπειρότητα των μεγάλων ανθρώπων, ιστικών ιδεωδών.

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ

τό νέο άθηναϊκό μυθιστόρημα του κ.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

— ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Αίσθημα — Περιπέτεια —
Ψυχολογία — Ζωή —
'Αλήθεια.

ΣΕΛΙΔΕΣ, ΠΟΥ ΘΑ ΜΕΙΝΟΥΝ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΕΣ.

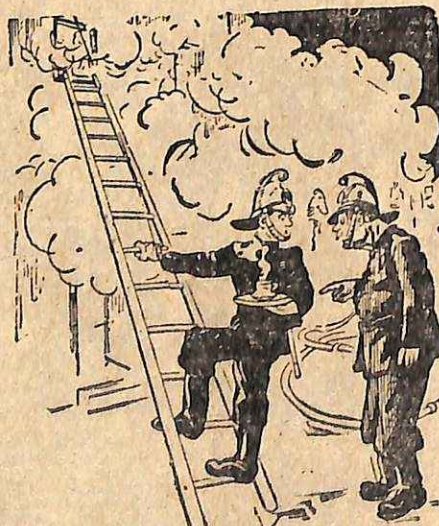
Τύποι, που θά τους αγαπήσετε, ΣΑ ΝΑ ΖΟΥΝ ΔΙΠΛΑ ΣΑΣ, ΜΑΖΙ ΣΑΣ.

Καλλιτεχνική εικονογράφησης του κ. Α. ΒΛΑΣΣΟΥ-ΠΟΥΛΟΥ.

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Ένα έργο, γεμάτο αίσθημα και συγκίνηση.

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΛΛΑΖΕΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

—'Η κυρία δέν θέλει νά σηκωθεί άπό τόν κρεβάτι της άν δέν πάρη πρώτα τόν καφέ της...

Εϋδυμες ιστοριοϋλες

ΑΠΟ ΠΟΥ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

Σ' ένα λαϊκό έστιατόριο, μπαίνει ένας πελάτης και παραγγέλλει ένα πατσά. Τό γκαρσόνι πηγαίνει νά τού τόν φέρη. Σε λίγο φαίνεται με τόν κισσέ στο χέρι. Προτού όμως πληρώσει, ο πελάτης, φωνάζει:

—Δέν είναι τόσο ζεστός! Πιο ζεστό τόν θέλω άκόμη!

Τό γκαρσόνι τόν κυττάζει, με άπορία και έπιστρέφει στην κουζίνα. Σε λίγο ξαναφαίνεται πάλι μ' ένα κισσέ στο γέρι. 'Αλλά και πάλι ο πελάτης τού φωνάζει από μακριά:

—Άκόμη πιο ζεστό!

Τό γκαρσόνι, με άποκορυφωμένη τήν άπορία του ξαναγυρνά στην κουζίνα. Μετά πέντε λεπτά ξαναγυρνά. 'Αλλά ή ίδια πάλι ιστορία. Μήν μπορώντας πιά νά συγκρατήσει τήν περιέργειά του, τό γκαρσόνι πλησιάζει τόν πελάτη και τόν ρωτά:

—Μά επί τέλους, πως καταλαβαίνετε κύριε, ότι ο πατσάς δέν είναι ζεματιστός;

—Είχα και τις τρεις φορές τό ένα σου τό δάχτυλο μέσα στον κισσέ!

ΤΟΥΤΡΩΓΕ ΑΠΟ ΤΑ ΛΕΠΤΑ

Ο νεαρός Δαυίδ, μπαίνει ως υπάλληλος σ' ένα γραφείο με μισθό 500 δρ. Μόλις πήμε τόν πρώτο του μισθό τρέχει άμέσως και τόν παραδίδει στον πατέρα του μειωμένο κατά 1 δραχμή. Δηλ. τού δίδει δραχμές 499.

Δεινός οικονομολόγος ο κ. Λευί, αντιλαμβάνεται τό έλλειμμα αλλά δέν μιλά. Τόν άλλο μήνα ο Δαυίδ, παραδίδει πάλι τόν μισθόν του στον πατέρα του, αλλά μειωμένο αυτή τήν φορά κατά 2 δραχμές. Πάλι ο στοργικός πατέρας δέν λέει τίποτε.

Τόν τρίτο όμως μήνα ο μισθός έρχεται στα χέρια του Λευί, μειωμένος κατά ένα όλόκληρο τάλληρο. Αυτή τή φορά, ο άνθρωπος δέν βαστά και ρωτά γεμάτος άνησυχία τόν γιό του:

—Έλα Δαυίδ, παιδί μου, πές μου ποιά είναι ή γυναίκα αυτή!

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ο γιατρός κ. 'Ασκληπιάδης έπιστρέφει άπρακτος από τό κυνήγι.

Ο πελάτης κ. Χ. τό μαθαίνει αυτό και τρέχει τρομαγμένος στη γυναίκα του.

—Θεξινόη, για τό Θεό, άν πάθω τίποτε άπόψε μή φωνάξης τόν γιατρό. Δέ σκότωσε τίποτε στο κυνήγι και θά ξεσπάση στους άρρώστους του!

ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΣΥΝΗΘΙΣΗ...

—Τάκη, θα σου πέρη τό κουμπί της τράντας σου, πήγαινε νά τό ράψης!

—Μά, μπαμπά, θα μου τό ράψη ή μητέρα...

—Όχι, νά τό ράψης εσύ.

—Γιατί εγώ;

—Γιατί μιά μέρα, θα έξης, και σ' υναίκα και σε βεβαιώ πως ή ιδέα

Καρδιές... σε δημοπρασία

Διήγημα του ΡΟΜΟΛΟ ΜΟΪΖΟ

Δέν μπορούσε νά τό νοιώση ποτέ της τί σημασία είχε τώντι, νά βγάλη κανείς τήν καρδιά του σε δημοπρασία, όπως γίνεται με τή έπιπλα των ξεπεσμένων οικογενειών ή με τή πορτραίτα των ζωγράφων, που δέν πουλήθηκαν στις εκθέσεις. Ναι, ναι στή δημοπρασία της τετάρτης σελίδας μιάς έφημερίδας, όπου πάλι σ' ένα μεταχειρισμένο αυτοκίνητο έκτίθεται κ' ή καρδιά του φτωχού κοριτσιού άπογοητευμένη και άπελπισμένη που δέν κατάρθωσε νά βρή άλλους τήν συντροφιά ενός άνδρος.

—Έννοείς πολύ καλά, ότι είναι έτσι: Αυτή που καταφεύγει στην τετάρτη σελίδα δέν μπορεί παρά νά είναι μιά γυναίκα, που έχτυπησε άδικα όλες τις πόρτες, ένα άνθρωπινο κουρέλι. Μιά που έκτίθεται για πούλημα στο μαγαζί των παλιοσιδερεϊκών, στο παζάρι των αισθηματικών ναυαγίων.

—Μά όχι—έπέμενε ή 'Εγκλε Τσέι μιά φίλη της δυό χρόνια μεγαλύτερη απ' αυτή, μά που δέν είχανε διόλου τις ελπίδες της—εσύ είσαι υπερβολικά άπαισιόδοξη και τρομερά λεπτοπληκτη. 'Η ζωή σήμερα είναι σκληρή για όλους κι' αλλοίμονο στις άσκημες. 'Εσύ, αγαπητή μου, κρεμάστηκες σ' αυτή τή λέξη «δημοπρασία». Μά τί δημοπρασία και τί παλιοσιδερεϊκά. Υπάρχουν επίσης δυνατοί άνθρωποι, που καταφεύγουν στην τετάρτη σελίδα των έφημερίδων. Άλλωστε έχουμε τόσα παραδείγματα συνοικειών, που επέτυχαν μ' αυτόν τόν τρόπον. Και σου άναφέρω ένα, τό παράδειγμα μιάς γυναίκας, που τήν ξέρεις και σύ: της Σπίρε. Της 'Αντζιολέττας Σπίρε. Αί, λοιπόν, έκανε ένα θαυμάσιο γάμο, με τήν τετάρτη σελίδα.

—Ένα παράδειγμα στα χίλια άπήντησε ή Σαβίνα.

—Φυσικά, γιατί δέν ξέρω άν εύτυχώς ή δυστυχώς απ' όλα αυτά τή συνοικεία γίνεται στο τέλος ένα στα χίλια. Έν πάση περιπτώσει, έγώ, αγαπητή μου Σαβίνα, που έφθασα τώρα τα τριάντα—και ξέρεις πως δέν είναι διόλου ευχάριστο πράγμα για μιά κοπέλλα νά κλείνη τα τριάντα—έτοίμασα τήν άγγελία και θά τήν πάω τώρα κιόλας νά τήν δημοσιεύσω. Νά διάβασέ τήν.

Η Σαβίνα ρίχνει μιά ματιά στο χαρτί, που έχει γράψει με τήν γραφομηχανή λίγες άράδες: «Τριακοντάετις, ωσαύτο παρουσιαστικό, μικρή προίκα, ήθική, με χαρακτήρα. Ζητεί σύζυγο σοβαρό, έστω καί ήλικιωμένο, σε καλή οικονομική κατάσταση. Πόστ Ρεστάντ, 'Αγριάκανθα 167».

—'Η 'Αγριάκανθα 167 είσαι σύ έρωτά ή Σαβίνα μ' ένα χλωμό χαμόγελο.

—Ναι.

—Με τό καλό, λοιπόν!

—Αί, αγαπητή μου Σαβίνα, γελάς, τό ξέρω. 'Εσύ δέν θα βάλης ποτέ ήν καρδιά σου στη δημοπρασία. 'Εγώ όμως είμαι άλλου είδους γυναίκα και σε βεβαιώ πως ή ιδέα

νά γεράσω μόνη μου δέν μ' εύχαριστη διόλου. Τώρα σ' άφήνω και πηγαίνω στο Πρακτορείο Δημοσιεύσεων.

—Έν τούτοις ξανασυλλογίζεται τό πράγμα αυτό. 'Η 'Εγκλε δέν είναι διόλου άνόητη. Μεγάλωσαν μαζί. Τήν ξέρει πολύ καλά και άπορεί γιατί οι άνδρες τήν έμύρισαν χωρίς νά τήν κόψουν έως τώρα. Πολλοί τήν έρωτεύθηκαν, άλλ' όλοι βρήκαν μιά άφορμή, τήν τελευταία στιγμή,

—'Η 'Αγριάκανθα 167 είσαι εσύ;

για ν' απομακρυνθούν απ' αυτήν. 'Η 'Εγκλε είχε ένα σπίτι δικό της και αρκετά πρόσωπα, που τήν έλάτρευαν. Και όμως τώρα, που είχε φθάσει τα τριάντα συλλογιζότανε πως δέν μπορούσε νά πάη έτσι τό πράμα σε μακρος και πως έπρεπε νά παντρευτή. 'Αν συλλογιζότανε έτσι ή φίλη της ή Σαβίνα τί έπρεπε νά κάνει, που ήταν μόνη στον κόσμο με ένα πατέρα, που μόλις πέρασε τα πενήντα και που δέν έννοούσε νά γεράση. 'Ηλπιζε πως ο πατέρας της δέν θα της έφερνε καμιά μέρα και καμιά μητριά, αλλά δέν μπορούσε νά είναι ποτέ της σύζυγος μ' ένα άνθρωπο τόσο ζωηρό.

Ξαναγύρισε στο νοή της τά λόγια της 'Εγκλε. «'Η ζωή είναι σήμερα σκληρή για όλες». Θυμότανε τό έπιχειρήματά της για τις άγγελίες της τετάρτης σελίδας και τέλος ύστερα από μεγάλη συλλογή και ά-

πό πολλούς ένδοιασμούς έλαβε τήν άπόφασί της. Πήρε κι' αυτή ένα χαρτί και έγραψε στη μηχανή «28έτις μόνη, με μικρή προίκα κ.λ.π.». Κι' έπειτα σαν κλέφτρα έτρεξε στο πρακτορείο δημοσιεύσεων και τήν έδωκε.

Κι' έπειτα άρχισε νά περιμένει. Με τρά τις ώρες, ύπολογίζει πόσος καιρός χρειάζεται για νά λάβη άπάντησι, μιά προσφορά. Στην 'Εγκλε δέν είπα τίποτε. Είναι ένα μυστικό, που θέλει νά τό κρατήσει απ' όλους. Της τηλεφωνεί μόνο μιά μέρα για νά τήν έρωτήσει άν ή 'Αγριάκανθα έρ. 167 βρήκε τήν άδελφική ψυχή. «Όχι. Τίποτε άκόμα. Μά ή 'Εγκλε, ως συνήθως, δέν άποθαρρύνεται. Είναι βεβαία πως ο ένας ή ο άλλος θα παρουσιασθούν και θα της πουν τήν μεγάλη λέξη. Με τήν πείρα της τήν λέγει πως στις περιστάσεις αυτές δέν πρέπει νά βιάζεται κανείς, αλλά νά περιμένει. Κ' έπειτα της λέει. "Αν πιάση έπιασε. "Αν όχι, τότε ύγεια και τό ποδύμα θα 'ρθι μόνο του μιάν άλλη φορά».

Έπειτα όμως ή Σαβίνα δέν μπορεί νά ήσυχάση. Άρχισε νά έκνευρίζεται. Τώρα που έκανε τήν άπόπειρα, χτυπάει, ή καρδιά της και δέν τήν άφίνει ήσυχη. 'Η σκέψις πως τήν στιγμήν αυτήν κρίνεται ή τύχη της, τήν άνησυχεί και τήν τρομάζει, και όταν πρωτοπηγαίνει στο ταχυδρομείο νά δ' άν έχει άπάντηση, νομίζει πως πηγαίνει στην πρώτην έρωτική της συνέντευξη. Πάει δέ νά σπάση ή καρδιά της από τήν συγκίνηση, όταν ο υπάλληλος άκουμπά στο μάμαρο της θυρίδας δυό γράμματα. Τά παίρνει τρέμοντας και τά βάζει στην τσάντα της κ' έπειτα τρέχει σπίτι της.

Περιπατεί σαν ύποβάτις. Τί νά γράφουν τάχα τά γράμματα αυτά; Όταν έφθασε στο δαμάτιό της βρίσκει τέλος τήν ψυχραιμία της. Διαβάζει τό πρώτο γράμμα και χαμογελάει. Ένας γ έρος άρρωστος θέλει ν' αλλάξη τήν νοσοκόμο με γυναίκα! Άνοίγει τό δεύτερο φακέλλο. Τί γνωστός γραφικός χαρακτήρ. Ά δέν υπάρχει καμιά αμφιβολία. Τό γράμμα αυτό είναι του πατέρα της! Μιά φορά, που πήγε νά βγάλη σε δημοπρασία τήν καρδιά της συναντά τόν πατέρα της. Τί άδία! Πόσο δίκιο είχε και που δέν ήθελε νά καταφύγη σε τέτοια μέσα! Θα μείνη και πάλι στη γωνιά της, στο σπίτι της! 'Αλλά πως θα μείνη άφ' ού ο πατέρας της σκέπτεται νά ξαναπαντρευτή! Τότε της έρχεται στο νοή μιά ιδέα. Παίρνει τό γράμμα τό βάζει σ' ένα φακέλλο και γράφει απ' έξω «'Αγριάκανθα 167». Κι' έπειτα γελά και συλλογίζεται τήν δαιμονισμένη 'Εγκλε, που σε λίγο θα παντρευτή τόν γλεντζέ πατέρα της και θα γίνη μητριά της. 'Ετσι για μιά στιγμή, της φαίνεται πως ή γινε.

ΡΟΜΟΛΟ ΜΟΪΖΟ

"Οπως... στον κινη- ματογράφο

Ένα διήγημα της Σουζάν Σαντάλ

Ήσαν και οι δυο τους, ολομόναχοι στη ζωή.

Τό βράδυ, όταν έβγαιναν μαζί από τη δουλειά τους, τραβούσαν, πιασμένοι απ' τα χέρια, για να νέναν περιπατο. Κι' αυτές οι στιγμές ή-

σαν οι μόνες που εγγύωναν κάπως τη ζωή της καυμένης της Καρόλ.

Κι' εξαφνα, μια μέρα, σίς άρχες του αθινοπάρου, η ζωή τους άλλαξε. Ο Κρονάκ τσακώθηκε με τον Διευθυντή της Εταιρίας και έφυγε. Δεν έτιχε να είναι ελεύθερος κανένας άλλος σκηνοθέτης εκείνη την εποχή. Έτσι, άνετέθη στον Νταβίντ ν' αποτελειώσει το φιλμ που ελκεν άφήσει στη μέση, αφήνοντας, ο Κρονάκ.

Ήταν μια εξαιρετική τύχη για τον νέο. Έβαλε όλα τα δυνατά του. Προσπάθησε να φανερώσει το ταλέντο του. Και το κατάφερε. Από τη μια μέρα στην άλλη έγινε ένδοξος.

Μετά την δόξα, ήλθαν τα πλούτη.

Η Καρόλ θεωρόταν πάντα κοντά του. Τόν αγαπούσε όπως την πρώτη μέρα. Την αγαπούσε κι' αυτός. Τώρα όμως είχε τόσες πολλές άσχολίες...

Τά βράδια, ωστόσο, έπληγαν μαζί στα κοσμικά κέντρα. Η Καρόλ έξ άλλου με την εργατικότητα και την ύπμονή της είχε επιτύχει έν τω μεταξύ να παίξει μερικούς δευτερεύοντες ρόλους στο στούντιο.

Η νέα όμως το είχε πάρει πλέον άπόφαση: Θα ζούσε πάντα στο περιώριο της καλλιτεχνικής ζωής...

Φθάνει να την αγαπούσε ο Νταβίντ της.

Κάποιο βράδυ έδόθη μια επίσημη δεξίωση προς τιμήν μιας γαλλίδος βενέτας που ελκεν έπισκεφθή το Χόλλυγουντ. Η Καρόλ έπληξε μόνη. Ο Νταβίντ της είχε τηλεφωνήσει από νορίς ότι είχε πολλές δουλειές εκείνο το βράδυ κι' ότι θα πήγαινε άργά.

Και ήλθε πράγματι, κατά τας ένδεκα. Όχι μόνος όμως. Συνόδευσε την Μαρί-τσα Γκόλντμιντ, την κόρη του Διευθυντού και κυριότερου μετόχου της εταιρίας.

Η Καρόλ μόλις τους είδε ελγώμισε. Τίς συνάδελφους της—και τίς άμορφες, και τίς θεσσαμένες άνδρες—δέν τίς είχε ελγέψει ποτέ! Ήξερε ότι δέν θα

είχαν ποτέ αυτές τη δύναμη να της πάρουν τον Νταβίντ της.

Η Μάρτσα Γκόλντμιντ, όμως το άθωο αυτό κορίτσι που μόλις είχε βγή απ' τις καλόγριες με την παρθενική χάρη και τα άμέτρητα έκτομύρια του πατέρα της, δέν ήταν το ίδιο πράγμα.

Ένοιωσε το προαίσθημα ότι θαχανε πλέον τελειωτικά τον αγαπημένο της.

Και το προαίσθημα της βγήκε άληθινό: "Υστερ" από λίγες ήμέρες άνηγγέλθησαν έπίσημως οι άρραβώνες του Νταβίντ με την "αβαύλουτον" δεσποινίδα Μάρτσα Γκόλντμιντ.

...Η Καρόλ και ο Νταβίντ έπαυσαν να βλέπονται.

Η Καρόλ εξακολούθησε να εργάζεται στο στούντιο.

Πρός στιγμήν είχε σκεφθή να φύγει από το Χόλλυγουντ για πάντα.

Γρήγορα όμως είχε άλλαξει άπόφαση: μπορούσε ν' αφήσει το φιλμ στο όποιον έπαίξε στη μέση;

Και έμεινε.

Ο Νταβίντ έτοιμάζε πυρετωδώς ένα υπερπολυτελές φιλμ με τον τίτλο: «Νεράιδες του Μπροντγουάιν». Θα έστοίχιζε μυθώδη ποσά—λόγω των σκηνογραφικών του κυρίως—...

Ένα άπόγευμα ο Νταβίντ έπήγε στο στούντιο—είχε βοηθούς, βλέπετε, τώρα, που δέν άνεπλήρωναν συνήθως. Η Καρόλ ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά.

Ο Νταβίντ έσταμάτησε μπροστά της και την έκύταξε προσεχτικά. Τό βλέμμα του δέν είχε καμιά τρυφερότητα. Την έκύταξε ψυχρά, άπαθώς, σαν σκηνοθέτης.

— Έχω κάποιο ρόλο για σένα, της είπε. Μια μοιραία γυναίκα. Πρόσεξε λοιπόν...

Κι' άρχισε να της άναλύει το ρόλο της.

— Η έκφρασις των ματιών σου είναι κατ'άλληλη, έπρόσθεσε. Θα σε διδάξω εγώ.

Κάθε μέρα έρχόταν και την έδίδασκε. Έφρόντιζε για όλα: για το μακιγιάζ της, για την προφορά της, για τίς κινήσεις της.

...Υστερ" από δυο μήνες οι «Νεράιδες του Μπροντγουάιν» πρωτοπαίχθηκαν. Κατά την διολογία όλων των κοιτικών απέτελεσαν θρίαμβο.

Η Καρόλ έγινε βενέτα.

...Ο Νταβίντ, άλλοτε είχε άνατήσει την γλυκύτητα αυτών των χειλιών...

Τώρα που τα είχε στερηθή, τα έχάριζε σ'όλον τον κόσμο.

Η Καρόλ του είχε δώσει την καρδιά της. Αυτός, της έδινε τη δόξα...

ΣΟΥΖΑΝ ΣΑΝΤΑΛ

Ένα έρωτικό δράμα στη ΖΟΥΓΚΛΑ

Περιπετειώδες διήγημα του Ροζέ-Φρανσις-Ντιντελό

Τό σούρουπο είχε τυλίξει τα πάντα με τό σταχτι πέπλο του, όταν ο λευκός έφθασε στις πρώτες καλύβες του χωριού. Ήεπατούσε με κουρασμένο βήμα. Τό πουκάμισό του μουσκεμένο από τον ιδρώτα, κολλούσε επάνω στο σώμα του και τό δασύτριχο στήθος του άνεβοκατέβαινε λαχανιασμένο. Οι ίθαγενείς άχθοφόροι, κονδολώντας τα μεγάλα δέματα με τίς άποσκευές, έσερναν κι' αυτοί τα κουρασμένα τους κορμιά μουρουρίζοντας μηχανικά ένα μονότονο τραγούδι.

Ο ήλιος είχε κρυφτή πίσω από τα βουνά, που φαινόταν στο βάθος, και όμως η ίδια πνιχτική ζέση έπικρατούσε παντού. Η πορεία της μέρας υπήρξε κουραστική, άνάμεσα από την πυκνή λόχη, κι' όλοι περίμεναν την στιγμή, που ο λευκός θα διέταζε να κατασκηνώσουν.

Τό χωριό έπαιρνε αυτήν την ώρα μια όψη ζωής, ύστερα από τό έρημωμα της μέρας. Οι άνδρες γυρνούσαν από τα χωράφια και οι γυναίκες καθισμένες έμπρός στις καλαμένιες καλύβες έπέδελπαν την μαυρισμένη κατσαρόλα, όπου ψηνόταν τό βραδυνό φαγητό. Τά κορίτσια, με μόνο ρούχο ένα άσπρο πανί στην μέση, και με μια μεγάλη κολοκύθα στο κεφάλι, έπέστρεφαν από τό πηγάδι.

Μερικά γυνίνα άραπάκια, σαν είδαν τον λευκό, άφησαν τα παιχνίδια τους με τίς λάσπες και άκολούθησαν τό καραβάνι.

Ο άγνωστος σαρκοπώτης έδώ και κεί χαιρετίσματα σ' όλους που έσπευδαν να τον άπαντήσουν. Και κείνοι κολακευμένοι άπαντούσαν χαρούμενοι.

— Καλώς όρισε!... Ο Θεός να σε φυλάει!... Έκανες καλό κινήγυ!...

Οι περισσότεροι περιέργοι βήγαν εύκαιρία για κουτσομπολιά.

— Τό δίχως άλλο ο λευκός άνθρωπος ήρθε να κινήγησει τό μεγάλο δουβάλι!...

— Ίσως να πάει και φωτογραφίες με τό τετράγωνο κουτί με την μανιβέλλα!...

— Έχει γυναίκα ο λευκός άνθρωπος;

— Λές να είναι κανένας σπουδαίος στην πατρίδα του;

— Πληρώνει καλά τους ανθρώπους του και για νάχη λεπτά θα είναι κανένας σπουδαίος!...

Και όμως οι άρελές αυτοί άνθρωποι δέν έβλεπαν για πρώτη φορά έναν Ευρωπαίο να καταφθάνει για κινήγυ στο χωριό τους, που ήταν ο σταθμός της περιοχής.

Η μαύρη νύχτα είχε πέσει πιά όλότλα, όταν έφθασαν έμπρός στην μεγάλη καλύβα του άρχηγού, που θεωρόταν στην κεντρική πλατεία του χωριού.

Ο Λευκός τρέχει πρώτος. Ο Ιθαγενής τρέχει πηδάλι από πάνω του.

Ξενη διάθεσή του.

Τέλος, αφού έλαβε χώραν όλόκληρη τελετή, ο άρχηγός σηκώθηκε και πιάνοντας τον ξένο από τό χέρι τον ώδηγησε στην κατοικία της μιάς νύχτας. Ήταν μια καλύβα από μπαμπού. Μερικά φρέσκα φύλλα τοποθετημένα σε κάποια γωνιά θα άποτελούσαν τό δροσερό στρώμα του ξένου.

Ο Καγκομπό, ο άρχηγός, έπέστρεψε σε λίγο στην καλύβα του κι' ο λευκός έπεσε βαρύς στο δροσερό στρώμα του, άγνώντας κάθε σκέψη και κάθε φροντίδα από τό μυαλό του. Οι άχθοφόροι άπ' έξω από την καλύβα τακτοποίησαν, με στρατιωτική πειθαρχία, όλα τα πράγματα και έτρεξαν να φέρουν νερό.

Θάχε περάσει μια ώρα και ο Καγκο-

μπό ήθελε να πάρη τὸν ξένο γιὰ τὸ τραπέζι. Τὸν ὄρεξε φρεσκοπλυμένο μὲ καθαρά ἄσπρα ρούχα. Ὁ λευκὸς δέχτηκε τὴν προσέκληση τοῦ ἀρχηγοῦ. Τί μπορούσε ἄλλωστε νὰ κάνει; Προχώρησαν πρὸς τὴν πλατεία, ποὺ ὀριζόταν στὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ, καὶ καθίσαν σὲ χαμηλά καθίσματα ἐμπρὸς σὲ ἕνα πρωτόγονο τραπέζι. Ὁ φιλοξενούμενος πήρε θέση στὰ δεξιά τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐνῷ ἄλλοι, γέροι πολεμιστὰ καὶ κυνηγοί, στρώθηκαν στὶς ἄλλες θέσεις. Οἱ γυναῖκες ὀριζόταν σὲ μιὰ διαρκή κίνηση ποὺ ἐξενεούριζε τὸν λευκὸ. Πηγαινοερχόνταν βιαστικά, φλυαρώντας διαρκῶς καὶ φωνάζοντας. Οἱ νέοι καὶ τὰ παιδιά σχηματίζουν ἕναν κύκλο ὀλόγυρα στὸ τραπέζι καὶ περιεργάζονται τὸν ξένο.

Σὲ λίγο ὁ λευκὸς φώναξε ἕναν ἄνθρωπο τοῦ καὶ κατὶ τοῦ εἶπε στ' αὐτό. Ἐκεῖνος ἐξαφανίστηκε καὶ γύρισε σὲ λίγο κουβαλώντας ἕνα σωρὸ κοτσέδες καὶ μποτιλίες μὲ κρασί. Ἦταν ἔθιμο ὁ ξένος νὰ παραθέτῃ τὰ φαγητὰ στὸ τραπέζι ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ ἀρχηγός, καὶ ὁ λευκὸς ποὺ γνώριζε καλὰ ὅλες τὶς περιεργες συνήθειες, ἔξε σιελὴς δὲν θέλησε νὰ φανῇ ἀγενής. Ἐξ ἄλλου οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ τοῦ ἦσαν χρήσιμοι. Σηκώθηκε ὀρθὸς καὶ εἶπε:

— Ὁ λευκὸς ἄνθρωπος ζητᾷ τὴν ἀδελφὰ σου ἀρχηγέ γιὰ νὰ σὲ φιλέψῃ λίγα ἀπὸ τὰ φαγητὰ του.

— Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ τὸν λευκὸ ἄνθρωπο φώναξαν ὅλοι μαζί οἱ παρευρισκόμενοι. Ἐτσι τελείωσε ἡ τελετὴ καὶ ὅλοι εἰχτήκαν στὸ φαί, ποὺ τὸ φίλευε ὁ ξένος σιὸν ἀρχηγό.

Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἄφθονα καὶ ὅλοι, ἀφροῦ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν, ἄρχισαν ὁ καθένας τοὺς νὰ διηγῆται μιὰ περιπέτεια τοῦ. Ἦταν φανερό ὅτι κανεὶς ἀπ' ὅσους διηγούνταν δὲν θὰ μπορούσε νὰ ὀριστηθῇ γιὰ τὴν ἀλήθεια τὸν περιπετειώδη του, ἐν τούτοις ὅμως ὅλοι ἦταν σοδοροὶ καὶ ἀκούγαν προσεκτικά.

Ὅταν ἦλθε καὶ ἡ σειρά τοῦ λευκοῦ, τοὺς περιέγραψε ἕνα ταξίδι τοῦ μὲ σιδηρόδρομο καὶ ὅλοι ἔμειναν μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Μόνον ἕνας νέος δὲν φάνηκε νὰ προσέχῃ στὰ λόγια τοῦ λευκοῦ: Ὁ Μαγιομπέ. Φαίνονταν, σκεπτικὸς. Ἦταν ἕνας νέος μὲ φαρισιεὺς πλάτες καὶ σιδερένια μπράτσα. Εἶχε ταξιδέψῃ δυὸ χρόνια νῆαυτος σ' ἕνα καράβι, μὰ ἡ νοσταλγία τῆς πατριᾶς ἔβγαλε ἀπ' αὐτὸν τὴν πνικτὴ λὸγχη τὸν ἔκανε νὰ γυρίσῃ πάλι πίσω, στὸ χωριὸ του.

Ἡ νύχτα προχωροῦσε καὶ ὁ ὕπνος ἄρχισε νὰ φτερουγίζῃ ἐμπρὸς στὰ μάτια τοῦ λευκοῦ.

— Ὁ λευκὸς ἐπιθυμῇ νὰ ἡσυχάσῃ, εἶπε ὁ Καγιομπέ, καταλαβαίνοντας τὴν θέση τοῦ ξένου τοῦ.

— Ὁ ὕπνος νὰ πέσῃ γλυκὰ στὰ μάτια του, εἶπε ἕνας μαῦρος καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

Ὅλοι τὸν μιμήθηκαν σὲ λίγο, καὶ ὁ ἀρχηγὸς ἔμεινε μόνος μὲ τὸν λευκὸ. Τότε ὁ Καγιομπέ ἔβγαλε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ξένου καὶ μ' ἕνα πλατὺ χαμόγελο, ποὺ ἄφηνε νὰ φανῇ ἡ κἀκατορία τοῦ τὸν δοντῶν του:

— Ποιὰ ἀπ' ὅλες σου ἀρέσει γιὰ τὴν νύχτα;

Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν ἔκαναν καμμιὰ ἐντύπωση στὸν λευκὸ. Ἦξερε καθεὶς κανὼν τῆς φιλοξενίας τῶν νέγων. Ἡ περιποίηση θὰ ἦταν τελεία ἐν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δειπνὸ καὶ τὴν καλύβα, τοῦ παραχωροῦσαν καὶ μιὰ σύντροφος γιὰ τὴν νύχτα. Μὰ πάλι μ' αὐτὴν τὴν κούραση δὲν εἶχε καμμιὰ ὁρεξία γιὰ τέτοιες περιποιήσεις. Νὰ ἀρνῆθῃ; Αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ τοῦ τὸ συγγαροῦσε ὁ Καγιομπέ. Τί νὰ ἔκανε; Περιέφερε τὸ βλέμμα του ὀλόγυρα σ' ὅλες τὶς γυναῖκες, ποὺ τοῦ γελούσαν φιλάρεσκα μὲ τὰ σαρκώδη χεῖλη τους.

Ἐνα ἐρωτικό δράμα στὴ Ζούγκλα

Ἐκεῖ σὲ μιὰν ἄκρη, τὸ μάτι τοῦ πήρε μιὰ λεπτὴ γυναίκα σιλουέττα. Ἦταν μιὰ κοπέλλα, ἕνα παιδί σχεδόν, μὲ λυγρὸ κορμί. Ἡ πρώτη ἀνάσση τῆς νεότητος φούσκωνε τὸ στήθος τῆς καὶ τὰ κατὰμαυρα μελαγχολικά ματὰ τῆς τὸν κύτταζαν ἀπλά, χωρὶς κανένα πῶθο, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα.

— Αὐτὴ! εἶπε ὁ λευκὸς δείχνοντάς τιν στὸν ἀρχηγό.

— Αὐτήν; ῥώτησε ὁ Καγιομπέ ζωντοῦ ἐκπληκτός. Κύτταξε διαδοχικὰ τὸ κορίτσι καὶ τὸν φιλοξενούμενο του. Μήπως τοῦ εἶχε δείξει καμμιὰ ἄλλην; Ὁχι! Ὁ λευκὸς τοῦ ἔδειχνε τὴν μικρή. Ὁ ἀρχηγὸς ἔκρυψε μὲ κόπο τὴν ταραχὴ τοῦ καὶ μὲ τὰ χεῖλη κρεμασμένα μουρμούρισε.

— Ἡ ἀνάσσα ἐνὸς παιδιοῦ εἶναι θερμότερη ἀπ' τὴν ἀνάσσα μιᾶς γυναίκας, ποὺ βρίσκεται κοντινέρα στὸν θάνατο.

Σηκώθηκαν. Ὁ λευκὸς ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἔσφιξε τὸ λεπτὸ χεράκι τῆς μικρῆς. Ὑστερα χαιρέτισε τὸν γέροντα Καγιομπέ καὶ προχώρησε πρὸς τὴν καλύβα τοῦ. Ὁ νέγρος τὸν παρακολούθησε ὥρα πολλὴ μὲ τὸ βλέμμα. Δὲν μπορούσε τὸ μυαλό του, νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ λευκὸς προτίμησε τὸ ἀνὴρ αὐτὸ παιδί ποὺ σὰν πῶ ἀτολμο, οὐτε θὰ τολμούσε τὴν νύχτα νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ θὰ τὸν ἔφηνε μόνον τοῦ νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἐκεῖνὰ μετὰ τὴν πρώτη ἐκπληξὴ καὶ τὰ πρῶτα φοβισμένα τινάγματα τῆς καρδίας τῆς νύκτας τοῦ στήθους τῆς, τοῦ χαμογέλασε σιλόησκα, κολακευτικὰ αὐτὴν τὴν προτιμῆση, ποὺ θάκανε πολλὰς ἄλλες νὰ δαγκωθοῦν ἀπὸ τὸ κακὸ τους. Ὑστερα χώθηκε σὲ κάποια καλύβα, γιὰ νὰ πλύνῃ τὸ σῶμα τῆς μὲ μύρα...

Καὶ ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν φύγει, ἡ ψηλὴ μόνον σκιά ἐνὸς ἀνδρὸς διακρίνονταν στὴν μέση τῆς πλατείας. Ὁ Μαγιομπέ μὲ σιωπηλὰ νοσήει καὶ μ' ἀγριεμένο βλέμμα παρατηροῦσε ἀκίνητος τὴν σκιά τοῦ λευκοῦ. Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς, περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, τοῦ εἶχε διδάξῃ νὰ ξεχωρίζῃ ὅτι τοῦ ἀνῆκε. Κι' αὐτὸ τὸ συναίσθημα τώρα τὸν ἀναστατώνει ὀλόκληρο. Περιφρονοῦσε ὅλες τὶς συνήθειες τῶν προγόνων του. Ἡ ἀσχημάτιστη αὐτὴ γυναίκα ἦταν δικιά του. Γιατὶ ὁ Καγιομπέ, τότε ποὺ γύρισε, τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ τοῦ δώσῃ γυναίκα τὴν κόρη τοῦ τῆς Γιάγκας. Καὶ νὰ τώρα ὁ λευκὸς περιμένει τὴν Γιάγκαν στὴν καλύβα τοῦ γιὰ νὰ γλυττήσῃ μαζί τῆς ὀλόκληρη μιὰ νύχτα. Ὁ Μαγιομπέ ἔζηλευσε. Κι' ἡ ἔζηλευσε τοῦ ἔτρωγε τὰ σωθικά.

Στὴν κόκκινη ἀνταύγεια ποὺ ἀνέδιδαν οἱ τελευταῖες φλόγες τῆς φωτιάς μιὰ σκιά γλυττήθηκε ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἦταν ἡ Γιάγκαν ποὺ ἐλαφρῶς σὰν ἱσκιος, ἔτρεχε στὴν καλύβα τοῦ λευκοῦ. Σιωπηλὰ ἕνα σιδερένιο γέρι τῆς ἄσπαζε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν τράντοζε σύννορη. Μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ ἔβγαλε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς. Ἦταν ὁ Μαγιομπέ.

— Σοὺ ἀπαγορεύω νὰ πᾶς!... τῆς εἶπε μὲ βαρεὶά φωνή.

Ἐκεῖνὴ συνήλθε. Τὸν κύτταξε κατὰματα.

— Γιατὶ θυμώνεις, Μαγιομπέ; Ὁ ξένος διάλεξε τὴν Γιάγκαν καὶ κείνη δέχτηκε γιὰ νὰ σὲ τιμήσῃ, τοῦ εἶπε μὲ μιὰ χυδαῖα γλυκερὰ φωνή.

— Μοὺ ἀνῆλθες... ἐπανελάβε ὁ νέγρος.

Τὴν κύτταξε σκληρά. Τί εἶναι μιὰ γυναίκα; συλλογίζετο. Δὲν νοιώθει! Δὲν ποῦν! Κι' οἱ πόθοι τῆς εἶναι πάντα ταπεινοί, ταπεινοὶ σὰν τὴν ψυχὴ τῆς.

Ἡ Γιάγκαν τριβήθηκε ἀπότομα προσπαθώντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν σιδερένια τανάλια ποὺ τῆς ἐσφίγγε τὸ χέρι καὶ τὴν ποιοῦσε.

— Φυλάξου!... μουγκρίζει ὁ Μαγιομπέ.

— Ὁ φωνάξω τὸν Καγιομπέ!...

Τοῦ ἔσφυγε καὶ γλύστρησε ἀθρόοβα στὴν σκηνὴ τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου. Ἀκίνητος ὁ νέγρος παρακολούθησε τὴν σκιά τῆς Γιάγκας. Τὴν φαντάστηκε στὴν ἀπόλυτη διάθεση τοῦ καταραμένου λευκοῦ καὶ ὕστερα καὶ ὕστερα, σὰν ἔσβυσε ἡ λάμπα, ποὺ φωτίζε τὴν καλύβα, ἀπομακρύνθηκε μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη. Μαῦρες σκέψεις φτερουγίζαν στὸ μυαλό του καὶ μὲ ἕνα ἄνιση ἰδέα τὸν τυραννοῦσε: Νὰ ἐκδικηθῇ!

Ἐπεσε νὰ κοιμηθῇ, κόντευε ὅμως νὰ χαράξῃ καὶ ἀκόμα στριφογυρνοῦσε σὰν μανιασμένος ἐπάνω στὸ στρώμα τοῦ. Ὁ ὕπνος δὲν τοῦ σφαλοῦσε τὰ μάτια γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὶς σκέψεις του. Καὶ τὸ μυαλό του δούλευε ἀδιάκοπα. Μαῦρες σκέψεις τὸν τυραννοῦσαν καὶ πάνω ἀπ' ὅλες ἡ ἐκδικήσεις τὸν ἀναστάτωνε.

Πίσω ἀπὸ τὸν καλαμένιο φράχτη οἱ δυὸ γυναῖκες τοῦ Μαγιομπέ μάλωναν.

— Πάψτε!... Πάψτε ἐπὶ τέλους!... ἔσφωνισε φρενιασμένος αὐτός.

Προτοῦ ξημερώσῃ ἦταν στὸ πόδι. Φόρεσε ἕνα κοντὸ παντελονάκι, πήρε τὸ τουφέκι του καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν καλύβα του.

Τὸ χωριὸ ξυπνοῦσε σιγά-σιγά. Μερικοὶ ποὺ τὸν εἶδαν μὲ τὸ ὅπλο στὸν ὦμο, τὸ ὅπλο ἐκεῖνο ποὺ ὅλοι οἱ νέοι στὸ χωριὸ τὸ ποθοῦσαν, τὸν περιρικύκλωσαν καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν ρωτοῦν.

— Εἰ Μαγιομπέ γιὰ ποῦ τέτοια ὥρα μὲ τὸ τουφέκι σου; Λές νὰ σὲ πάρῃ ὁ λευκὸς μαζί του;

— Ὁ πάπ ἄσπαζε γιὰ βουδάκια;

— Μήπως ἦρθε γιὰ λεοτάρια;

Τὸν ἐκτιμούσαν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι στὸ χωριὸ τὸν Μαγιομπέ, αὐτὸς ὅμως δὲν εἶχε κέφι γιὰ κουβέντα.

— Δὲν ἔξω!... ἀποκρινόνταν ξερά.

Ἡ νύκτα ἀποτραβοῦσε τὰ πικρὰ τῆς πέπλα καὶ ὁ ὀρεῖον φωτιζόταν ἀμυδρὰ.

Ἐνα μαῦρο ποῦλὶ πέρασε προαναγγέλοντας τὸν ἔρχοιό τῆς μέρας.

— Ἐμπρός, παιδιά, εἰστε ἔτοιμοι;

Στὸ κατώφλι τῆς καλύβας τοῦ ὁ λευκὸς ἄνθρωπος φώναζε τοὺς ἀνθρώπους του. Ἡ πυρετώδης αὐτὴ κίνησις τὸν ἐχαριστοῦσε. Πολλὰς φορές ὡς τώρα εἶχε νοιώσει αὐτὴ τὴν πρωτὴν ἀτμόσφαιρα, τὴν γεμάτη χαρὰ καὶ φιλικιὰ τῶν ἀνθρώπων ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ προσφέρουν μιὰ μικρὴ ὑπηρεσία γιὰ νὰ πάρουν λίγες χάντρες ἢ λίγο ἄλατι γιὰ τὸν κόπο τους.

Παρατηροῦσε ἕναν ἕναν ὅλους ἐκείνους τοὺς νέγρους. Χρειαζόταν δυὸ τρεῖς ἀκόμη γιὰ τὸ κυνήγι. Διάλεξε δυὸ νέους γιὰ νὰ τοῦ κρατοῦν τὰ ὅπλα. Ἐπειτα πρόσεξε ἕναν γερὸ ἄνδρα ποὺ φοροῦσε στὸν λαμὸ του ἕνα κολλεὶ ἀπὸ δόντια λεονταρίων, σύμβολο τῆς ἰκανότητός του στὸ κυνήγι. Ἐξ ἄλλου κρατοῦσε καὶ τοῦφέκι ποὺ ἴσως τοῦ χρειαζόταν.

— Μπορεῖς νὰ μὲ ὀδηγήσῃς;

— Ὅπου ἐπιθυμῇς, κύριε.

— Ὅλα σὲ ἀνταμείψω ἂν μὲ ὀδηγήσῃς στοὺς ἐλπίδες.

— Μὲ ἀνταμείψης ἤδη ἐπιτρέποντάς με νὰ σὲ ἀκολουθῶ στὸ κυνήγι.

— Μοὺ ἀρέσεις. Πῶς σὲ λένε;

— Μαγιομπέ.

Μιὰ γυναίκα σιλουέττα γλύστρησε κρυφὰ ἐξω ἀπὸ τὴν καλύβα. Τὰ ἀνήσυχτα χαρακτηριστικά της, μαρτυροῦσαν τὴν αγωνία τῆς ψυχῆς τῆς. Ἦταν ἡ Γιάγκαν.

Ὁ Μαγιομπέ δὲν τὴν εἶδε, τὸ μυαλό του δούλευε ἐντατικὰ ζητώντας νὰ καταστρώσῃ ἕνα σγέδιο γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν λευκὸ. Νὰ τὸν ὀδηγοῦσε ἄραγε πρὸς τὰ ἔλη καὶ νὰ τὸν ἀφῆνε ἐκεῖ νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ ὁ πυρετός; Ἡ νὰ τὸν τραβοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὴν πηγὴ τῶν ἐλευφάντων καὶ νὰ τὸν κυττήσῃ μὲ τὸ μαχαίρι του; Ἀδύνατο νὰ ζητήσῃ τὸ δικαίωμα ἀπὸ τὸν Καγιομπέ! Ποιὸς θὰ τὸν ἀκούει; Ἐπερε νὰ ἐνεργήσῃ μόνος του γιὰ νὰ ξεπλύνῃ τὴν αἰτιμία.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, οἱ προετοιμασίες εἶχαν τελειώσῃ καὶ ὁ μικρὸς ὄμιλος ξεκίνησε. Ὅλοι τοὺς ἀπόβγαλαν μὲ χαρούμενες φωνὲς καὶ εὐχές γιὰ τὸ κυνήγι. Καὶ ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ἀρκετὰ, ὅλοι ἐπέστρεψαν πίσω. Μόνον μιὰ γυναίκα ἔμεινε ἐκεῖ, στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ καὶ παρατηροῦσε τοὺς ἀνθρώπους, ἔως ὅπου γάθηναν στὸν ὀρίζοντα. Καὶ ὅταν ἐξαφανίσθηκαν ἕνας βαθὺς λυγρὸς συντετράγος τὸ λεπτὸ τῆς κορμῆ. Μιὰ καὶ προαίσθησις πίεζε τὴν καρδιὰ τῆς Γιάγκας, βλέποντας τὸν ἀγαπημένο της νὰ φεύγῃ μαζί μὲ τὸν λευκὸ. Μιὰ ἀναθρόιστη ἀγωνία τὴν ἐπνιγε.

— — —

Ὁ Μαγιομπέ προχωρεῖ ἐπὶ κεφαλῆς. Κοντὰ του βαδίζει ὁ λευκὸς, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀνθρώπους, ποὺ κουβαλοῦν τὰ ὅπλα. Καὶ τελευταῖος ἔρχεται ὁ ἄλλος ὀδηγός, κρατώντας στὸ χέρι ἕνα μακρὸ ἀκόντιο. Μπήκαν στὴν ζούγκλα, ὅπου βασίλευε ἀκόμα ἕνα μισοσκοτάδιο, ἐνῷ δυὸ δέσμες ἡλιακῆς ἀγτίδες τοῦ διαπερνοῦσαν τὸν πράσινο θόλο ποὺ σχηματίζουν ἡλιὰ, τὰ ἀναρρινητικά.

Κανεὶς δὲν μιλά καὶ ὅλοι περπατοῦν προσεκτικὰ ἀποφεύγοντας νὰ κάνουν θόρυβο καὶ νὰ γίνουν ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τὰ ἀνέμοια. Πότε-πότε ὁ Μαγιομπέ σταματᾷ καὶ μὲ τὸ νῆρι του δείχνει τὸν δρόμο ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν. Ὅλοι ὑποκοῦν καὶ προχωροῦν ὅλο καὶ βαθύτερα, μέσα ἀπὸ τὰ πικρὰ δένδρα τῆς ζούγκλας.

Ὁ Μαγιομπέ προχωρεῖ μηχανικά, ἐνῷ τὸ μυαλό του ὀριζοῦται σὲ ὑπερδιέγερση. Μιὰ εἰκόνα βρίσκεται διαρκῶς ἐμπρὸς τὰ μάτια του. Βλέπει τὴν Γιάγκαν γυμνὴ ἑξαπλωμένη κοντὰ στὸν λευκὸ, λιγωμένη ἀπὸ τὰ χάδια του...

Ὁ λευκὸς ἔσφυσε σπασμικὰ. Κύτταξε κατὰματα τὸν νέγο προσπαθώντας νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς. Εἶχε βῆ ἄσπαζε ὁ μαῦρος ἔχνη τῆς διαστροφῆς θηρίων ἢ προχωροῦσε στὴν τύχη; Ὁ Μαγιομπέ κυττάζει καὶ αὐτὸς, μὲ σκοτεινὸ βλέμμα, τὸν λευκὸ. Μὲ κόπο συγκρατιέται γιὰ νὰ μὴ χυμῆξῃ ἐναντίον του.

Ξαφνικὰ ἀντήχησε ἡ φωνὴ τοῦ δευτέρου ὀδηγοῦ.

— Μαγιομπέ! Μαγιομπέ! Τρέξε.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ μέρος ὅπου ἦταν ὁ μαῦρος, διακρίναν βαρεὶά πατήματα πάνω στὸ χῶμα.

— Ὁ Μαγιομπέ ἔσφυσε καὶ τὰ ἐξήτασε προσεκτικὰ.

— Ἐνα, δύο, τρία... πέντε βουδάκια, λογάρισε.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ναι! Καὶ μάλιστα ὑπάρχει καὶ ἕνα μεγάλο μαῦρο βουδάκι.

Μιλάει ἐντελῶς μηχανικά. Τὸ μυαλό

τοῦ πετάει μακριὰ. Πῶς θὰ καταφέρει νὰ ἐκδικηθῇ;

— Ἐμπρός, διέταξε ὁ κυνηγός.

Πῆρε ἕνα σῖλο καὶ προχώρησε ἀκολουθώντας τὰ ἔχνη.

Ὁ Μαγιομπέ πήγε ἀπὸ πίσω του. Τὰ ζῶα ἦσαν πολλὰ καὶ τὸ κυνήγι θὰ ἦταν δύσκολο. Ἐπερε νὰ ξεμοναχιάσουν, ἔνα, γιὰ νὰ εἶναι πῶ ἀσφαλισμένοι.

Προχωρώντας βγήκαν σὲ ἕνα ξέφωτο. Ἐκεῖ τὰ χόρτα ἦσαν πικρὰ καὶ τὰ ἔχνη τῶν ζώων χάνονταν. Ἐνας πνιγρὸς ξεστός ἀέρας ἔκανε τὰ χόρτα νὰ κυματίζουν ἐλαφρὰ.

Ὁ κυνηγὸς στάθηκε. Οἱ δύο ἄνθρωποι μὲ τὰ ὅπλα τὸν πλησίασαν. Τὰ βουδάκια θάραξιν καὶ γάθηναν μέσα στὰ πικρὰ χόρτα. Οἱ δύο ὀδηγοὶ χάνονται μέσα στὴν λὸγχη. Ἐπιστρέφουν σὲ λίγο. Δὲν κατῶρθωσαν νὰ δροῦν τίποτε.

Ὁ Μαγιομπέ φωνάζει ὅλους καὶ δίνει ὀδηγίες.

— Ἐσὺ πάντα πρὸς τὰ ἔμπρός. Ἐσὺ πρὸς τὰ δεξιά. Ἐσὺ ἀριστερά. Προχωρεῖτε βαθεῖα.

Ἄν ὀρθῇ τὰ ζῶα προσπαθήσῃ νὰ τὰ στελεῖτε πρὸς τὰ ἐδῶ. Ὁ ἀφέντης καὶ ἐγὼ θὰ εἴμαστε ἔτοιμοι.

Οἱ νέγροι κοίτησαν καταφατικὰ τὸ κεφάλι καὶ ἐξαφανίσθηκαν μέσα στὰ ὑψηλὰ χόρτα. Κι' ὁ Μαγιομπέ προχώρησε καὶ αὐτὸς ἀφήνοντας τὸν λευκὸ νὰ τὸν περιμένῃ.

Ξαφνικὰ σκύβει καὶ παρατηρεῖ. Παρατηρεῖ τὸ χῶμα. Διακρίνονται φρέσκα τὰ ἔχνη βουδαλίου. Ἀγγίζει μὲ τὸν δείκτη τοῦ χερτοῦ τοῦ τὸ χῶμα. Μόλις πέρσαν τὰ θηρία. Γυρνᾷ διαστικὰ πίσω.

— Τὰ ζῶα εἶναι ἐκεῖ. Γρήγορα διάσευ!

Ὁ λευκὸς τρέχει πρῶτος. Ὁ Μαγιομπέ βρίσκεται κοντὰ του. Προχωροῦν πολὺ. Ὁ ἰδρώτας τρέχει ποτάμι ἀπὸ πάνω τους. Κι' ἡ ἔσση, ἡ ἀνυπόφορη ἔσση, κάνει νὰ ἔσπινεται ὁ λαμῖός τους.

Διέσχισαν σχεδὸν ὅλη τὴν πεδιάδα.

Ἀπὸ μακριὰ φαίνονται τὰ πικρὰ δένδρα τῆς ζούγκλας. Ὁ λευκὸς σταματᾷ.

Πρέπει νὰ προσέξουν πολὺ, γιατί ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος.

Ἀθελὰ του ὅμως ὁ νέγρος πατὰ σὲ ἕνα ξερο γλαδί ποὺ σπᾷνε μὲ κρότο, κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του. Σταματοῦν τρομαγμένοι. Τοὺς ἀντελήφθηκαν ἄραγε τὰ ζῶα; Τὰ βλέπουν νὰ κουνοῦν ἀνήσυχτα τὰ αὐτιά τους. Ὑστερα φεύγουν πρὸς τὴν πικρὰ ζούγκλα. Ὁ Μαγιομπέ χωρίζεται ἀπὸ τὸν λευκὸ καὶ οἱ δύο καταδιώκουν τὰ ζῶα. Αὐτὰ σταματοῦν. Ὁ Μαγιομπέ πλησιάζει. Σηκώνει τὸ τουφέκι του καὶ σκοπεύει. Ὁ λευκὸς

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

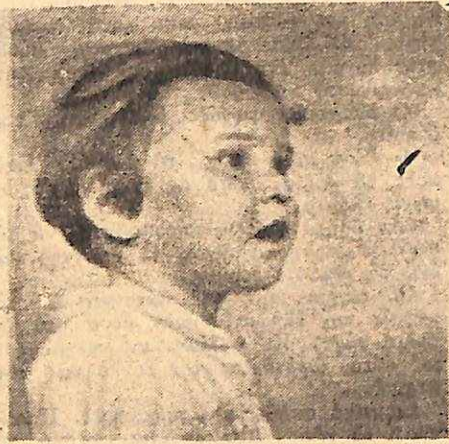
.....

.....

‘Η γιαγιά διηγείται ● τὸ παραμῦδι

Μιά φορά κι ἕναν καιρὸ ἦτανε
μιά παιδούλα, ὠραία, σὰν τὸν
ἥλιο καὶ καλὴ σὰν ἀγγελουδι...

Καὶ τὴν λέγανε Πεντάμορ-
φη. Ζοῦσε σ’ ἕνα μεγάλο παλάτι,
μὰ ἦτανε πολὺ δυστυχισμένη...

‘Η μητερούλα τῆς εἶχε πεθάνει,
κι’ ἡ κακιά μητριὰ τῆς τὴ μι-
σοῦσε καὶ τὴ βασάνιζε πολὺ...

‘Η Πεντάμορφη φοβήθηκε κι’ ἔ-
φυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς, καὶ κρύ-
φτηκε σ’ ἕνα δάσος. Τὰ δέντρα,

τὰ λουλούδια καὶ οἱ λαγοί, δταν
τὴν εἶδαν, εἶπαν: «Τί ὠραίο κο-
ρίτσι!» Τὴν πῆραν ἔπειτα ἀπ’ τὸ

χέρι καὶ τὴν ὠδήγησαν σὲ μιά
μικρὴ καλύβα, ὅπου καθότανε οἱ
ἐπτά νάνοι.

Ντύθηκε λοιπὸν γρη῏ καὶ τῆς πῆ-
γε ἕνα μῆλο φαρμακωμένο. Μό-
λις τῶφαγε ἡ Πεντάμορφη ἔπεσε

κάτω νεκρή. Οἱ νάνοι, τὰ λουλού-
δια καὶ τὰ ζῶα τοῦ δάσους
τὴν ἔκλαψαν ἀπαρηγόρητα,...

Οἱ νάνοι τὴν ἔβαλαν μέσα σ’
ἕνα κρυστάλλινο φέρετρο καὶ
τὴ φύλαγαν μέρα καὶ νύχτα.

στὴν ἐγγονούλα τῆς τῆς Πεντάμορφης

Μιά μέρα δμως πέρασε ἀπ’ τὸ χω-
ριό τῆς ἕνα γενναῖο βασιλόπουλο
καὶ τῆς χαμογέλασε μὲ καλωσύνη.

«Εἶσαι πολὺ ὁμορφὴ — τῆς εἶ-
πε — καὶ θέλω νὰ σὲ πόρω μα-
ζί μου, στὸ βασιλεῖό μου...».

‘Η κακιά μητριὰ τῆς δταν τὸ-
μαθε αὐτὸ θύμωσε πολὺ καὶ θέ-
λησε νὰ τὴ δείρῃ καὶ νὰ τὴ διώξῃ.

‘Η Πεντάμορφη τοὺς εἶπε: «Τί
θρῶμικα χέρια ποὺ ἔχετε! Πη-
γαίνετε νὰ πλυθῆτε!»

Οἱ νάνοι μωμμοῦρισαν λίγο, μὰ
τὴν ὑπήκουσαν. Κι’ ἔγιναν καλοὶ
φίλοι κι’ ἔπαιζαν μαζί τὸ κρυφτό!

‘Η κακιά μητριὰ ἔμαθε μιά μέ-
ρα πὼς ἡ Πεντάμορφη ζοῦσε εὐ-
τυχισμένη, μὰ τοὺς ἐπτά νάνους.

Μιά μέρα πέρασε τὸ βασιλόπουλο.
Ὅταν τὴν εἶδε, κατέβηκε ἀπὸ τ’ ἄ-
λογο καὶ τὴν φίλησε στὸ μέτωπο.

Τότε ἡ Πεντάμορφη ἀνοῖξε τὰ μά-
τια, καὶ χαμογέλασε καὶ τοῦπε:
Σὲ περίμενα τόσο καιρό...».

Τὸ βασιλόπουλο τὴν πῆρε μαζί του
καὶ τὴν πῆγε σ’ ἕνα πανέμορφο πα-
λάτι ὅπου ζῆσαν εὐτυχισμένα....

li zé me...

Δημήτριος Αραβαντινός

Την περασμένη εβδομάδα η δημοσιογραφική οικογένεια έστερήθη μιάς από τās μεγαλειέτας συγχρόνους φυσιογνωμίας της, του Δημητρίου Αραβαντινού διευθυντού της «Βραδυ.ης».

Ο Αραβαντινός, δημοσιογράφος με παλμόν και με ιδανικά, κατ' έξοχην ανήσυχος και δημιουργικός, προσέφερεν εις τόν Έλληνικόν τύπον ύπηρεσίας που θα μείνουν αλησμόνητοι. Αι στήλαι της έφημερίδος του, ή οποία υπό την έμπνευσμένην του διεύθυνσιν έφθασε εις άπίστευτα ύψη κυκλοφορίας, ήσαν πάντοτε άνοικτοι για να έξυπηρετήσουν τά έθνικά ιδεώδη, τās εύγενείς έπιδιώξεις της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, την πνευματικήν και καλλιτεχνικήν κίνησιν του τόπου.

Ως δευθυντής θα παραμείνη άξέχαστος εις όσους είχαν την εύτυχίαν να εργασθούν κοντά του. Ως φίλος έθρηνήθη όσον κανείς. Ως δημοσιογράφος έδημιούργησε έργον τό όποϊον θα συνεχίσουν εις διαρκείας του μνημόσυνον οι άπορφανισμένοι συνεργάται του.

Η «Έβδομάς» προσθέτει με ελικρινή της συγκίνηση και τά ιδικά της συλλυπητήρια μέσα εις τά τόσα άλλα.

A. Σ.

Ο «Χρόνος» υπό την νέαν διεύθυνσιν του έκλεκτου συναδέλφου κ. Σπύρου Μεταξά διεμορφώθη εις έφημερίδα γεμάτην παλμόν και ζωντάνια. Με επί κεφαλής τόν άκούραστον αυτόν και πολύπειρον δημοσιογράφον, ο «Χρόνος» άσφαλώς θα γνωρίση και εις την δευτέραν του περίοδον ήμέρας εύτυχείς. Τό εύχόμεθα και τό πιστεύομεν.

Επ'ι τέλους έτείλειωσε και αυτή ή υπόθεσις της Υβόνης Πετρινάκη. Πολύς, πλείστος κόσμος άνέπνευσε με άνακούφισιν. Η άνακούφισις δέ αυτή δέν έχει καμμίαν σχέσηιν ούτε με την άπόφασιν, ούτε με την διαδικασίαν, ούτε με τās άντεργλήσεις μεταξύ πολιτικής άγωγής και υπερασπίσεως. Ο πολός κόσμος που έννοούμε, ο κόσμος που θέλει να έχη κάποιαν άξιοπρέπειαν ως απαραίτητον απόδειξιν της ιδιότητός του του πολιτισμένου ανθρώπου, άνέπνευσε με άνακούφισιν διότι έλειψε έκείνο τό κοινόν της δίκης, τόν κοινόν που είχε κάνει δημόσιον θέαμα μίαν θλιβεράν υπόθεσιν, και γελούσα και χειροκροτούσε και επανηγύριζε. Η περίπτου.

Ε πρωινή έφημερίδα διαβάζουμε ότι ο νεαρός Βέρδας ή Πάφλιας, ο όποιος είχε τό ένα χέρι με δύο μόνον δάκτυλα, έκαμε καντάδα με κιθάραν κάτω από τά παράθυρα της Δουλτσινέας του και κατόπι σκότώσε τόν πατέρα της νέας γιατί θέλησε να τόν διώξη.

Παίζει κιθάρα και σκωτώνει με έπτά μόνον δάκτυλα. Φαντασθήτε τί θα μπορούσε να κάμη άν είχε και τά δέκα!

ΜΙΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

—Και τί έχετε εφεύρει;
—Μιά λάμα με την όποιαν μπορείς να ξυρίζεσαι χωρίς νερό και σαπούνι.

Νεοκλής και Ζαχαρίας - ανταλλάσσουν άπορίας και ο δεύτερος κι' ο πρώτος όμιλουν πολύ εύγλωττως

—Σε χάσαμε, κύρ Νεοκλή, 811 τή μέρα χτές...
—Άστα, κύρ Ζαχαρία μου. Ήπέρασα στιγμές φριχτές.
—Η κόρη κι' ή γυναίκα μου με πιάσανε με τά λιμά κι' έν τέλει με κατάφεραν να πάμε σ' ένα σινεμά, να δούμε, λέει, κάποιο φιλμ έκτάκτως αισθηματικών,
και φοβερά παθητικών.
Είχαν και κάποιον Ζουγκούρ εκεί έκτός προγράμματος,
που ρριχνε βλοσυρές ματιές και έκαστιπε φωτιές
—Έ και λοιπόν;
—Την έπαθα, φίλε μου, φάν άγράμματος.
Έπλήρωσα τριάκοντα δραχμάς για εισιτήρια και δύο ώρας συνεχώς έπέφερα μαρτύρια,
—Γιατί; Τί είδες;
—Τίποτα.
—Μά... πρέπει νάδες κάτι.
—Έβλεπα μόνον, συνεχώς, τού γκαρσονιού τή πλάτη, που έφερνε συνεχώς νερά, καφέδες και γκαζόζες, και ζήταγε λογαριασμούς κι' έπαιρνε τόσες πόζες. Μόνον με πλάτες γκαρσονιών έχόρτασε τό μάτι μου
—Όστε δέν πέρασες καλά;
—Χίλιες φορές καλλίτερα νάμενα στό κρεβάτι μου.

li zé ve...

Άψεις άμαρτιών

Τό κανονικώς καταργέον νεαρών περιοδικών τό όποιον ως γνωρίζει ο γρηαίος Διευθυντής του... «προώριται να κλείση και θα κλείση», όνομαζει την «Έβδομάδα» Έγκυ κ λ ο π α ι δ ι κ ο ν περιοδικόν— ο δήχας, ο έρωσ και τό χιουμοριστικόν τάλαντον δέν κρύβονται τέλος πάντων!—και άποκαλεί μείρακα τόν Διευθυντή της ό όποιος πραγματι έχει τό έλάττωμα να μην άνήκη εις την χορείαν τών άξίων πάσης συμπαθείας μεσοκόπων που είναι φυσικόν και δικαιολογημένον να αισθάνωνται τό κακόν δήγμα της ζήλειας όταν βλέπουν άλλους και δη νέους να έπιτυγχάνουν. Δείγμα του δήγματος αυτού ήτο άσφαλώς και τό όλίγον έξαλλον σημείωμα του συμπαθεστάτου Διευθυντού του άρσενικού συναδέλφου, εις τόν όποιον συγχωρούμεν την παρεκτροπήν διότι όπως είπαμε τά μυστήρια της ανθρωπίνης ψυχής είναι άνεξερεύνητα και συνεπώς σεβάστιά. Δέν μας έπέραξεν άκόμη διότι μας είπε ότι ή «Έβδομάς» του φείλει «κάτι». Έχεμμάτισε συνεργάτης της «Έβδομάδος» και τό περιοδικόν αυτό όφείλει άναμφισβητήτως «κάτι» εις όλους όσοι του είργάσθησαν, μέχρι και του μεταρροέως τών χειρογράφων, έν αναλογία φυσικά. Και είμεθα μάλιστα βέβαιοι ότι συντόμως ή «Έβδομάς» θα τόν ξαναδεχθή εις τούς κόλπους της, όταν έπέλθη τό μοιραίον και δέν έχει πλέον στήλας διά να την υδρίξη. Δι' ό και του δίδομεν εύχαρίστως από τώρα άψεις άμαρτιών.

διαβάζουμε σε έσπερινή έφημερίδα, σχετικα με μιά σύγκρουση τραύμ και σούστας:
...Εκ της συγκρούσεως έτραυματίσθη σοβαρώς ο σύρων ταύτην ίππος, όστις κατόπιν γνωματεύσεως του άστυκτηνιατρου έθανατώθη, και έπροξενήθησαν σοβαρά ζημία εις την σούσταν.
Πολύ περίεργη αυτή ή γνωματεύσις του άστυκτηνιατρου: να θανατωθή ο ίππος και να γίνουν σοβαρές ζημιές στην σούστα!
Δέν του έφθανε του συντάκτου τό άλογο;

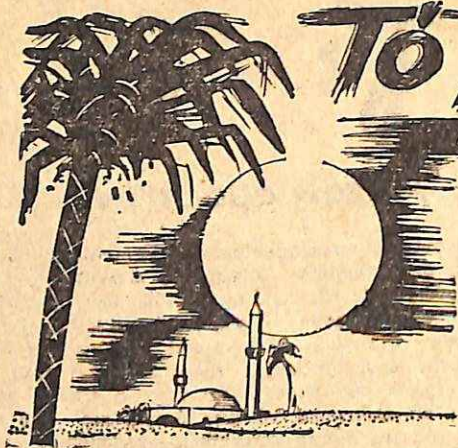
Ις εβδομαδιαίον περιοδικόν δημοσιεύεται εις μίαν τών πρώτων σελίδων του και πλουσίως είκονογραφημένον, ένα ποίημα υπό τόν τίτλον «Τό δρώα των πέντε Ιπποτών»
Από τά δώδεκα όλα τετράστιχα του αναδημοσιεύουμε μερικά στη τύχη για να σπάσουν μέρι οι ιναγνώσται μας.

«Μά ω! τί φρίκη! Θεία Ειμαρμένη!
Σε μιά τρώϊκα έχει φανή
στην άγκυλιά ένός άλλου καθισμένη
ή όμορφη μικρή Βαρσοδιανή!...»

Τί πλάνη! ω θεοί! Τί ρεζιλία!
Η πάναγνη μικρούλα ή άπιστή
με άλλον είχε όγη για... χαρζιλία!
—τά όνειρά τους είχαν γκρεμιστή!

Κι' έτσι μέσα στοδς δρόμους της Βαρσοδας πέντε έν όλω Ιπποτάι εύγενείς αυτοκτονήσαν όλοι άνευ... πρόδας μπροστά στα πόδια μιάς Βαρσοδιανής!..

Είμαι τόσον κοντά αυτά τά τετράστιχα που έχου με την βάσιμον υπόψιν ότι έγράψαν υπό του διευθυντού του έν λόγω περιοδικού,

Τὸ ροδὸ τοῦ Ἰσπαχάν

ΜΙΑ ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟΥ Κ.

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

1000

ΜΙΡΖΑ. Ἐγὼ ἀφέντη μου τις γυναῖκες...
(Ἀκούγονται βήματα).
ΣΑΧΗΣ. Φύγε... Ἔρχεται... (Φεύγει ὁ Μιρ-
ζά).

ΤΑΧΑΜ. Ἀπὸ ὧδ ἀρχοντοπούλα μου. (Ἡ
Γκιουλσούν μπαίνει, τὸν πλησιάζει τὸν κυττάζει
προσεκτικά, δὲν τὸν γνωρίζει καὶ ἐτοιμάζεται
νὰ φύγῃ).

ΣΑΧΗΣ. Γκιουλσούν μὴ φεύγῃς... Μιά στιγ-
μή... Γιά λίγο μόνο στάσου.

Κύτταμαι σὲ παρακαλῶ γονατιστὸς
μπροστά σου.

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Ποιὸς εἶσαι, πές μου καὶ τί
θές... Πῶς ἦρθες ἐδῶ χάμου;

Κι' ἀκόμα πές μου ποῦ καὶ πῶς ξέρεις
καὶ τ' ὄνομά μου;

ΣΑΧΗΣ. Τὰ δυὸ τὰ μάτια σου, Γκιουλσούν,
μοῦ ρίξαν ἀπόχνη.

Μὲ πιάσαν, εἶμαι σλάβος τους... Δὲν
μὲ γνωρίζεις;

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Ὁχι...
(Ἀφοῦ τὸν κυττάζει προσεκτικά). Ὁ Σάχης
εἶσαι...

ΣΑΧΗΣ. Ἡμουν... Ὁ Σάχης τώρα πάλι.

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Καὶ σὺ ποιὸς εἶσαι; Μὰ τί
λές;

ΣΑΧΗΣ. Αὐτὸς ποῦ σ' ἀγαπάει.

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Ἀφέντη δὲν κατάλαβα. Τάχω
ἐντελῶς χαμένα.

ΣΑΧΗΣ. Θὰ καταλάβῃς κύττα με μὲ ρούχα
ἐσχισμένα

χωρὶς χρυσάφια καὶ στολή... Χωρὶς
μαργαριτάρια.

Στὰ δυὸ σου τὰ κατάλευκα γονατιστὸς
ποδάρι.

Σοῦ ζητιανεύω, μιά ματιά... ἕνα φιλί...
μιά λέξη.

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Τάχω χαμένα ἐντελῶς ἢ
γλῶσσα μου ἔχει μπλέξει.

ΣΑΧΗΣ. Εἶμαι φτωχὸς, δὲν ἔχω πιά γιὰ σένα
πλούσια δώρα.

Δὲν εἶμαι Σάχης... Τίποτα, Γκιουλσούν,
δὲν εἶμαι τώρα.

Κουρέλια ἀντικατέστησαν τίς ἀκριβές
πορφύρες.

Τὰ ρούχα τὰ βελούδινα.

Μία καρδιά μοῦ ἔμεινε κι' αὐτὴν τώρα
θὰ σοῦδιν.

ὁμως ἐσὺ μονάχη σου κάποια βραδυὰ
τὴν πήρες.

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Μὰ τὸν Ἀλλάχ, ἀφέντη μου,
δὲν ἔχω καταλάβει.

Τόσο μεγάλη ἀλλαγὴ.

Τί θέλεις; Δός μου προσταγή.

ΣΑΧΗΣ. Νὰ σὲ προστάξω ἐσένανε; Προστά-
ζουνε οἱ σκλάβοι;

Γιατ' εἶμαι σκλάβος σου, Γκιουλσούν
καὶ σκλάβος σου θὰ μείνω.

Τὰ πλούτη, τὰ χρυσάφια μου, τ' ἀξίω-
μα τ' ἀφίνω.

Τι νὰ τὰ κάνω τ' ἀκριβὰ ζαφείρια καὶ
τοπάζια

μοῦ φτάνουν τὰ μάτια σου τὰ δύο τὰ
γαλάζια.

Κατάλαβέ το σ' ἀγαπῶ, κι' ἀγάπησέ
με λίγο.

Ἀλλοιῶς δὲν θὰ μὲ ξαναδῆς... Σ' ὁρ-
κίζομαι θὰ φύγω.

Θὰ πάω σὲ μέρη μακρινὰ.

Νά... στὰ βουνά

τ' ἀντικρυνά

κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο πίσω.

Ἀπὸ τὸν κόσμον θὰ κρυφθῶ.

Αὐτὸ μοῦ μένει μόνο αὐτό.

Ἀφοῦ τὸ θέλησε ὁ Ἀλλάχ τόσο νὰ σ'
ἀγαπήσω.

Ὅμως νὰ ξέρῃς πῶς παντοῦ καὶ πάν-
τοτ' ὅπου νάμαι

Γκιουλσούν θὰ σὲ θυμάμαι.

Στὴν θάλασσα, στὴν ἔρημο, στὸν αὐρα-
νὸ τὸν γκριζό.

Παντοῦ - παντοῦ τὰ μάτια σου, τὸ
νοιώθω θ' ἀντικρῶζω.

Δὲν ἀπαντᾷς; Κατάλαβα... Γραμμένο ἢ
μοῖρα τῶγαι.

Πρέπει νὰ φύγω... Τέλειωσε... Κι' ἐσὺ
τὸ θέλεις.

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Ὁχι!...

Ἀγάπη ποιὸς ἀρνήθηκε ποτὲ ταπεινω-
μένη.

Ποιὸς τὴν ἀρνήθηκε, ρωτῶ...

Τὰ λόγια σου μοῦ πλῆξε διχτυ με-
ταξωτὸ

ποῦ μ' ἐπιάσε καὶ μὲ κρατᾷ μὲ σέναν
δεμένη.

Δὲν εἶσαι Σάχης!... Κι' ἐπειτα; Δὲν ἔ-
χει σημασία.

Ἐγὼ εἶμ' αὐτὴ ποῦ σ' ἀγαπῶ... Δὲν
εἶμαι ἢ Περσία;

Δὲν θέλω τὰ χρυσάφια σου... Μὲ φτά-
νει νὰν' δικηά μου.

Μονάχα ἢ ἀγάπη σου... Καὶ τότε... τό-
τε θάχης...

Τὸν θρόνον ποῦ τὸν ἐστῆσε μονάχος
στὴν καρδιά μου

θάσαι γιὰ μένα ὁ Σάχης.

Μὰ γιατί ὁμως... Γιατὶ τῶκανες αὐτό; Γιατὶ
ἀφῆσες τὸ ἀξίωμά σου;

ΣΑΧΗΣ. Δὲν μποροῦσα νὰ ζήσω πιά ἐδῶ μέ-
σα. Ἡσυχία πουθενά δὲν εὑρίσκα... Εἶπα κι' ἔ-
γὼ νὰ πάρω τὰ μάτια μου νὰ φύγω... Νὰ χα-
θῶ ἀπὸ τὸν κόσμον... Κρυφά - κρυφά ἐτοιμάστη-
κα... Δὲν ἀντεῖξα ὁμως νὰ περάσω τὸ κατῶφλι
προτοῦ σὲ δῶ γιὰ μιά τελευταία φορὰ... Κι' ἔ-
γινε αὐτὸ ποῦ δὲν περίμενα.

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Ὡστε καλεῖς ἐν τὸ ξέρει στὸ
παλάτι;

ΣΑΧΗΣ. Κανείς.

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Μὰ τότε γιατί νὰ φύγῃς;

Γιατὶ νὰ φύγουμε; Βγάλτα γρήγορα αὐτὰ ποῦ
φορᾷς... (Τοῦ τραβάει τὰ κουρέλια.) Γίνε καὶ
πάλι Σάχης.

ΣΑΧΗΣ. Θὰ μ' ἀγαπᾷς τὸ ἴδιο;

ΓΚΙΟΥΛΣΟΥΝ. Τὸ ἴδιο καὶ περισσότερο. Τό-
σο καιρὸ ἢ στολή καὶ τὰ χρυσάφια σου κρύβαν
ἀπὸ τὰ μάτια μου τὴν καρδιά σου... Τώρα, ὁ-
μως, τὴν εἶδα, τὴν ἔμαθα, τὴν ἀγάπησα... Ὁ, τι
καὶ νὰ βάλῃς... μ' ἔτι καὶ νὰ ντυθῇς... ὅπως καὶ
νὰ τὴν κρύψῃς, τὴν ξέρω πιά... Εἶνε δική μου.

ΣΑΧΗΣ (ἰδία). Μωρέ, μπράβο Μιρζά! (Στὴν
Γκιουλσούν) Σὲ ἀγαπῶ. (Φιλοῦνται).

ΜΙΡΖΑ (μπαίνοντας). Μπράβο. Κάνουμε σε-
φτέ κι' ἀπὸ φιλί. (Ἐνῶ τὸν βλέπει ὁ Σάχης):
Μὴν χαλᾷς τὴν ζαχαρένια σου... Σὰν στὸ σπίτι
σου...

ΣΑΧΗΣ. Ὅρεξι βλέπω ἔνεις. (Ἡ Γκιουλ-
σούν φεύγει τρεχάλα).

ΜΙΡΖΑ. Καὶ γιατί νὰ μὴν ἔχω;

ΣΑΧΗΣ. Φαίνεται πῶς ξέχασες τὸ τί σὲ πε-
ριμένει.

ΜΙΡΖΑ. Ἀ δὲν τὸ ξέγασα.

ΣΑΧΗΣ. Δὲν σὲ φοβίζει ἡ κρεμάλα;

ΜΙΡΖΑ. Καθόλου. Τόσην ὥρα τώρα τὴν κυτ-
τάω... Συνήθισα πιά. Ὅλα τὰ πράγματα συνή-
θεια εἶνε.

ΣΑΧΗΣ. Καὶ ξέρεις; Ὅαχης καὶ παρέα. Δὲν
θὰ πᾶς μόνος σου.

ΜΙΡΖΑ. Παρέα; Τί παρέα;

ΣΑΧΗΣ. Μοῦπες ποτὲ ψέμματα;

ΜΙΡΖΑ. Ἐγώ; Ποτέ...

ΣΑΧΗΣ. Τὸν Φαρούχ μὲ ποιά τὸν ἐπιάσες στὸ
γαρέμι;

ΜΙΡΖΑ. Γιατὶ τὸ λές αὐτό, ἀφέντη μου;

ΣΑΧΗΣ. Τάμαθα ὅλα. Ἦταν μὲ τὴν Φατιμέ
καὶ μοῦ τῶκρυψες. Μὰ ἐννοια σου καὶ θὰ σὲ κα-
νονίσω καὶ σένα κι' αὐτή!

ΜΙΡΖΑ. Ποιὰ Φατιμέ, ἀφέντη μου; Τί εἶν' αὐ-
τὰ ποῦ λές; (ἰδία): Ὁχι! Ποῦ πήγε καὶ τὸ
σ' ἔσε;

ἮΣ. Κάνεις τὸν ἀνήξερο, ἔ; Χαλήλ, Χα-
λ

ΛΗΛ (μπαίνει). Στὶς προσταγές σου.

ΣΑΧΗΣ. Μὲ ποιά ἦταν στὸ γαρέμι ὁ Φαρούχ;

ΧΑΛΗΛ. Μὲ τὴν Φατιμέ, ἀφέντη μου.

ΣΑΧΗΣ. Στήθηκε κι' ἡ δεύτερη κρεμάλα;

ΧΑΛΗΛ. Ὅλα ἔχουν νίει ὅπως διάταξες.

ΣΑΧΗΣ. Ἐ, τί κάθονται; Πές τους νὰ γυ-
τήσουν τὰ ταμπούρλα.

ΜΙΡΖΑ. Μὰ γιὰ βάστα! Ἀκου νὰ δῆς τί ἔ-
γινε.

ΣΑΧΗΣ. Δὲν ἀκούω τίπο
τα... Κι' ὅλα νὰ σ' τὰ συν-
γυροῦσα καὶ τὰ λόγια τοῦ

Ἐλμπούρζ καὶ τὰ τόσα ἄλ-
λα... αὐτὸ ποῦκανες φτάνει
γιὰ νὰ γάσης τὸ κεφάλι σου.

ΜΙΡΖΑ. Μά...

ΣΑΧΗΣ. Θές νὰ σ' τὸ συν-
γυρήσω κι' αὐτό; Σ' τὸ συν-
γυρῶ... Καὶ πάλι δὲν εἶσαι
ἐν τάξει.

ΜΙΡΖΑ. Γιατὶ; Μοῦδες
πῇ, πῶς ἔπρεπε νὰ φεοθῶ
σὰν ἀληθινὸς Βεζύρης. Φέο-
θηκα καὶ μὲ τὸ πάρα πάνω.

Κανείς δὲν ἔγει παράπονο.

ΣΑΧΗΣ. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἔ-
να. Ξέχασες ὁμως καὶ κάτι
ἄλλο ποῦπαμε. Ἐπρεπε νὰ
σ' ἀγαπήσῃ καὶ υἱά ἀπ' τὴν
θυγατέρα μου. Θυμᾷσαι...

(Στὸν Χαλήλ): Πές τους νὰ
γυτηήσουν.

ΧΑΛΗΛ (πηγαίνει στὸ τα-
ράθυρο). Ἐ, σεις, γυτηήστε
τὰ ταμπούρλα! (Ἀκούγον-
ται).

ΜΙΡΖΑ (ἰδία). Δὲν θές
νὰ ἦρθαν τὰ τελευταῖα μου
στ' ἀλήθεια;

(Ἡ Ἀἰσά καὶ ἡ Χαδίτζα
μπαίνουν τρεχάλα).

Αἰ-ΣΣΑ. Ἀσε με γώ
θὰ τοῦ τὸ πῶ.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Ὅσο κι' ἂν
τῶβαλες σκοπὸ, ἐγὼ θὰ τοῦ
τὸ πῶ.

Αἰ-ΣΣΑ. Ἐγώ.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Πῶ νὰ τὸν
φιλήσω. (Φιλᾷ τὸν Σάχη):
Πατέρα μου!

Αἰ-ΣΣΑ. Ἀφέντη μου!...

(Τὸν φιλεῖ κι' αὐτή).

ΧΑΔΙΤΖΑ. Θ' ἀφῆσες νὰ
μιλήσω;

ΣΑΧΗΣ. Τί θέλετε; Τί ἔ-
χετε; Σὰν ταραγμένες εἰστε.

Αἰ-ΣΣΑ. Πατέρα μου!

ΧΑΔΙΤΖΑ. Ἀφέντη μου!

ΣΑΧΗΣ. Ἐμπρός, λοιπόν, μιλήστε.

Αἰ-ΣΣΑ. Θάταν μεγάλο ἄδικο...

ΧΑΔΙΤΖΑ. Θάταν μεγάλο κρίμα.

ΜΙΡΖΑ (ἰδία). Μπράβο, καλὰ τ' ἀργίσανε...

Ὡς τώρα πᾶμε πρίμα.

Αἰ-ΣΣΑ. Νά, δηλαδή... Αὐτό, ποῦ τό...

ΧΑΔΙΤΖΑ. Θὰ πῆς καμιὰ βλακεία,

Τὰ λόγια σου τὰ μπέρδεψες. Στὸ τέλος θὰ
τὰ γάσης.

Νὰ τὸ Βεζύρη τὸν Μιρζά, πατέρα, μὴ κρε-
μάσης!

Αἰ-ΣΣΑ. Μὴ πατερούλη, τὸν κρεμάς. Θὰ ἡ-
ταν ἀδικία...

ΧΑΔΙΤΖΑ. Ὅλοι τὸ λέν πῶς ὁ Μιρζά σὲ τί-
ποτα δὲν φταίει.

Αἰ-ΣΣΑ. Κι' οἱ ἀρχοντες τὸν ἀγαποῦν, μὴ
καὶ οἱ τελευταῖοι...

ΣΑΧΗΣ. Καὶ σεις πῶς κι' ἐνδιαφέρεσθε;

ΧΑΔΙΤΖΑ. Ἀσε με γώ θὰ τοῦ τὸ πῶ.

Αἰ-ΣΣΑ. Τὸν ἀγαπῶ.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Τὸν ἀγαπῶ.

Ἄν κρεμαστῇ, πατέρα μου, κι' ἐμένα θὰ
μὲ γάσης!

Αἰ-ΣΣΑ. Ἀντὶ γι' αὐτόν, κολλίτερα ἐμένα
νὰ κρεμάσης!

ΣΑΧΗΣ (στὸν Μιρζά). Μοῦ τὴν κατάφερε
καλὰ. Δὲν μοῦμεινε καμιὰ...

ΜΙΡΖΑ. Ἐγλύτωση τὴ μιά ζωή, καὶ μοῦ
γρωστᾷς καὶ μὴ

Μὲ ἀγαπήσανε κι' οἱ δύο!

ΣΑΧΗΣ. Πῶς, τέτ, λοιπόν, γαλάλι σου...

Κέοδισες καὶ τίς κόρες μου... Κερδᾷς καὶ
καὶ τὸ κεφάλι σου.

ΜΙΡΖΑ. Ἀφέντη μου!...

Πατέρα μου, σ' εὐχαριστῶ.

ΣΑΧΗΣ. Ἐ, ξέρεις; Τὸν
Φαρούχ τὸν ἐδιώξα ἀπ' τὸ
παλάτι. Ἐσὺ θάσαι ὁ Βε-
ζύρης.

ΜΙΡΖΑ. Μὴν ἔγουμε πᾶ-
λι γιὰ ἔξη μέρες καὶ ξέρω
γώ;

ΣΑΧΗΣ. Γιὰ πάντα.

(Ἡ Ἀἰσά καὶ ἡ Χαδί-
τζα τὸν φιλοῦν).

Αἰ-ΣΣΑ. Σ' εὐχαριστοῦ-
με, πατέρα.

ΧΑΔΙΤΖΑ. Σ' εὐχαρι-
στοῦμε.

ΜΙΡΖΑ. Χαλήλ. Ἐλα δῶ.

(Στὸν Σάχη): Μὲ τὴν ἀδείο
σου, ἀφέντη μου;

ΣΑΧΗΣ. Κάνε ὅ, τι θέ-
λεις.

ΜΙΡΖΑ (στὸν Χαλήλ).
Ξέρεις τί σκέφτηκα; Νὰ
σὲ κάνω γιὸ μου. Νὰ σ' ἐν-
γενέψουμε... νὰ σὲ παντρέ-
ψω μὲ τὸν πατέρα μου...

ΧΑΛΗΛ. Δὲν καταλαβαί-
νω!

ΜΙΡΖΑ. Ὁ πτέρας μου
κι' ὁ πατέρας σου... Τὸ
γένη τὰ φλογάτα... Μιά γυ-
γὰ μὲ φεγγάρι θὰ σ' ἀο-
πάξω... Ἐλα, ἔλα, τὸ κε-
ρόδο κάνεις. Τάνγκ-Ζαν-
Σόνγκ. Ἡ Λεῖλὰ εἶνε δι-
κή σου.

ΧΑΛΗΛ. Πῶ νὰ τὴν πᾶ-
ρω. (Ἐνῶ φεύγει φωνάζει):
Εὐχαριστῶ!

ΜΙΡΖΑ (στὸν Σάχη).
Καὶ τώρα νὰ κανονίσουμε ἔ-
να λογαριασμὸ. Εἶπαμε
πῶς ἔγουμε μιά ζωὴ ὑπό-
λοιπὸ. Μοῦ γρωστᾷς μὴ
γῶ.

ΣΑΧΗΣ. Λοιπόν;

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπὶ-
μενο).

Η 4^η Αύγουστου τὸ λαϊκώτερον καθεστὼς

Ὁ λόγος τοῦ κ. Νικολοῦδη στὴ Λαμία

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπιθεωρήσεως ὑπ' αὐτοῦ τῶν λουτρῶν Ὑάτης καὶ Πλινθιστοῦ, ὁ ὑφ' ὑπογράφου Τάπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Θ. Νικολοῦδης, ἐπισκέφθη τῇ ἐπιμονῇ παρακλήσει τῶν κατοίκων καὶ τὴν Λαμίαν, ὅπου καὶ ἐξέφώνησε τὸν κατωτέρω ἐμπνευσμένον λόγον:

Αἰσθάνομαι ἰδιαίτερος εὐτυχίας, διότι μετὰ τὴν ἱστορικὴν νύκτα τῆς 4ης Αὐγούστου, εἶμαι ὁ πρῶτος ὑπουργός, ὁ ὁποῖος, εὐρισκόμενος εἰς ὑπηρεσιακὴν περιόδειαν ἀνὰ τὰς λουτροπόλεις τοῦ νομοῦ σας, ἐπισκέπτομαι τὴν ὑπερῶσαν πόλιν τῆς Λαμίας.

Ἡ ὑποδοχὴ τὴν ὅποιαν μοῦ ἐπεφυλάξατε μὲ γαλήνη συγκίνησιν, διότι γνωρίζω ὅτι κυρίως ἤλθατε νὰ ἀκούσετε ἀπὸ μένα ὅτι ὁ Ἰωάννης Μεταξῆς σᾶς σκέπτεται, σᾶς ἀγαπᾷ καὶ ἐργάζεται διὰ τὸν νομόν σας, ὅπως καὶ δι' ὅλοκληρον τὴν Ἑλλάδα, νυχθήμερον.

Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως μὲ ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς πῶ ὅτι θὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ προσεχῶς. Βεβαρημένος μὲ τὸν προμακτικὸν ὄγκον τῆς ἐργασίας τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος ἀνέλαβε νὰ οἰκοδομήσῃ ἕνα σύγχρονον, στερεὸν Κράτος, ἐπισκέπτεται τμηματικῶς καὶ κατὰ διαστήματα τὰς ἐπαρχίας. Ἀλλὰ ἡ σκέψις τοῦ εἶναι διαρκῶς πλησίον σας, πλησίον τοῦ λαοῦ τῆς ὑπαίθρου, πλησίον γενικώτερα τοῦ ἐργαζομένου, τοῦ παρὰγοντος, τοῦ πάσχοντος λαοῦ. Κάτω ἀπὸ τὴν αὐστηρὰν μορφήν τοῦ ἀρχηγοῦ, ὅστις ἐκέρχεται ἕνα βράδυ τὴν ἐπανάστασιν κατὰ τῆς δημοκρατίας, τῆς ἀναρχίας καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἐξουτελισμοῦ διὰ νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐθνικοῦ, ἱεραρχικοῦ Κράτους, ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποῖου ἡ τρυφερότης ἐγγίζει τὸν πατρικὸν συναισθηματικὸν κόσμον, ὅταν σκέπτεται, ὅταν ὁμιλῇ, ὅταν ἀποφασίζῃ ἐπὶ τῶν ζητημάτων πού ἀφοροῦν τὴν ζωὴν τοῦ λαοῦ.

Ἡ 4^η Αὐγούστου εἶναι τὸ λαϊκώτερον καθεστὼς, τὸ ὅποιον ἐγνωρίσεν ἡ Ἑλληνικὴ ἱστορία. Ὅσοι ὁμιλοῦν περὶ τυραννίας εἶναι πολὺλάχιστον ἀνόητοι. Ὅπου εἶναι ἡ στρέψις τὸ βλέμμα ὁ παρατηρητὴς θὰ ἴδῃ ἕνα τεράστιον κύκλον μέτρων καὶ νομοθετημάτων, ἕνα ὀλόκληρον διοικητικὸν σύστημα, ἕνα ὀλόκληρον κυβερνητικὸν πρόγραμμα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τοῦ, ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ, νὰ βελτιώνεται συνεχῶς ἐξυπηρετοῦν ταυτοχρόνως καὶ τὴν πατρίδα. Ποῦ οἱ δημογῶγοί μας, ποῦ τὰ ἐγκλήματα, ποῦ αἱ φυλακίσεις, ποῦ αἱ ἐκτελέσεις μας; Δεκακοτὰ πολιτικοὶ ἐξόριστοι εἰς ἐιδικὰς νήσους εἶναι ὀλόκληρος ὁ ἀπολογισμὸς τῆς καθεστωτικῆς μας αὐστηρότητας.

Διὰ τοὺς ἐξορίστους κομμουνιστὰς δὲν ὁμιλῶ, διότι ὑπῆρχαν περισσότεροι τοιοῦτοι εἰς τὰς νήσους ἐπὶ κοινοβουλευτικοῦ

καθεστώτος καὶ αὐτοὺς θὰ ἐδικαιοῦμεθα νὰ τοὺς ρίψωμεν εἰς τὴν θάλασσαν ἀκόμη, διότι πρόκειται περὶ λυσσαλέων σκυλιῶν, ἀπειλούντων μὲ δηλητηρίασιν καὶ θάνατον τὴν Κοινωνίαν.

Βεβαίως διὰ νὰ φανῇ τόσον ἐπιεικὴς ὁ Ἰωάννης Μεταξῆς διὰ τοὺς ὑπευθύνους τῆς Ἑλληνικῆς παρακμῆς δὲν θὰ ὑπῆρξε κανεὶς σοβαρὸς κίνδυνος ἀντιδράσεως, ἀπειλῶν τὸ ἥράκλειον ἔργον τοῦ. Ἀλλὰ πάντως ἡ ἐπιεικεία αὐτῆς, δεδομένων τῶν τεραστίων εὐθυνῶν τοῦ παρελθόντος, ὅλη ἡ ἡπιότης μιᾶς τεραστίας μεταβολῆς, ἡ ὁποία ἦλθε νὰ θέσῃ τὴν εἰς μίαν θεωρητικὴν πλάνην καὶ εἰς μίαν ἀθλιότητα ἐκατὸν ἐτών, εἶναι δηλωτικὴ τῆς ψυχικῆς εὐγενείας καὶ τοῦ ἰδεαλισμοῦ τοῦ 4ης Αὐγούστου.

Ὅταν ἐνθυμηθῇτε ποία ἦτο ἡ Ἑλλάς μέχρι τοῦ 1936 καὶ ποῖος ὁ πολιτικὸς τῆς μηχανισμός, θὰ ἐνόησθε διατὶ ἐπλήθυν ἡ μεταβολὴ καὶ διατὶ σχεδὸν παντοῦ ἀγωνιᾷ σήμερον ὁ φιλελευθερισμός. Τί ἦτο τὸ Ἑλληνικὸν κοινοβούλιον, διὰ νὰ περιστρίβωμεν εἰς τὰ ἰδικά μας; Ἐνὰς στίβος, ὅπου καθημερινῶς μερικαὶ δεκάδες ἢ ἑκατοντάδες ἀνθρώπων ἐμπορεύοντο τὴν ἐξουσίαν, μὲ φωνάς, μὲ ἀδιαιδέα, μὲ παρασκηνιακοὺς συμβιβασμοὺς καὶ φθόγγους, μὲ συκοφαντίας, μὲ βραδουριάς, μὲ ἀνανδρίας ἢ ὑστερημοῦς. Μέσα εἰς τὴν μηχανικὴν αὐτὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐπιδιώξεων, ὑπῆρχαν ἀσφαλῶς καὶ εὐγενεῖς ἐξαίρεσεις, οἱ ἀνώτεροι ἄνθρωποι, οἱ ἀνώτεροι χαρακτῆρες. Ἀλλὰ ὅλοι καὶ ὅλα ἐγένοντο τελικῶς παρανάλωμα τοῦ συστήματος, ἄμορφος μᾶζα συναλλαγῆς, πολιτικὸς ὄγκος συνθλίβων τὴν κοινωνίαν καὶ τὸ ἔθνος. Εἰς αὐτὴν τὴν ἀθλίαν κατάστασιν, ἡ ὁποία μᾶς ὠδήγησε μέχρι τῆς πολεμικῆς καταστροφῆς καὶ μέχρι τῆς κοινωνικῆς ἀποσυνθέσεως, ἔθεσε τέρμα ὁ Ἰωάννης Μεταξῆς, τὴν 4^{ην} Αὐγούστου. Τὸ ἐγγεῖρημα δὲν ἦτο εὐκολόν. Τὸ πλῆθος τῶν προβλημάτων, τὰ ὅποια εἶχε δημιουργήσει καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ πόλεμος, εἶχον ἐξαντλήσῃ καὶ τὰς τελευταίας δυνάμεις τοῦ Κράτους καὶ τῆς κοινωνίας. Ἀλλὰ, ὅσον εἶναι ὁ πόλεμος μίᾳ τραγικῇ δοκιμασίᾳ, μίᾳ ἀτελεύτητος ὁδῶν, μίᾳ καταστροφῇ, ἄλλο τόσον εἶναι καὶ μίᾳ ἀναδημιουργικῇ χράνῃ μέσα εἰς τὴν ζωὴν τῶν λαῶν. Διότι μέσα ἀπὸ τὸν πόνον, τὰς θυσίας, τὸν ὀκεανὸν τοῦ αἵματος, τὴν ἀπέραντον δυστυχίαν, πηγάζει πάλιν ἡ θέλησις τῆς ζωῆς, ἡ πεῖρα τῶν νέων ὁρίζοντων, ἡ αὐριον, ἡ συνέχεια, ἡ ἐξέλιξις ἐνὸς λαοῦ.

Ἔτσι μέσα ἀπὸ τὴν πολιτικὴν συμφορὰν, τὴν κοινωνικὴν δυστυχίαν, τὴν οικονομικὴν μας χρεωκοπίαν, τὴν διπλωματικὴν ἐγκατάλειψιν, τὴν ἡθικὴν παρακμὴν, τὴν ἀπώλειαν τῶν σκοπῶν τῆς ζωῆς μας, ἀνεπήδησαν ἡ σκέψις καὶ

ἡ ἐνέργεια τῆς σωτηρίας: ὁ Ἰωάννης Μεταξῆς.

Ἐνθυμηθῇτε τί εἴμεθα πρὸ αὐτοῦ. Ὑπῆρχε πλέον ἡ ἰδέα τῆς πατρίδος; Ὀχι! Διότι εἰς εὐρύτατα καὶ τὰ πλέον μαθητικά στρώματα τῆς κοινωνίας ἐθεωρεῖτο ἰδέα ἀναχρονιστικῇ. Εἴχομεν ὑγιᾶ οικονομικά; Ὀχι! Διότι ἡ συναλλαγὴ καὶ ἡ σπατάλη τοῦ κοινοβουλίου μᾶς ὠδήγησαν εἰς τὴν χρεωκοπίαν. Συναλλαγματικῶς εἴχομεν αὐτάρκειαν; Ὀχι! Διότι διέφθρε καθημερινῶς τὸ κάλυμμα τοῦ χρυσοῦ μὲ τοὺς λαθρεμπόρους Ἑλλήνας καὶ ξένους, τοὺς ὁποίους καμμίς κοινοβουλευτικὴ Κυβέρνησις δὲν ἐτόλμα νὰ μεταχειρισθῇ ὡς προδότης. Στρατιωτικῶς πῶς εὐρισκόμεθα τότε; Ὀλόγυμνοι! Ὁ ὅτι ἕνα ἀεροπλάνον, οὕτε ἕνα πυροβόλον, οὕτε μίᾳ μάσκα ἀντιασφυξιογόνου. Καὶ τὰ δημόσια ἔργα; Σταματημένα. Οἱ δρόμοι; Ἡμιτελεῖς μετὰ σπατάλην δισεκατομμυρίων. Ἡ ἐθνικὴ παραγωγὴ; Ἀκατέβητος καὶ μαρασμώδης. Ἀπὸ ἀπόψης κοινωνικῆς πολιτικῆς; Μόνον ὑποσχέσεις εἰς τὰς ἀγορεύσεις τῶν δημαγωγῶν τῆς ἀριστερᾶς καὶ δεσποτικῆς καὶ ἐγκαταλείψις τοῦ ἀγρότου, τοῦ ἐργάτου, τοῦ μισθωτοῦ. Ἡ ἐκπαίδευσις; Εἰς χεῖρας ἀνισορροπῶν, διεστραμμένων, ἡ ἐξωνημένων διεθνιστῶν. Πολιτισμός ἐν γένει; Εἰς τὰ σπάργαντα. Προσφυγικὴ δυστυχία, κοινωνικὴ μαρasmus, ἀσφάλεια διαρκῶς σαλευομένη, σύντομα ἀνοικτὰ εἰς τὸν πρῶτον ἐπιδόρμημα, διπλωματικὰ ἐλέφ γειτόνων...

Καὶ κυττάξετε τί εἴμεθα σήμερον. Χωρὶς ἐκτάκτους φόρους καὶ παρ' ὅλας τὰς ἐκτάκτους δαπάνας τῆς στρατιωτικῆς μας παρασκευῆς, ἔχομεν ὑγιᾶ οικονομικά, χάρις εἰς μίαν πολιτικὴν περισυλλογὴν καὶ ἐντατικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν πλουτοπαραγωγικῶν μας πόρων. Παραλλήλως ἡ δραχμὴ μας κατωχυρώθη, χάρις εἰς τὰ ἔκτακτα συναλλαγματικά μέτρα τῆς Κυβερνήσεως, ἡ στρατιωτικὴ μας παρασκευὴ συνεχίζεται συστηματικῶς, τὰ παραγωγικά μας ἔργα ἐκτελοῦνται μὲ λογικὴν καὶ φροντίδα, ἡ ἐθνικὴ μας οἰκονομία, διευθυνομένη, ἀποδίδει κατ' ἔτος καὶ περισσότερα, ὥς καὶ ἡ διαρκῶς αὐξανόμενος γεωργικὴ μας παραγωγὴ. Ἀπὸ ἀπόψεως κοινωνικῆς πολιτικῆς, ἡ Ἑλλάς σήμερον εἶναι πρῶτον Κράτος. Πουθενὰ δὲν ἐθεσπίσθησαν καὶ δὲν ἐδόθησαν ὅσα ἐδόθησαν εἰς τὸν ἀγρότην, τὸν ἐργάτην, τὸν ὑπάλληλον ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Μεταξῆν ἐν Ἑλλάδι. Μὲ τὰς ἐθνικὰς δὲ κατευθύνσεις πού εἶχει σήμερον ἡ παιδεία μας, ὥς καὶ αἱ πολιτικαὶ καὶ κοινωνικαὶ οργανώσεις μας, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι τὸ πατριωτικὸν ἰδεώδες καλλιεργεῖται ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος, χωρὶς παραφωνίας.

(Τὸ τέλος στὸ προσεχές)

Τὸ «κόλπο» τῆς ζήλειας

Διάλογος τοῦ Βικτωρ

Πρόσωπα

ΜΑΞ, 30 χρονῶν.

TITINA, γυναίκα του, 27 χρονῶν, ΒΙΚΤΩΡ, ὁ οἰκογενειακὸς φίλος, 35 χρονῶν.

«Σαλόνι. Ἡ Τιτίνα εἶναι ξαπλωμένη σὲ μίᾳ πολυθρόνα καὶ φαίνεται πολὺ ἐκνευρισμένη. Ἐξάφνα, ἀκούγεται τὸ κουδούνι τῆς πόρτας».

Τιτίνα (σηκώνεται καὶ πηγαίνει ν' ἀνοίξῃ): Αὐτὸς θάναι. (Μπαίνει ὁ Βικτωρ): «Αἱ! Ὡστε ἐπὶ ἤσσουν;... Γιατὶ ὅμως ἀργήσες, καυμένε Βικτωρ;

Βικτωρ: Ἐπῆρα τὸ τραν. Τὸ πτίτι μου εἶναι τόσο μακρὺ. Δὲν μπορούσα νὰ βρῶ, βέβαια, πεζό.

Τιτίνα: «Α, Βικτωρ!... Πάντοτε ὁ ἴδιος θάσαι...

Βικτωρ: Τί συμβαίνει, λοιπόν;

Τιτίνα: «Ὡ, μὴ ἀνησυχῇς. Συμβαίνει, ἀπλῶστα, ἕνα δυστύχημα πού ἀφορᾷ μόνον ἐμένα.

Βικτωρ: Μόνον ἐσένα; ὦ, τόσο τὸ καλλίτερο, τότε...

Τιτίνα: Πῶς, ἀτὸς τὸ καλλίτερο;

Βικτωρ (τὰ χάνει): Δηλαδή... Ὁ ἕλω νὰ πῶ ὅτι ἐφ' ὅσον ἐμένα δὲν μὲ θίγει τὸ δυστύχημα, θὰ μπορούν ἐν παραστάῃ νὰ ἀνάγκη νὰ σὲ βοηθήσω... νὰ σὲ παρηγορήσω...

Τιτίνα: Μπορεῖς νὰ κάνῃς κάτι καλλίτερο ἀκόμη, Βικτωρ. Εἶσαι ἕνας φίλος, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἐνὰς ἀληθινὸς φίλος...

Βικτωρ: Δὲν πιστεύω ν' ἀμφιβάλλῃς γι' αὐτό.

Τιτίνα: Ὀχι, δὲν ἀμφιβάλλω. Καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι ἀπευθύνηκα σὲ σένα γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃς.

Βικτωρ: Εἶμαι πρόθυμος, σοῦ εἶπα, νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ζητήσῃς.

Τιτίνα: Ἀκούσε, λοιπόν, Βικτωρ! Ὁ ἄνδρας μου ἔχει παύσει νὰ μ' ἀγαπᾷ!

Βικτωρ: Τί λέει; Ὁ ἄνδρας σου ἔχει παύσει νὰ σ' ἀγαπᾷ; Ἀνοησίς!

Τιτίνα: Μὲ συγχωρεῖς. Εἶρω πολὺ καλά τί λέω.

Βικτωρ: Μοῦ φαίνεται ὅτι κι' ἐγὼ ξέρω τί λέω. Ἀκούε ἐκεῖ... Μὰ κάνει ἄλλη δουλειὰ ὁ καυμένος ὁ Μάξ ἀπ' τὸ νὰ μιλά διαρκῶς γιὰ σένα, ὅπου κι' ἂν βρεθῇ;

Τιτίνα: Δὲν ξέρω ἂν μιλά γιὰ μένα... Αὐτὸ πού ξέρω, καὶ πού μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι ὅτι κατὰ τοῦ συμβαίνει τὸν τελευταῖον καιρό. Ἐρχεται σὸ σπῆτι σου γιὰ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ βράδυ,

καὶ ξαναέρχεται ἁμέσως. Δὲν γυρίζει πιά παρὰ στὰ χεράκια. Δὲν μοῦ λέει τὸν παραμικρὸν τρυφερὸ λόγο. Ὁ νοῦς του εἶναι ἄλλου... Σὲ καμμιὰ θεατρίνα, βέβαια... Σὲ σένα μπορῶ ἀκόμη νὰ πῶ καὶ κάτι ἄλλο, Βικτωρ...

Βικτωρ: Λέγε...

Τιτίνα (δειλά): Νά: ἐπὶ ἕνα μῆνα τώρα δὲν αὐτοῦ ζητᾷς τίποτα! Βικτωρ, εἶμαι βεβαία πως ὁ Μάξ μὲ ἀπατά!

Βικτωρ: Ἐξηγήσου, τέλος πάντων, καθαρότερα.

Τιτίνα: Τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ ἀ-

λήθεια; Βοίσκω πὼς εἶσαι λίγο μεγάλη γιὰ τὴν ἡλικία σου.

Τιτίνα: Κι' ὅταν συλλογίζομαι ὅτι τὸν πρῶτο καιρὸ τοῦ γάμου μας, ὁ Μάξ μὲ συνέκρινε διαρκῶς μὲ τὴν Ἀφροδίτῃ τῆς Μήλου.

Βικτωρ: Ποιὰ εἶναι αὐτὴ πάλι; Καμμιὰ στὰρ τοῦ κινηματογράφου;

Τιτίνα: Ἀκούσε με καλά, Βικτωρ. Βαρύθηκα πιά. Δὲν μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ κατάσταση. Κι' ἀπεφάσισα νὰ θέσω εἰς ἐφαρμογὴν ἕνα κόλπο.

Βικτωρ: Ἐνα κόλπο;

Τιτίνα: Ναι. Θὰ χρησιμοποιήσω ἕνα γυναικεῖο κόλπο: Τὴν πονηρίαν... Ἐγὼ τὸ σκεδῶ μου, ἄλλωστε... Καὶ πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς...

Βικτωρ: Πολὺ εὐχαρίστως... Τί θέλεις νὰ κάνω, λοιπόν;

Τιτίνα: Νά: Θὰ κάνουμε ἕνα ψυχολογικὸ πείραμα...

Βικτωρ: Τί λέει; Ἀ, ὄχι, σὲ παρακαλῶ. Ἐγὼ δὲν ξέρω ἀπὸ πειράματα! Μὴ μοῦ ζητᾷς δύσκολα πράγματα.

Τιτίνα: Μὰ δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο, καυμένε... Ἀκούσε νὰ δῇς... Ἐγὼ ἀκούσει νὰ λένε ὅτι μίᾳ γυναικί γιὰ νὰ κἀνῃ ἕναν ἄνδρα νὰ παύσῃ ν' ἀδιαφορᾷ γι' αὐτήν, πρέπει νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ τὴ ζήλεια.

Βικτωρ: Μπράβο! Θαυμασία ἰδέα!

Τιτίνα: Ἐτσι δὲν εἶναι; Θὰ τὸν κάνουμε, λοιπόν, νὰ ζηλέψῃ. Θὰ ὑποκριθῶ ὅτι ἐρωτεύθηκα, δῆθεν, κάποιον ἄλλο... κάποιον πού νὰ τὸν γυροῦν ὅμως, γιατί ἔχω παρατηρήσει ὅτι οἱ ἄνδρες ζηλεύουν συνήθως περισσότερα τοὺς γνωστοὺς παρὰ τοὺς ἄλλους.

Βικτωρ: Πολὺ σωστά. Εἶναι ἀλήθεια αὐτό. Κι' ἔχεις ὑπ' ὄψιν σου κανένα γνωστὸν τοῦ;

Τιτίνα: Ναι.

Βικτωρ: Θαυμάσια... Ἀ, εἶναι ὁ πέσοχ ἡ ἰδέα σου! (Στάει στὰ γέλια). Τὸν καυμένο τὸν Μάξ! Πῶς θὰ τοῦ φανῇ! Καὶ δὲ μοῦ λέει, ἀλήθεια: Ποῖος εἶναι αὐτός ὁ ἄλλος;

Τιτίνα: Ἐσὺ!

Βικτωρ (παύει ξαφνικὰ νὰ γελά):

Β: Πῶς;

Τιτίνα: Μὰ ναι, καυμένε...

Βικτωρ: Ἀ, ὄχι! Σὲ παρακαλῶ! Αὐτὸ πού μοῦ ζητᾷς εἶναι ἀδύνατον! Εἶμαι πρόθυμος νὰ κάνω ὅ,τι θέλεις, ὄχι ὅμως αὐτό!

Τιτίνα: Μπράβο! Σ' εὐχαριστῶ πολὺ... Τί νὰ γίνῃ ὅμως... Ἐτσι εἶναι οἱ φίλοι...

Βικτωρ: Τέλος πάντων... πῶς μοῦ

—Γιατὶ ἀργήσες καυμένε Βικτωρ!

τὸ σκεῖν σου ὡς τὸ τέλος. Τί θὰ ἔπρεπε νὰ κάνω νὰ ζηλέψῃ ὁ Μάξ;

Τιτίνα: Ὁ, ἀπλούστατα: Θὰ φροντίσῃ νὰ εὐρίσκειται ἐδῶ κάθε βράδυ, κατὰ τὰ μεσάνυχτα: τὴν ὥρα ποὺ γυρίζει συνήθως. Ὅταν σὲ συναντήσῃ ἐδῶ μιά, δύο, τρεῖς, πέντε φορές, τὴν ὥρα ποὺ λείπει, θὰ ὑποψιασθῇ, διάβολε!... Ὁ Ζηλέψῃ...

Βίκτωρ: Κι' ὅταν ὑποψιασθῇ, εἶναι ζήτημα ἂν θὰ βγῶ ζωντανὸς ἀπὸ τὰ χέρια του!

Τιτίνα: Ὅχι, καὶ μὲν: τὸ πολὺ νὰ σὲ χαστουκίσῃ! Μήπως ἡ εὐτυχία μιᾶς γυναίκας δὲν ἀξίζει λίγα χαστούκια;

Βίκτωρ: Ναί... Ὅχι, ὅμως ὅταν τὰ δέχωμαι ἐγώ.

Τιτίνα: Ἐξόρις τί βλέπω; Ὅτι εἶσαι ἕνας ἐγωϊστὴς! Δὲν συλλογίζεσαι παρὰ τὸν ἑαυτὸ σου!

Βίκτωρ: Καθόλου. Συλλογίζομαι κι' αὐτόν. Ὅταν μὲ χαστουκίσῃ μπορεῖ νὰ τὸν σκοτώσω, τὸν ἄνθρωπο. Δὲν εἶναι κρίμα, λοιπόν, νὰ πάθῃ χαμένος;

Τιτίνα: Ὡστε ἀρνείσαι; Τότε λοιπόν... Ἐρῶ τί μοῦ μένει νὰ κάνω... (Πηγαίνει σ' ἕνα τραπέζι τοῦ βάρου, ἀνοίγει ἕνα συρτάρι καὶ βγάζει ἕνα ρεβέρ).

Βίκτωρ (προμαγμένος): Τιτίνα! Γιὰ τὸ Θεό! Ἄφησε τ' ἄστειά...

Τιτίνα: Μὴ φοβᾶσαι. Θὰ τὸ χρησιμοποίησω ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου...

Βίκτωρ: Δόξα σοὶ ὁ Θεός... Δηλαδή... δὲν τὸ ἀφῆναι, καλλίτερα; Εἶναι ἐπικίνδυνα τὰ πιστόλια... Καμμιά φορά πιάνουν φωτιά ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμένει κανεὶς... χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ...

Τιτίνα: Ἐννοια σου. Ἐγὼ θὰ τὸ ἀντιληφθῶ, Βίκτωρ, ἐὰν δὲν δεχθῇς νὰ με βοηθήσῃς γιὰ νὰ κερδίσω πάλι τὴν ἀνὰ πη τοῦ Μάξ, θ' αὐτοκτονήσω ἐδῶ μπροστά σου!

Βίκτωρ: Στάσου! Ἄφησε τὸ πιστόλι!... Δέχομαι!... (Σκουπίζει τὸ μέτωπό του μὲ τὸ μαντήλι του): Δὲν πήγαινα, καλλίτερα, στὸν κινηματογράφο, ἀντὶ νὰ ἔλθω ἐδῶ ἀπὸψε τὸ βράδυ;

Τιτίνα: Σσσστ!... (Προσέχει): Ἄνοιξαν τὴν ἐξώπορτα. Αὐτὸ θάνατος! Βίκτωρ, ἔλα γρήγορα... Ἐγὼ ξαπλώνω μὲ στὸν καναπέ... Νά, ἔτσι... Ἐσὺ κάτσε κοντά μου... στὰ πόδια μου... ἐδῶ... Κάτσε σοῦ λέω... (Τὸν ἀναγκάζει νὰ καθίσῃ κοντά της).

Βίκτωρ: Μὰ ἂν μὲ δῇ ἔτσι ὁ Μάξ...

Τιτίνα: Πάρε τὸ χέρι μου τώρα στὰ δικά σου. Ἄνευθάνει... Πές μου κάτι...

Βίκτωρ (κάνει νὰ σηκωθῇ): Ὅχι, δὲν μπορῶ νά...

Τιτίνα (τὸν ἀναγκάζει νὰ ξανακαθίσῃ): Μείνε ἐδῶ, σοῦ λέω... (Μπαίνει ὁ Μάξ).

Βίκτωρ: Ἐγὰθῃκα!

Τιτίνα: Καλησπέρα, ἀγάπη μου!

Μάξ: Ἐ!... (στὸν Βίκτωρ): Τί κάνεις ἐσὺ ἐκεῖ;

Βίκτωρ: Τί... τίποτα... Καλησπέρα...

Τιτίνα: Μά, νά, καὶ μὲν... Ὁ Βίκτωρ ἔλθε γιὰ νὰ μοῦ κρατήσῃ λίγη συντροφιά...

Βίκτωρ: Αὐτὴ ἐπέμενε, δηλαδή... Ἐγὼ δὲν ἤθελα... καί... Τί γίνεσαι, λοιπόν;

Μάξ (μὲ συγκαταλεγμένη λύσσα). Στήκα!

Βίκτωρ: Αὐτὸ ἔλεγα κι' ἐγὼ νὰ κάνω... Εἶχα πιασθῇ, ξέρεις...

Μάξ (στὴν Τιτίνα): Τί σημαίνει αὐτό;

Τιτίνα: Μά, τίποτα, ἀγάπη μου... Ὁ Βίκτωρ μοῦ διηγείτο διάφορες ιστορίες γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα...

Βίκτωρ: Ναί, ναί!... Κάτι ἐξοικειωμένες ιστορίες. Ἐρῶ πολλές... Θέλεις νὰ σοῦ πῶ καμμιά;

Μάξ (φοβερὸς): Ἐσὺ σῶπα! (Στὴν Τιτίνα): Κι' ἐσὺ, ἄφησε μας μόνους...

Τιτίνα (ψεύγοντας): Ναί, ἀγάπη μου...

Μάξ (στὸν Βίκτωρ): Καὶ τώρα θὰ λογαριαστοῦμε αἱ δύο μας...

Βίκτωρ: Δὲν τ' ἀφήνωμε γιὰ καμμιά ἄλλη ὥρα; Ὁ θὰ χάσω τὸ τρέμα μου, καὶ μὲν. Κι' εἶναι τὸ τελευταῖο.

Μάξ: Παληάνθρωπε! Ἐλεεινέ!

Βίκτωρ: Ναί... Δηλαδή... ἄκουσε...

Μάξ: Τί ἐγύρευες πεσμένος στὰ πόδια τῆς γυναίκας σου;

Βίκτωρ: Ἐγώ;

Μάξ: Ἄκουσε... Ἐνας ἀπὸ τοὺς δύο μας δὲν θὰ βγῇ ζωντανὸς ἀπὸ δῶ μέσκα...

Βίκτωρ: Γιατί; Ἀπεφάσισες ν' αὐτοκτονήσῃς; Μὴν τὸ κάνεις αὐτό, Μάξ...

Μάξ: Ἡ μάλλον, ὅχι... Ὁ θὰ φύγω! Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο! Ἐτσι, τὴν ξεφορτώνομαι μιά καὶ καλή. Μοῦ πρόσφερες μάλιστα καὶ ὑπηρεσία. Γι' αὐτό, πρὶν φύγω, πρόει νὰ σ' εὐχαριστήσω!

(Τοῦ δίνει ἕνα μπάτσο καὶ φεύγει).

Τιτίνα (μπαίνοντας): Ποῦ εἶναι ὁ Μάξ;

Βίκτωρ: Ἐφυγε. Τὸ κόλπο μας, ὅπως βλέπεις, δὲν ἔπιασε...

Τιτίνα: Ἐφυγε;... (Τὰ γάνει): Ἐφυγε;... Μ' ἐγκατέλειψε; Ἐσὺ τὰ φταῖς, βλάκα! Νά! (Τοῦ δίνει ἕνα μπάτσο στὸ ἄλλο του μάγουλο, καὶ φεύγει).

Βίκτωρ (μένει λίγο σκεπτικός). Κατόπιν, μὲ μεγάλη ἀπάθεια): Τὸ κακό εἶναι πὼς ἔγρασα πιά τὸ τελευταῖο μου τρέμα! Τί ἤθελα νάλλω; Δὲν πήγαινα καλλίτερα στὸν κινηματογράφο;

BIPZIA

Τὸ θέατρο

ΚΙΝΗΣΙΣ ΘΙΑΣΩΝ

Ἡ δις ΗΡΩ ΧΑΝΤΑ στὴν Αἴγυπτο

Πρὸ μηνὸς καὶ πλέον βρίσκεται στὴν Ἀλεξανδρεία καὶ παίζει στὸ ἐκεῖ θερινὸν θέατρον «Ὁσας» ὁ ἐκλεκτὸς μουσικὸς θίασος τῆς ἀγαπημένης τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ Ἡρώς Χαντά. Ὁ θίασος ἔχει πολλὰ ἐκλεκτὰ στοιχεῖα, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται οἱ κ.κ. Στυλιανόπουλος, Α. Τζινιόλης, Θωμάκος, Γιάννης Ἰατροῦ, Περ. Πλεμενίδης, ἡ Λαζαρίδου, ἡ Πόπη Μέργουλα, ἡ Δέλλα κ.λ.π. Ὁ θίασος ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεώς του κατέκτησε τὰς συμπαθείας τοῦ θεατροφίλου κοινοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἐργάζεται ἐξαιρετικῶς καλὰ. Μερικοὶ καλοθεληταὶ διέδωσαν ὅτι ὁ θίασος δῆθεν δὲν ἐργάζεται καλὰ καὶ αἱ πραγματοποιούμεναι εἰσπράξεις του δὲν ἐπαρκοῦν εἰς τὸ νὰ καλύψουν τὰ ἐξοδα του.

καπενθήμερον δὲ πρόκειται νὰ συνεχίσῃ τὸ τουρνέ του εἰς τὸ Κάϊρον, Πόρτ-Σαΐτ, Χαρτούμ κ.λ.π. Τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ

Ἡ δις Ἡρῶ Χαντά

θιάσου Χαντά τὴν πιστοποιεῖ καὶ ἡ ἑταιρεία Θεατρικῶν Συγγραφέων.

Ἐκτὸς τῶν ὑπερεπταῶν «Δύο Μάγκες» κ.λ.π., ὑπερεπταῶν ξένων καὶ Ἑλληνικῶν, ποὺ ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὰς πινένας, ὁ θίασος ἀνεδίβασε καὶ τὴν τελευταίαν ἐπιθεώρησιν Εὐαγγελίδου — Σακελλάριου «Τρελλὴ Συμφωνία» μὲ μουσικὴν τοῦ Σακελλάριου μὲ ρεκόρ εἰσπράξεων. Ἡ πρώτη παράστασις τῆς «Τρελλῆς Συμφωνίας» εἰσέπραξε 135 λίρας, ἡ δὲ δευτέρα 138.

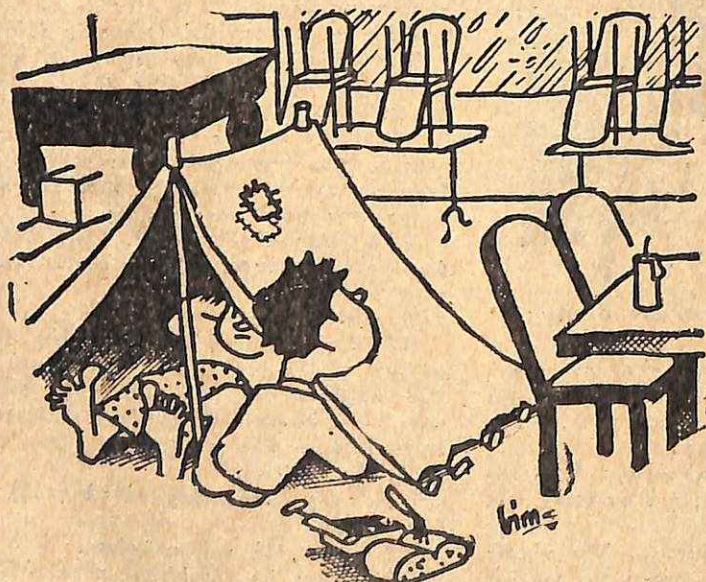
Αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀλεξανδρείας ἀφιερώνουν ὁλοκλήρους στήλας στὴν Ἡρῶ Χαντά καὶ πλέκουν ἐγκώμια γιὰ τὴν τέχνην της καὶ γιὰ τὸν καλὸν θιάσόν της. Ἡ ἐκλεκτὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὑπερεπταῶν μας ἀναδεικνύεται κάθε βράδυ εἰς ὅλα τὰ ἔργα ποὺ πρωταγωνιστεῖ. Ἡ δὲ ὁ θίασος ἔχει πλούσιον ρεπερτόριον ἀπὸ ὑπερεπταῶν καὶ ἐπιθεωρήσεων. Στὰ ἔργα ποὺ θὰ παίζῃ ὁ θίασος, ἐκτὸς τῶν ὑπερεπταῶν, συγκαταλέγονται καὶ αἱ ἐπιθεωρήσεις «Τρόμπα» τῶν κ. κ. Σώτου Πιτρά — Κ. Κιούση, καὶ ἡ τελευταία ἐπιθεώρησις τοῦ «Περροκὲν» ἡ «Βεντάλια» Ρηγοπούλου — Κιούση — Παπαδοπούλου.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Οἱ δύο χαριτωμένες ἀδελφές Μπελλίνη ποὺ καταχειροκροτοῦνται κάθε ὥρᾳ στὸ Βαριετὲ «Μακέδον» ὡς ντιζέξ. Ἰσχυριότατες, γλυκύτατες φωνές, μὲ νειάτια καὶ δροσιά, τραγουδοῦν πάντα μαζί με ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Ἀσφαλὸς εἶνε δύο ἀστέρια ποὺ ἀνατέλλουν μὲ μεγάλο μέλλον ἐμπρὸς τῶν.

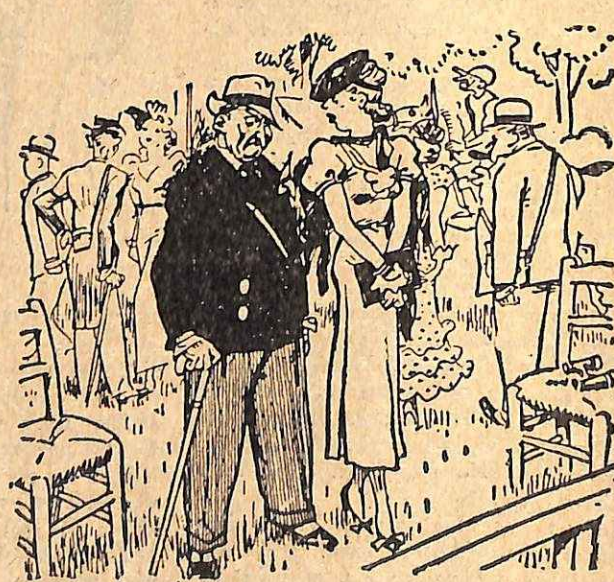
ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Προγνωστικὰ ἵπποδρομιῶν

— Ἐκατὸ δραχμὲς ἀγκανιάν» στὸν Λέρ Μπαλέρ καὶ 200 δραχμ. πλάσῃ στὸν Ζουλοφιά. Τί μᾶς πικάνουν;

— Μία μεγάλη ἡλιθιότητα!

Ἐφευρετικὸν πνεῦμα

Ὁ κ. Πολυμήχανος, μολοντί τὰ οἰκονομικά του μέσα δὲν τοῦ ἐπέτρεπον νὰ πάθῃ ἐξοχὴ, ἤρρε τρόπο νὰ κάμῃ κι' αὐτὸς κάμπιγκ στὸ σπίτι του!

Τά προηγούμενα

Η περίφημη α-οιδός Ρόζα Σκαρλάτι, καθώς δεινὰ στὸ συνηθισμένο τῆς ρεσι-τὸν Ντανιέλε Κόρντα, μὲ τὸν ὁποῖο τὴν συνδέει μιὰ ἐξαι-σία, ἀδολὴ καὶ πραγματικὴ φίλη, γνωρίζεται μὲ ἕ-ναν συμπαθέστατο νέο, τὸν 'Αλμπέρτο 'Ιλάριο. Ὁ 'Αλμπέρτο τῆς δη-λώνει ὅτι εἶναι ἀ-πὸ πολλὰ χρόνια θαυμαστής τῆς καὶ ἤλθε ἐπιτηδὲς στὸ Μιλάνο γιὰ νὰ πα-ρακολουθήσῃ τὴν «Νόρμα» τοῦ Μπελ-λίνι ποὺ ἐπαίξε ἐ-κείνο τὸ βράδυ ἡ Ρόζα. Δυστυχῶς ἡ «Νόρμα» ἀποτυ-χάνει καὶ ἡ Ρόζα, νοιώθοντας τὸν ἐ-αυτὸ της ἄρρωστο ἀποχαιρετὰ τοὺς 2 ἀνδρες καὶ πηγαί-νει ἴτι της.

Τὴν ὥρα ποὺ πέφτει στὸ κρεβ-βάτι της, χτυπᾷ τὸ τηλεφώνο. Εἴ-ναι ὁ 'Αλμπέρτο 'Ιλάριο, ὁ ὁποῖος

70 ΑΡΙ-
ΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΣΥΓ-
ΧΡΟΝΗΣ
ΙΤΑΛΙΚΗΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Ἡ γυναίκα που

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

τὴν ρωτᾷ ἀπλὰ καὶ σοβαρὰ ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ γυναίκα του.

Ἡ Ρόζα, χωρὶς νὰ θυμώσῃ, τοῦ ἀπαν-τᾷ ὅτι δὲν θὰ παντρευτῇ οὔτε ἐκείνον οὔτε κανέναν ἄλλον.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀναθέτει στὸν Κόρντα ν' ἀνακοινώσῃ στὸν 'Ιλάριο ὅτι εἶναι παντρεμένη. Ὁ νέος τρέχει σπῆτι τῆς ὁ-που ἐκείνη βρίσκεται ἄρρωστη ἀπὸ ἀνυ-γδαλίτιδα. Κι' ἡ Ρόζα, ποὺ αἰσθάνεται μιὰ τροφερὴ συμπάθεια γι' αὐτὸν τοῦ διηγείται τὴν ἱστορία τοῦ γάμου της μὲ τὸν Πατρίτσιο 'Αστόρι, ἕναν γοητευτικὸ νέο, θαυμάσιο πιανίστα, ἐξαιρετο σχε-διαστή, ἄστατο, ἀπένταρο καὶ χαριτω-μένο. Τὸν εἶχε παντρευτῇ πρὶν ἀπὸ ὁ-κτὼ χρόνια σὲ ἡλικία δεκαεννέα χρόνων γιὰτὶ τὸν εἶχε ἐρωτευθῇ παράφορα, δυ-νατά, ἀποκλειστικά. Μιὰ μέρα ὁ Πατρί-τσιο τὴν ἐγκατέλειπε, ἔφυγε γιὰ τὴν Βραζιλία καὶ πέντε χρόνια τώρα δὲν ἔ-φερε τί γινόνταν.

Μιὰ μέρα ἔρχεται ἕνα γράμμα ποὺ πλη-ροφορεῖ τὸν Ντανιέλε, ὅτι ὁ Πατρίτσιο 'Αστόρι εἶχε πεθάνει στὴ Βραζιλία ἀπὸ κίττινο πυρετό.

Ὁ Ντανιέλε, ποὺ ἀγαπᾷ μυστικὰ τὴ Ρόζα, σκέπτεται ὅτι ὁ Πατρίτσιο πέθα-νε πολὺ ἀργά, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ρό-ζα εἶχε ἐρωτευθῇ τὸν 'Αλμπέρτο 'Ιλάριο.

Ὁ 'Αλμπέρτο προσκαλεῖ τὴ Ρόζα νὰ πάῃ στὸ σπῆτι του, στὸ Βενέτο, γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴ του Τερεζίτα. Ἡ Ρόζα δέχεται. Στὸ σπῆτι τοῦ 'Αλμπέρτο γνωρίζεται καὶ μὲ μιὰ νέα κοπέλλα τὴν Σιμπιλλα γιὰ τὴν ὁποία αἰσθάνεται ἕνα παράξενο συναί-σθημα φόβου καὶ δυσφορίας. Ἡ Σιμπι-λλα εἶχε μιὰ νεανική, ἐπιδεικτικὴ ὁ-μορφιά.

Ἡ Ρόζα καὶ ὁ 'Αλμπέρτο ἀρραβωνιά-ζονται. Μόλις ἐπιστρέφει σπῆτι της ἡ Ρόζα, κοντεῖνι ν' ἀπολιθωθῇ ἀπὸ τὸν τρόμο βλέποντας ἕναν ἄνδρα νὰ παῖξῃ στὸ πιάνο τὸ «Ερωτικὸ ὄνειρο» τοῦ Λίστ. Εἶναι ὁ Πατρίτσιο ποὺ εἶχε ἐπι-στρέψει στὴν Ἱταλία. Εἶχε διαδώσει ψέμματα ὅτι εἶχε πεθάνει γιὰ ν' ἀποφύ-γῃ τοὺς πολυάριθμους δανειστές του. Διηγείται στὴ Ρόζα πὼς εἶχε ἀρρωστή-σει ἐκεῖ κάτω.

Τῆς περιγράφει ὅλη τὴν μαρτυρικὴ ζωὴ του καὶ πόσο τὴν ἐπεθύμησε. Τὸ βράδυ φεύγει καὶ ἡ Ρόζα πέφτει νὰ κοι-μηθῇ νοιώθοντας μιὰ τρομερὴ ἀγωνία. Σκέπτεται νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ 'Αλμπέρτο, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καμ-μιὰ δικαιολογία γιὰτὶ ἂν τὸν ἀντικρύσῃ φοβάται ὅτι δὲν θὰ βρῇ τὴ δύναμη ν' ἀντοθυσιασθῇ γιὰ τὸν Πατρίτσιο ποὺ ἔ-χει τόσο τὴν ἀνάγκη της.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Πατρίτσιο τὴν ἐπι-σκέπτεται καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας καὶ οἴκτου ἡ Ρόζα ἀφήνεται πάλι στὰ χάρδια του. Ὁ Πατρίτσιο μένει τὴ νύχτα μαζί της καὶ φεύγει τὰ ξημερώματα...

Ἡ 'Αντέλα Μορβέλλι δίνει μιὰ δεξι-ωση στὸ σπῆτι της.

Ὁ 'Αλμπέρτο συναντᾷ ἐκεῖ τὴν Ρό-ζα καὶ τῆς ζητεῖ νὰ πάῃ τὸ βράδυ ἐκεῖ-νο μαζί του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ἀπό-δειξη τῆς ἀγάπης της. Ἐκείνη ἀρνείται

καὶ ὁ 'Αλμπέρτο ἐπ'άνω στὸν θυμὸ του τῆς μιλά πολὺ προσβλητικά.

Σὲ λίγο, ἔρχεται καὶ ὁ σύζυγος τῆς Ρόζας καὶ ὁ 'Αλμπέρτο, βλέποντας τὸ φάντασμα αὐτὸ ποὺ δὲν ἔχει ἐπάνω του τίποτε τὸ ἀνθρώπινο ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ρυ-τίδες, τὰ λευκὰ μαλλιά, τὴν κούραση καὶ τὴν ἀρρώστεια μεταννοεῖ ποὺ φέρ-θηκε ἐπὶ στὴ Ρόζα καὶ φεύγει νοιώθον-τας ἕναν ἀπέραντο οἰκτο καὶ ἔρωτα γι' αὐτήν.

Ἡ Ρόζα ἀνακαλύπτει ὅτι ὁ Πατρί-τσιο πήρε ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιό της 200 λιρέτες. Ἀποφασίζει μιὰ μέρα νὰ μάθῃ ποὺ κἀθεταί γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ περισσότερο καὶ τὸν παρακολουθεῖ. Ἐπὶ μαθαίνει ὅτι ὁ Πατρίτσιο συζῇ μὲ μιὰ γυναίκα ἡ ὁποία ἔχει ἀποκτήσῃ μαζί του τὸν μικροῦλη Πάτ.

Ἡ Ρόζα μιλά ἥρεμα μὲ τὴν γυναίκα ἡ ὁποία ζῇ μαζί μὲ τὸν Πατρίτσιο καὶ τὴν διαβεβαιώνει ὅτι ἐκείνη εἶναι πρό-θυμη νὰ τοὺς βοηθήσῃ, βλέποντας τὴν φτώχεια στὴν ὁποία βρίσκονται καὶ ὅτι θὰ βρῇ μιὰ δουλειὰ γιὰ τὸν Πατρίτσιο.

Ῥωτᾷ τὸ παιδάκι τί δώρο θέ-λει νὰ τοῦ φέρῃ καὶ ὁ Πάτ τῆς ζητᾷ ἕνα «καρδάκι μεγάλου» μὲ βαρκούλες ἐ-πάνω. Ἡ Ρόζα τοῦ ἀγοράζει τὸ ωραιό-τερο καρδάκι ποὺ βρίσκεται στὸ μεγαλύ-τερο κατάστημα παιχνιδιών τοῦ Μιλάνου καὶ ὁ Πάτ τῆς δίνει ἕνα αὐτόματο φίλ, ποὺ τὴν γεμίζει μιὰ παράξενη συγκίνηση.

Ἡ Ρόζα ζητᾷ μιὰ συνέντευξη ἀπὸ τὸν τραπεζίτη Ἀλνέια Μελχιώρ, φίλο τῆς 'Αντέλα Μορβέλλι, γιὰ ν' αὐτὸν παρακα-λέσῃ νὰ βρῇ μιὰ δουλειὰ γιὰ τὸν Πα-τρίτσιο.

140N

Ὁ Μελχιώρ τηλεφώνησε στὶς δύο: —Μπορεῖτε νὰ εἰσθε ἔτοιμη πρὶν ἀπὸ τὶς ὀκτῶ, Ρόζα; Θὰ πάμε νὰ φάμε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, σὲ κανένα ἐξοχικὸ ρεστωράν, θέλετε;

—Ὁ ναι, θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ! Στὶς ὀκτῶ παρὰ τέταρτο, καὶ νωρί-τερα ἀκόμη, θὰ εἶμαι ἔτοιμη. Θὰ ζητήσετε ἔπο τὴν θυρωρὸ νὰ μὲ εἰ-δοποιήσῃ καὶ θὰ κατεβῶ ἀμέσως.

Ἦταν πραγματικὰ εὐχαριστημέ-νη ποὺ θὰ περνοῦσε τὴν ὥρα τῆς μετὰ τὸν Μελχιώρ. Ἦταν ἕνας ἄνδρας ἰσχυρὸς καὶ συγχρόνως — τίμιος καὶ ἱκα-νὸς γιὰ μεγαλόψυχες πράξεις: ἀσφα-λῶς θάκανε κάτι γιὰ τὸν Πατρίτσιο. Συμπαθοῦσε ἀρκετὰ τὴν Ρόζα καὶ ἤξερε ὅτι ἡ 'Αντέλα τὴν ἀγαποῦσε πολὺ. Ἄν δὲν ὑπῆρχε θέσις γιὰ τὸν Πατρίτσιο, ἴσως ὁ Μελχιώρ θὰ φρόν-τιζε νὰ τὴν δημιουργήσῃ.

Μιὰ ὥρα πρωτύτερα εἶχε πάρει τὸ παγωτό της μὲ τὸν Ντανιέλε Κόρν-τα σ' ἕνα κεντρικὸ ζαχαροπλαστεῖο. Ἐνας γνωστὸς ἱμπρεσάριος τῆς ὁ-περας, ὁ Μαγκρίλλι, εἶχε καθῆσει στὸ τραπέζι τους. Γνώριζε τὴν Ρόζα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς καριέρας της καὶ τὴν ἐκτιμοῦσε πάρα πολὺ καὶ ὡς καλλιτέχνιδα καὶ ὡς γυναίκα.

—Ὅστε θὰ δεσχεθῇτε νὰ μοῦ πρσ-

μοῦ ἔλαξεν ὁ Μοῖρα

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

γυοδῆστε τὴ «Νόρμα» στὴ Βενετία, δὲν εἶν' ἔτσι; Βλέπετε, Ρόζα, ἐγὼ δὲν δίνω καμμιά σημασία σ' ἐκείνη τὴ μοναδικὴ παράσταση στὴ «Σκά-λα». Φαίνεται ὅτι ἦσασσαν ἄρρωστη. Πῶς εἰσθε τώρα. Μελετᾶτε; Ἐ-σεῖς τὴν ἀκοῦτε, μαέστρο;

Ὁ Κόρντα ἀπήντησε ἀμέσως, προ-τοῦ μιλῆσῃ ἡ Ρόζα:

—Τὴν ἀκούω, φυσικά, κι' ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι ποτὲ δὲν ἦταν σὲ τέ-τοια φόρμα. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἡ Ρόζα ἔναι ἀδικο ἂν δὲν ξαναπαί-ξῃ τὴν «Νόρμα», τόσο μάλλον ποὺ ἐμπιστεύεται σ' ἕνα ἱμπρεσάριο σὰν κι' ἐσᾶς, ἱκανὸ νὰ καταλάβῃ πολλὰ πράγματα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ παρουσιάσῃ μιὰ «Νόρμα» τέλεια, ἐ-ξαισία.

—Δὲν ἀμφιβάλω γι'αὐτό, εἶπε ὁ Μαγκρίλλι κυττάζοντας σοβαρὰ τὴν Ρόζα. Ἄν μάλιστα ἀποφασίσῃ νὰ παχύνῃ καὶ λίγο, θὰ κερδίσῃ καὶ ἡ ὑγεία της καὶ ἡ αἰσθητικὴ, δὲν εἶν' ἔτσι; Θυμᾶστε, Ρόζα, τί λέει ἡ «Μποέμ»; «Οἱ ἀδύνατες γυναῖκες εἶ-νε ὅλο στενοχώριες».

Ἡ Ρόζα γελοῦσε.

—Οἱ ἀδύνατες γυναῖκες δίνουν πολ-λὲς στενοχώριες στοὺς ἄλλους, μὰ πρὸ πάντων στὸν ἑαυτὸ τους, ἀγαπη-τὲ Μαγκρίλλι. Θὰ κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ παχύνω. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ δῆτε τὸν Νοέμβριο, μιὰ Νόρμα πῶς ἐπιβλητικὴ: θὰ εἶνε καλὸ σημάδι καὶ γιὰ μένα, Μαγκρίλλι. Ἐν τῷ μετα-ξὺ τηλεφωνήστε στὸν Ντονὰ καὶ συ-νενηγοῦντε μαζί του. Ἐχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅμως ὅτι εἶμαι ἐλεύθερη μόνο μετὰ τὴν πρώτη ἐβδομάδα τοῦ Νο-εμβρίου.

Ὅταν ὁ Μαγκρίλλι ἔφυγε, ἡ Ρό-

ζα καὶ ὁ Ντανιέλε ἔμειναν πολλὴν ὥρα σιωπηλοί. Ἐξαφνὰ ἐκείνος εἶ-πε, ἀπλᾶ:

—Εἶνε ἀνάγκη νὰ τραγουδάτε, Ρόζα.

Ἡ Ρόζα δὲν μίλησε ἀμέσως. Ὑ-στερα εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ γιὰ-τὶ περίμενε στὸ σπῆτι της ἕνα τηλε-φώνημα τοῦ Μελχιώρ:

—Ἐχω ἀνάγκη τοῦ Μελχιώρ, γιὰ τὸν Πατρίτσιο. Ἐσεῖς καταλαβαίνε-τε, Ντανιέλε. Πρέπει ὁ Πατρίτσιο νὰ βρῇ μιὰ καλὴ θέσι, νὰ ἐξασφαλι-σθῇ.

Δὲν εἶχε τολμήσῃ καὶ ἀκόμη δὲν τολμοῦσε νὰ μιλῆσῃ στὸν Κόρντα γιὰ τὴν γυναίκα καὶ τὸ παιδί. Ντρεπό-ταν γιὰ τὸν Πατρίτσιο καὶ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της ἀκόμη: τί θὰ σκεφτόταν ὁ Ντανιέλε γιὰ κείνην ποὺ παραδεχόταν μιὰ τέτοια κατὰ-σταση; Θὰ τοῦ τὰ διηγόταν ἀργό-τερα, ὅταν ὁ Πατρίτσιο θὰ εἶχε ἀ-ποσπασθῇ ὀριστικῶς ἀπὸ κοντὰ της καὶ θὰ εἶχε μιὰ τακτικὴ δουλειά. Τό-τε ὁ Ντανιέλε θὰ καταλάβαινε ἐπί-σης ὅτι ἐκείνη ἤθελε νὰ βοηθήσῃ τὸ παιδί τοῦ Πατρίτσιο...

Εἶπε, σὰν νὰ συμπεραίνει μὲ λέξεις, μιὰ σειρά ποικίλων καὶ ἀνήσυχων σκέψεων.

—Ναι, ἐγὼ πρέπει νὰ τραγουδῶ, μονάχα, Ντανιέλε. Νὰ τραγουδῶ μό-ναχα.

Ἀπομακρύνθηκαν ἀργὰ ἀπὸ τὸ ζα-χαροπλαστεῖο. Ὁ Ντανιέλε ἔσφιξε γιὰ ἕνα λεπτὸ τὸ μπράτσο της ποὺ ἦταν περασμένο στὸ δικό του. Εἶπε:

—Δὲν ἐννοοῦσα αὐτό, Ρόζα. Νὰ τραγουδάτε, ναι. Μὰ ἔχετε ἀκόμη καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ζῆ σ ε ε ε, Ρόζα.

Ἡ Ρόζα κύτταξε τὸν φίλο της ποὺ σὲν τὴν κυττοῦσε μὰ εἶχε μιλῆσει μὲ μιὰ ἀσυνήθιστη συγκίνηση στὴ στεγνὴ φωνή του, ποὺ ἤχοῦσε τόσο παράξενα γλυκὰ καὶ θερμὰ καθὼς πρόφερε τὶς λέξεις αὐτές.

Δικαίωμα νὰ ζῇσῃ; Τί ἐννοοῦσε ὁ Ντανιέλε; Καὶ γιὰτὶ φαινόταν τόσο συγκινημένος; Καὶ ὅμως ἐκείνος δὲν ἀγνοοῦσε ὅτι αὐτὴ, ἡ Ρόζα, δὲν εἶ-χε πιά δικαίωμα νὰ ζῇσῃ!

Δὲν μίλησαν πιά.

Μιὰ πρότασις τοῦ Μελχιώρ

Ὁ Μελχιώρ ἦλθε στὶς ὀκτῶ παρὰ τέταρτο ἀκριβῶς καὶ ἡ Ρόζα ποὺ ἦταν ἔτοιμη δὲν τὸν ἀφῆσε νὰ περι-μένῃ καθόλου.

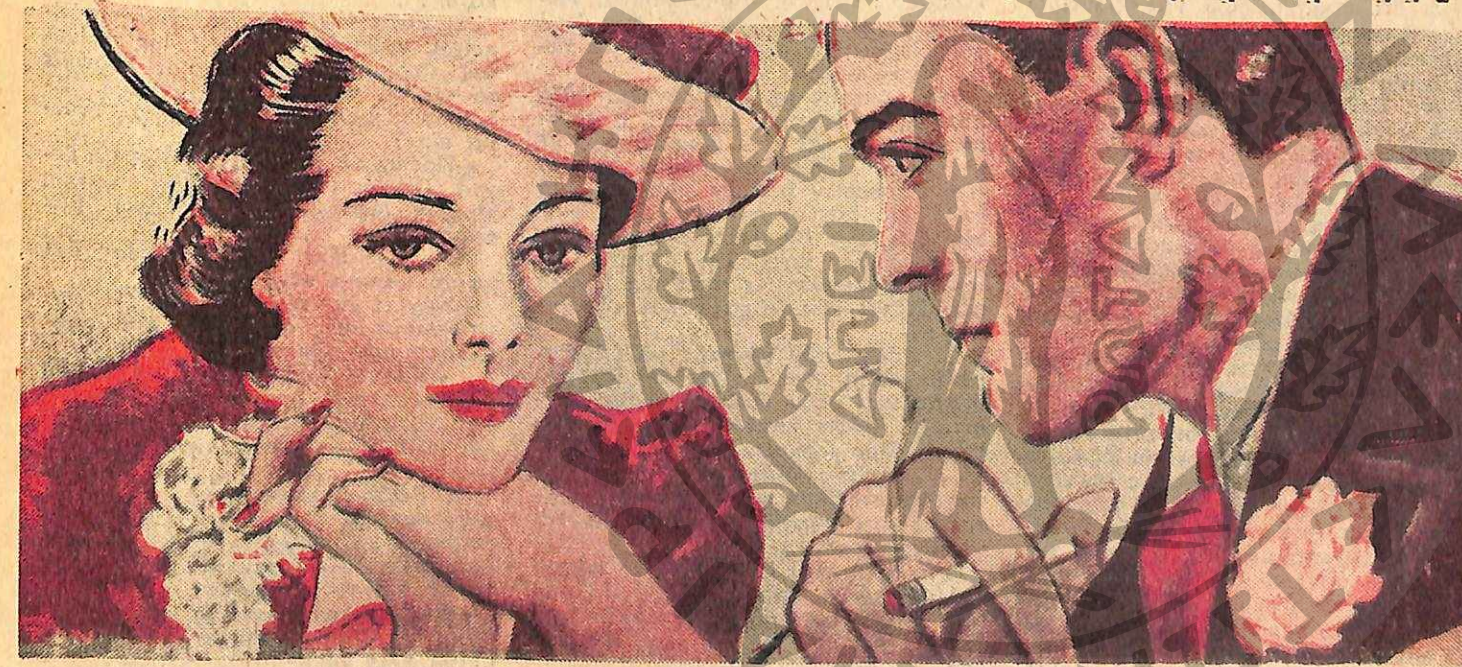
Τοῦ χαμογέλασε, χαιρετώντας τον, ἐξαιρετικὰ ὁμορφὴ μὲ τὸ λευκὸ φό-ρεμά της ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ σὰν κοριτσάκι. Ὁ Μελχιώρ ἦταν μό-νος καὶ ὠδηγοῦσε ὁ ἴδιος τὸ αὐτο-κίνητό του. Ἡ Ρόζα φαινόταν πολὺ εὐχαριστημένη. Κρατοῦσε στὸ χέρι της μιὰ μεγάλῃ τσάντα ἀπὸ μαῦρο δέρμα, ἕνα μικρὸ μαῦρο φέτρ καὶ τὰ μαῦρα της γάντια.

Ὁ Μελχιώρ δὲν σκεφτόταν ποτὲ πα-ράξενα πράγματα. Ἦταν ἕνας ἄν-δρας πρακτικὸς, χωρὶς πολλὰ φαν-τασία. Μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ μαῦρα καὶ τὰ ἄσπρα τοῦ ἔφεραν στὸ μυαλὸ μιὰ ἀσυνήθιστη ιδέα.

«Σκάκι. Λευκὸ καὶ μαῦρο... Δὲν ξέ-ρει κανεὶς ποῖος θὰ νικήσῃ...»

Ἀκόμα καὶ οἱ σκέψεις του ἦσαν γρήγορες καὶ καθωρισμένες ὅπως καὶ τὰ λόγια του.

Ἡ Ρόζα τοῦ ἄρρεσε πολὺ, κι' ἔτσι ἦταν διατεθειμένος νὰ τὴν βοηθήσῃ.

— Δὲν ὑπάρχει μόνο τὸ αἶσθημα στὴ ζωὴ, Ρόζα... Ὑπάρχουν τόσα ὥραφα πράγματα ν' ἀπολαύσῃ καὶ νὰς: Ταξίδια, θέατρα, τουαλέτες, κοσμήματα... Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐσχάσῃ. Δὲν εἶνε δύσκολο.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

Του φαινόταν άπιστευτο, μολαταύτα, πως μία γυναίκα τόσο όμορφη και έξυπνη είχε ανάγκη να την βοηθήσουν. Κάθε άνδρας θά ήταν πρόθυμος να καταθέσει χρήματα και δραστηριότητα στα πόδια της Ρόζας. Μία γυναίκα σαν την Ρόζα δεν έπρεπε ποτέ να βρίσκεται σε δύσκολη θέση.

Δεν την κύτταξε. Ιά μικρά χέρια του, κρατούσαν το βολάν χωρίς γάντια. Ιό περίφημο δαχτυλίδι του άριστου του χεριού φάνταζε σαν μικρός ήλιος: έλαμπε μέσα στο γαλαζοπράσινο μισόφωτο του δειλινού που άπλωνόταν όλοένα στα βουναλάκια γύρω. 'Ο Μελχιώρ μετρίασε την ταχύτητα του αυτοκινήτου.

—Και τώρα, θέλετε να μου πείτε περί τίνος πρόκειται, Ρόζα.

Στόν Μελχιώρ ήταν προτιμώτερο να μιλά κανείς με την μεγαλειότερη σαφήνεια και συντομία.

—Ξέρετε, Μελχιώρ, άρχισε η Ρόζα, ότι εγώ δεν διατάζω εμπρός σε δυσκολίες και κόπους, όταν πρόκειται για καθήκοντα. Τώρα είναι κάτι διαφορετικό; πρόκειται για την αξιοπρέπεια του σύζυγου μου. Τούλάχιστον για κάποιο «μίνιμουμ» αξιοπρέπειας. Μπόρεσα να καταλάβω και να συγκρατήσω πολλά πράγματα. Μά τώρα έχει ένα γυναικό και ζή με την μητέρα του γιου αὐτοῦ. 'Εσείς καταλαβαίνετε. Είναι ανάγκη να εργασθῇ ο σύζυγός μου.

—Καμμία δουλειά στο θέατρο;

—'Όχι, έκεί δεν γίνεται τίποτε. Δεν κατάρθωσε να κερδίση άλλο από φτώχεια και χρέη όταν ανέμειχθη στο θέατρο. Κι' έπειτα τώρα είναι πιό γέρος, κουρασμένος, άρρωστος ίσως. Τόν είδατε, Μελχιώρ, έρρητε του σάς παρακαλώ μία εργασία ήσυχη, όχι κουραστική. Ζούν σ' ένα δωμάτιο, δεν χρειάζονται πολλά πράγματα. 'Εγώ θά προσπαθήσω να φροντίσω για το παιδί.

Ίκετευτικά, η Ρόζα άκούμπησε τὸ χέρι της στο χέρι που κρατούσε τὸ βολάν. Στὸ άγγιγμα τοῦ θερμοῦ χεριοῦ, ὁ Μελχιώρ ένοιωσε ἕνα ξαφνικό ρίγος. 'Εκείνη δὲν τοῦ εἶχε άγγίξει ποτέ τὸ χέρι τοῦ έται: εκείνη δὲν ἴκετευε ποτέ κανένα. Θάθελε νά στραφῇ νά τὴν κυττάξῃ, ὄχι γιὰ νά δῇ ποιά καινούρια έκφραση εἶχε τὸ πρόσωπό της, μά γιὰ νά δῇ τὸν ἄνδρὸ ἐκεῖνο λαϊμό που τοῦ ἄρεσε τόσο καὶ τὸ μέτωπο ἐκεῖνο που δὲν ὑπῆρχε ὁμοίό του στὸν κόσμου.

Ἡ Ρόζα δὲν άντελήφθη ὅτι τὸ χέρι τοῦ Μελχιώρ έσφιγγε τὸ βολάν με ἀπελπισμένη δύναμη. 'Εκείνος ένοιωσε τὴν ἐπιθυμία νά σηκώσῃ τὸ χέρι του καὶ νά χαϊδέψῃ τὸν ἐξάίσιο ἐκεῖνο λαϊμό: πολλές φορές τὸ εἶχε ἐπιθυμήσει βλέποντας τὴν Ρόζα. Μά τώρα ὁ πειρασμός ἦταν τόσο δυνατός πού τὸν τρώαζε. Ἡξερε τί θά συνέβαινε ὕστερα: ἡ Ρόζα θά τὸν ἀνάγκασε νά σταματήσῃ τὸ αὐτοκίνητο καὶ θά κατέβαινε χωρὶς νά τοῦ πῇ λέξη. Ἡ ἴσως ὄχι: θά τοῦ φερνόταν με εὐγένεια γιὰτὶ εἶχε τὴν ἀνάγκη του.

—'Εσείς θά μπορέσετε νά κάνετε

κάτι. Ξέρω ὅτι θά κάνετε κάτι! Πῆρα τὸ θάρρος νά σᾶς μιλήσω γι' αὐτὶ ἡ Ἀντέλα μοῦ εἶπε, ὅταν επέστρεψε ὁ Πατρίτσιο, ὅτι μποροῦσα νά τὸν συστήσω σέ σᾶς γιὰ νά τοῦ ὁρῆτε μιὰ θέση.

Ἡ Ἀντέλα... Ναί, θέβαινα, τὴν ἀγαποῦσε, ζοῦσαν τόσα χρόνια μαζί... ἦταν ὁμορφὴ καὶ εὐθυμὴ Μά ἡ Ρόζα ἦταν διαφορετικὴ, έντελῶς διαφορετικὴ. Ἡ Ἀντέλα ἦταν ἕνα φωτεινὸ πλάσμα, χωρὶς μυστήρια. Καὶ ἡ Ρόζα ἤθελε νά εἶνε ἔτσι, μά δὲν κατάρθωνε ν' ἀπολυτρωθῇ ἀπὸ τὸ πῆλο τοῦ μυστηρίου που τὴν περιέβαλλε. Ἡ Ἀντέλα μποροῦσε νά κατακτηθῇ. Ἡ Ρόζα ἴσως ὄχι. Ποὺς μποροῦσε νά κατακτήσῃ τὴν Ρόζα; 'Εκείνος ὁ ὁμορφος νέος με τοὺς ἀθλητικούς ὤμους; Ἡ Ἀντέλα πίστευε ὅτι ἡ Ρόζα τὸν ἀγαποῦσε. Ἐστὼ καὶ ἂν τὸν εἶχε ἀποκρούσει. Μά ἐκείνος, ὁ Μελχιώρ, δὲν μποροῦσε νά πιστέψῃ ὅτι μπορεῖ κανεὶς ν' ἀποκρούσῃ ἐκεῖνο που ἀγαπᾷ. Γιὰ νά διώξῃ κανεὶς κάτι θά πῇ ὅτι δὲν τὸ ἀγαπᾷ.

Ἡ Ρόζα λοιπὸν δὲν ἀγαποῦσε κανένα. 'Εκείνος εἶχε θελήσει πάντοτε καὶ εἶχε ἀποκτήσει αὐτὸ που ἀγαποῦσε, καὶ ὄχι μόνον δὲν τὰ κατάρθωνε αὐτὰ τὰ πράγματα ἀλλὰ δὲν τὰ πίστευε κιόλας. Ἐπρεπε νά παραδεχθῇ κανεὶς ὅτι ἡ Ρόζα δὲν ἀγαποῦσε κανένα.

Τὸ θερμὸ χέρι τῆς Ρόζας ἐξακολουθοῦσε ν' ἀκούμπᾷ στὸ δικό του με μιὰ σιωπηλὴ ἱκεσία. 'Εκείνος σκέφτηκε:

«Δὲν ξέρει ἴσως ὅτι εἶχε μιὰ δύναμη. Παράξενο πρᾶγμα: μιὰ γυναίκα πού δὲν ξέρει τὴ δύναμή της. Πραγματικὰ παράξενο. Ἡ μήπως τὴν ἤξερε;»

Κάποια στιγμή, καθὼς διέσχίζαν ἕνα δρόμο ἴσιο καὶ μοναχικό τὴν κύτταξε: ἦταν μισοσκότεινα. Μονάχα τὰ φανάρια ἔρριχναν ἕνα ἀχνὸ φῶς. Πήγαιναν ἀργά-ἀργά, μά τώρα εἶχαν φθάσει σχεδόν.

Τὴν κύτταξε με σοβαρότητα. Δὲν ἦταν ἕνας ἀσχημος ἄνδρας, μποροῦσε μάλιστα νά εἶνε ἑλκυστικός με τὸ ψυχρὸ καὶ ἀποφασιστικὸ βλέμμα τῶν ἑσπερων ματιῶν του, με τὰ θαυμάσια δόντια του που κανεὶς σχεδὸν δὲν εἶχε δῇ γιὰτὶ ἐκεῖνος δὲν χαμογελοῦσε ποτέ. Τὴν ρώτησε.

—Δὲν σκεφθήκατε ποτέ ὅτι ἡ ζωὴ μπορεῖ νά εἶνε εὐκολὴ καὶ εὐχάριστη;

Ἡ Ρόζα τὸν κύτταξε με ἀπορία, με έκπληξη. Μά ἐκείνος ἔστρεψε τὰ μάτια του στὸν δρόμο: εἶχαν φθάσει. Ἡ Ρόζα κατέβηκε ἀργά, σκεπτικῇ. Προχώρησαν πρὸς τὸν μεγάλο φωτισμένο κῆπο, που ἦταν γεμάτος τροπεζάκια καὶ κόσμος που ἔτρωγε καὶ θορυβοῦσε. Κάθισαν λίγο παράμερα.

—Ἡ δική μου ζωὴ ὑπῆρξε πάντα πολὺ δύσκολη, εἶπε ἡ Ρόζα, καὶ δὲν μοῦ ἔδωσε ποτέ τὴν πιθανότητα νά τὴν φαντασθῶ εὐκολὴ καὶ εὐχάριστη.

'Εκείνος εἶπε:

—Δὲν φθάνει νά τὸ φαντασθῆτε.

Πρέπει καὶ νά τὸ θέλετε. Θά παραγγείλω ὅρ ντ' ἔθρ»;

—Εὐχαριστῶ. Εἶνε μιὰ λέξις νά θέλῃ κανεὶς! Κι' ὕστερα, δὲν εἶνε πάντα εὐκόλο νά ξερῇ κανεὶς κάτι που κάνει κακό. 'Εγὼ πάντοτε ἀγάπησα καὶ θέλησα κάτι που μοῦ ἔκανε κακό.

—Πρέπει ν' ἀλλάξετε. Κρασί;

—Ν' ἀλλάξω ζωὴ ἢ ν' ἀλλάξω κρασί; ρώτησε ἡ Ρόζα ἀστεϊζόμενη, σχεδὸν εὐθυμῇ.

—Ν' ἀλλάξετε ζωὴ ὅταν εἶνε κακὴ μά νά πίνετε τὸ ἴδιο κρασί ὅταν εἶνε καλὸ. Αὐτὸ ἔχει μεγάλῃ σημασία, Ρόζα, μεγάλῃ σημασία. Τὸ αἶσθημα εἶνε τὸ δηλητήριο που κάνει τὰ φαγητὰ δυσκολοχώνευτα.

—Θά ἔπρεπε νά συνθίξω ἀπὸ πολλὰ χρόνια σέ μιὰ διαφορετικὴ κουζίνα, εἶπε ἡ Ρόζα με πίκρα, μά τώρα πιά ἔχω δηλητηριασθῇ.

'Εκείνος τὴν κύτταξε. Αὐτὸ τὸ πρόσωπο με τὰ λυπημένα χαρακτηριστικά δὲν ἦταν ἴσως έντελῶς καλονικό μά εἶχε μιὰ ξεχωριστὴ ὁμορφιά θαύτατη, αὐγόκριτη. Τὰ σμαράγδινα μάτια σκιάζονταν ἀπὸ κάποιο πῆλο θλίψεως. Τὰ κοντὰ μαλλιά πλακίσωναν με χάρη τὸ ἀλύγιστο, ὑπερήφανο κεφάλι της. 'Ο Μελχιώρ εἶπε, ὕστερα ἀπὸ μιὰ παρατεταμένη σιωπῇ.

—Καταστρέψατε τὴ ζωὴ σας. Μιὰ γυναίκα σάν κι' ἐσᾶς μπορεῖ νά ἔχῃ ὁποιαδήποτε ἀξίωση.

—Αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν ἔχω καμμιὰ ἀξίωση. Ζητῶ μονάχα τὴν βοήθειά σας γιὰ νά ἔχῃ μιὰ ἀπασχόληση ὁ σύζυγός μου. Καὶ αὐτὸ ἐπίσης ἔχει μεγάλῃ σημασία.

—Θά τὴν ἔχῃ τὴν θέση αὐτῇ. Πῆτε στὸν σύζυγό σας νά περάσῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου σέ καμμιὰ δεκαριὰ μέρες. 'Όχι νωρίτερα, γιὰτὶ πρέπει νά λείψω ἀπὸ τὸ Μιλάνο 5-6 μέρες.

—Εὐχαριστῶ, Μελχιώρ. Ἡμουν βεβαιὰ ὅτι θά κάνετε κάτι γιὰ μένα. Εὐχαριστῶ.

'Εκείνος εἶπε, ὕστερα ἀπὸ λίγο, προφέροντας ἀργά-ἀργά τὶς λέξεις:

—Αὐτὸ τὸ ἔκανα γιὰ τὴν Ἀντέλα πού σᾶς πρότεινε ν' ἀποταθῇ σέ μένα. Καὶ γιὰ σᾶς τί μπορῶ νά κάνω;

Ἡ Ρόζα τὸν κύτταξε, σοβαρῇ. 'Εκείνος καθόταν ἀπέναντί της ἀκίνητος, περιμένοντας. Κούνησε ἑλαφρὰ τὸ κεφάλι της καὶ χαμογέλασε. 'Εκείνος γέμισε τὸ ποτήρι της. 'Υστερα εἶπε:

—Πρέπει νά πίνῃ κανεὶς καὶ νά ξεχνᾷ. Πρέπει ν' ἀπολαμβάνῃ κανεὶς τὴ ζωὴ. Μπορῶ νά σᾶς κάνω μιὰ πρόταση;

Ἡ Ρόζα εἶπε, χαμογελώντας ὄχι χωρὶς κάποια πίκρα:

—Κάνετε τὴν πρότασή σας. Ἡ γενναιοδωρία σας σᾶς δίνει δικαίωμα σέ ὅλη μου τὴν προσοχή.

—Κάνετε λάθος, Ρόζα. Δὲν σᾶς πρόσφερα τὴν ὑποστήριξή μου γιὰ ν' ἀποκτήσῃ δικαιώματα. Σᾶς παρακαλῶ μόνο ν' ἀκούσετε τὴν πρότασή μου.

Ἡ Ρόζα κατένευσε με μιὰ κλίση τῆς κεφαλῆς, νοιώθοντας κάποια περιέργεια καὶ συγχρόνως ἕναν παράξενο φόβο. Τῆς φαινόταν ὅτι δὲν ἀνεγνώριζε τὸν Μελχιώρ.

—Θά πάω στὸ Λονδίνο τὸν Δεκέμβριο, κι' ὕστερα στὴν Ἀμερικὴ. Θά μείνω ἐκεῖ τρεῖς μῆνες περίπου. Θά λετε νά ἐλθετε μαζί μου, Ρόζα;

Ἡ Ρόζα ρώτησε χαμηλόφωνα, ὁ-

στερα ἀπὸ μιὰ σύντομη σιωπῇ:

—Καὶ ἡ Ἀντέλα;

'Εκείνος δὲν μίλησε. Τὸ βλέμμα του καρφωμένο στὰ σμαράγδινα μάτια δὲν εἶχε ἀλλάξει έκφραση, δὲν εἶχε χάσει καν τὴν ψυχρότητα του. Θαρροῦσε κανεὶς πὼς ὁ «ἐπιχειρηματίας» πρότεινε μιὰ ὁποιαδήποτε ἐπιχείρηση. Ἡ Ρόζα εἶπε, ἥρεμῃ:

—Πραγματικὰ, Μελχιώρ, τὸ δηλητήριο τοῦ αἰσθήματος δὲν θά καταστρέψῃ ποτέ τὰ φαγητὰ σας!

'Εκείνος ἀπῆντησε με τὴν ἴδια ἡρεμία:

—Μὴ με περιφρονεῖτε. Ἴσως ἡ Ἀντέλα εἶνε λιγώτερο ἀφωσιωμένη σέ μένα ἀπ' ὅσο νομίζετε. Ἴσως τώρα, στὴν Ἀμπάτζια, μοῦ κάνει καμμιὰ μικροαπιστία με κανένα ἄλλο. Ἰσοῦ ἄρεσετε, Ρόζα. Σᾶς κάνω μιὰ πρόταση πολὺ ἀπλῇ. Δὲν ὑπάρχει μονάχα τὸ αἶσθημα, στὴν ζωὴ... Ὑπάρχουν τόσα ὠραία πράγματα ν' ἀπολαύσῃ κανεὶς: Ταξίδια, θέατρα, τουαλεττες, κοσμήματα. Μπορεῖ νά ξεχάσῃ κανεὶς. Δὲν εἶνε δύσκολο.

—'Όχι. 'Ο Μελχιώρ μιλοῦσε με μιὰ εὐλικρίνεια που μολαταύτα δὲν ἦταν προσδλητική. Ἡ Ρόζα ἐνοιωθε γιὰ κανένα λόγο στὸν κόσμο ἐκείνος ὅταν θά ἤθελε νά τὴν προσβάλῃ. Μονάχα ἴσως ἐκείνη τὸν εἶχε προσβάλῃ ὡς ἡλωτήτερα μιλόντας του γιὰ τὰ πράγματα που ἐκεῖνος ἐπέδωκε ν' αὐτῇ.

Δὲν εἶχε φαντασθῇ ποτέ ὅτι τοῦ ἄρεσε τόσο. Φυσικά, δὲν ἐπρόκειτο γι' ἀγάπη. 'Εξ ἄλλου, σκέφθηκε με πίκρα ὅτι ὁ Μελχιώρ ἦταν ἴσως πιὸ εὐλκρινὴς ἀπὸ τὸν ἄνδρα που μιλοῦσαν γι' ἀγάπη.

—Ἡ εὐλκρινεία σας ἐπιβάλλει καὶ σέ μένα ν' ἀπαντήσω με εὐλκρινεία, Μελχιώρ. Μά δὲν μπορῶ νά δεχθῶ τὴν πρότασή σας. Παραδεχόμαι, ἂν θέλετε, αὐτὰ που εἶσαίς ὀνομάζετε «μικροαπιστίες». Μά ἐγὼ δὲν μπορῶ νά προσδῶσω τὴν Ἀντέλα. Καὶ ἂν ἀκόμη ἡ Ἀντέλα εἶνε λίγο ἀφωσιωμένη σέ σᾶς, ἐγὼ σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν μπορῶ νά τὴν προσδῶσω. 'Εγὼ δὲν μπορῶ νά προσδῶσω κανένα.

'Εκείνος παρατηροῦσε τὸν ἄνδρὸ λαϊμό που τώρα παλλόταν καθὼς μιλοῦσε. Ἦταν σχεδὸν θέβαιος ὅτι ἡ Ρόζα δὲν θά δεχόταν τὴν πρότασή του. Καὶ ἴσως τοῦ ἄρεσε περισσότερο ἀκόμα, αὐτὴ ἡ γυναίκα, ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲν δεχόταν. Τῆς γέμισε πάλι τὸ ποτήρι της.

Ἡ Ρόζα εἰλίσισε τὰ μάτια της, καὶ εἶπε σχεδὸν με γλυκύτητα.

—'Εχω δηλητηριασθῇ πιά, Μελχιώρ.

—Δὲν θά πάρετε ἕνα λικέρ; Λίγο λικέρ εἶνε ἀπαραίτητο μετὰ τὸ παγωτό.

—Εὐχαριστῶ.

—'Ελπίζω ὅτι δὲν σᾶς χάλασα τὴν βραδυὰ σας. Πάντως νά θυμάστε ὅτι εἶμαι φίλος σας σέ ὁποιαδήποτε περίπτωση.

Ἡ Ρόζα εἶχε ἴσως πῆ πολὺ. Τὸ λικέρ, πολὺ δυνατό, ἀνέθηκε στὸ κεφάλι της. Γέλασε νευρικὰ.

—Θά τὸ θυμῶθῶ, Μελχιώρ. 'Όταν τὸ δηλητήριο με καταστρέψει τόσo πολὺ πού δὲν θά ἔχω πιά τὴν ἱκανότητα νά ζῶω, θά ἔλθω σέ σας γιὰ νά σᾶς ζητήσω μιὰ ζωὴ τεχνητὴ πού θά με κάνῃ νά ξεχάσω αὐτὴ τὴν φτωχὴ σκυθρωπὴ ζωὴ μου. Ἴσως νάχετε δίκην ἐσείς.

'Εκείνος ἀκούμπησε με δύναμη τὸ χέρι του ἐπάνω στὸ δικό της που στηριζόταν στὸ τραπεζάκι. Ἀκόμα

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕΝ Η ΜΟΙΡΑ

καὶ τὸ χέρι τῆς Ρόζας ἦταν ὠραίο καὶ γεματο παλμό ὅπως ὁ λαϊμός της. 'Όχι, ἐκεῖνος δὲν θά χαϊδεύε ποτέ τὸν ἄνδρὸ ἐκεῖνο λαϊμό, τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο μέτωπο ὅπου ἡ μικρὴ ρυτίδα φαινόταν τώρα θαυότερη. Δὲν ἐνοιωθε οἶκτο γιὰ κείνην, γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νά καταλάβῃ αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ πόνου. 'Εκείνος περιφρονῶσε, συνήθως, αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ πόνου. Ἴσως ἡ Ρόζα ἦταν μιὰ ὑπνοβάτης καὶ δὲν καταλάβαινε ὅτι κοιμόταν στὴ ζωὴ: μά ἀκόμη καὶ τὸ ξύπνημα ἦταν ἐπικίνδυνο, καὶ θά τὴν ἔκανε νά ὑποφέρῃ πολὺ.

Τῆς εἶπε, καθὼς ἡ νέα γυναίκα σηκώ νόταν, σοβαρευομένη ἀπότομα, σάν νά εἶχε μετανοιώσει γιὰ κείνο τὸ νευρικό της γέλιο:

—Καταστρέψατε τὴν ζωὴ σας.

Ἐπείστεψαν ἀργά-ἀργά πίσω. Ἡ ἐξοχὴ ἦταν σιωπηλὴ. Ἐλάχιστα φῶτα ἔλαμπαν στοὺς λοφίσκους. Δὲν ἔκανε ἔσση. Τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ ἦταν πιά πολὺ κοντὰ.

Λίγο προτοῦ μποῦν στὴν πόλη, ἡ Ρόζα ἀκούμπησε τὸ χέρι της ἐπάνω στὸ δικό του. Μά τώρα τὸ ὠραίο γυναικεῖο χέρι ἦταν ψυχρὸ καὶ ἡ ἐπαφὴ δὲν τοῦ ἔφερε ρίγη. Κύτταξε τὴν Ρόζα.

Ἦταν σκυφτὴ με τὴν ζακέττα ριγμένη στοὺς ὤμους της. Διακρινόταν, μέσα στὸ μισόφωτο, ἕνα μικρὸ ἀδύνατο πρόσωπο, πού δὲν φωτιζόταν τὴν στιγμή αὐτὴ ἀπὸ καμμιὰ ἐσωτερικὴ ὁμορφιά. 'Ο Μελχιώρ δὲν εἶχε ἀνεπτυγμένη φαντασία: μά ἐνοιωσε γιὰ ἕνα λεπτό τὸ συναίσθημα ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει τὸ μυστήριο που περιέβαλλε τὴν Ρόζα, τὸ μυστήριο αὐτὸ που τὸν εἶχε γοητεύσει.

Καὶ ἦταν ἕνα φτωχὸ μυστήριο! Ἐνας σκοτεινὸς καὶ δειλὸς γυναικεῖος πόνος: «'Εγὼ δὲν μπορῶ νά προσδῶσω κανένα». Ὑπῆρχε ἴσως σ' αὐτὲς τὶς ἐξῆ φτωχὲς καὶ ὑπέροχες λέξεις, ἡ ἐξομολόγησις ἑνὸς πόνου,

τὸν ὅποιον κανεὶς, ἀπολύτως κανεὶς, δὲν μποροῦσε νά παρηγορήσῃ.

'Εκείνος σκέφθηκε με τὸν ἀνδρικό του ἐγωϊσμό, τὸν ἐγωϊσμό ἑνὸς ἀνδρὸς ἰσχυροῦ:

«Καλύτερα ἔτσι. 'Ετσι μοῦ εἶνε εὐκολώτερο νά τὴν ἀπαρηγορήσω».

Στὸ ὅρατος, δὲν εἶχε ἐλπίσει: εἶχε ἐπιθυμήσει νά χαϊδέψῃ ἐκεῖνον τὸν ἄνδρὸ λαϊμό καὶ ὁ πῦθος αὐτὸς εἶχε ξυπνήσει μέσα του ἕναν ἄλλον πόθο: νά γνωρίσῃ μιὰ οἰκειότητα, μιὰ «έντιμιτῆ» πιο πλούσια, πιο δροσερῇ, πού ἀσφαλῶς ἦταν καινούρια γι' αὐτόν. Εἶχε ἐπιθυμήσει νά πλησιάσῃ τὴν γυναίκα αὐτὴ πού εἶχε τὸ δράμα της, νά ἐπιχειρήσῃ—πλησιάζοντας μιὰ ψυχὴ— νά γνωρίσῃ μιὰ χυρὰ διαφορικὴ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες, πιδ έντονη, πιδ θα-βεία.

Ἴσως πάλι καὶ νά εἶχε ποθήσῃ μονάχα τὸν ἄνδρὸ ἐκεῖνο λαϊμό...

Ὅταν ἔφθασαν σπῖτι τους, ἡ Ρόζα κατέβηκε βιαστικά ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. 'Εκείνος στάθηκε ἕνα λεπτό μαζί της, ἐνῶ ἀνοίγει τὴν πόρτα. Ἐσφίξαν τὰ χέρια τους σιωπηλῶς.

—Κατέστρεψε τὴν ζωὴ τῆς! Ψιθύρισε στὸν ἑαυτὸ του ὁ Μελχιώρ μπαίνοντας στὸ αὐτοκίνητο καὶ πιάνοντας τὸ βολάν.

Ἡ Ρόζα διερωτήθηκε γιὰ μιὰ-δυὸ μέρες ἂν ἔπρεπε νά περιμένῃ τὸν Πατρίτσιο, ἢ νά πάῃ σπῖτι του, ἢ νά τοῦ γράψῃ. Ἀποφάσισε νά περιμένῃ. Δὲν ἤθελε νά ξαναπαῇ σ' ἐκεῖνο τὸ σπῖτι, γιὰ νά μὴ φανῇ, ἀπέναντι τῆς ἄλλης γυναίκας ὅτι ἤθελε νά εἰσχωρήσῃ στὴ ζωὴ τοῦ Πατρίτσιου.

Ὡ, ἀσφαλῶς δὲν ἤθελε νά εἰσχωρήσῃ στὴ ζωὴ του! Στὴν ἀπόφασή της νά τοῦ βρῇ μιὰ ἐργασία τακτικὴ καὶ ἥρεμη, ὑπῆρχε— ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀνθρωπινὴ συμμόνοια— καὶ ἡ ἐπιθυμία ν' ἀποσπασθῇ έντελῶς ἀπὸ κοντὰ του. Ἐλπιζε μονάχα νά ἀλέπη πότε-πότε τὸν μικροῦλη Πάτ δὲν ἤξερε καλὰ πὼς, μά ἀσφαλῶς θά κατάρθωνε νά τὸν βλέπῃ. Ναί, ἤθελε νά ξαναδῇ τὸν Πάτ! Ἀφωσιονόταν στὴν σκέψη τοῦ παιδιοῦ, πού ἦταν ἡ μόνη θερμὴ γωνιά τῆς ἀνερώτευτης ζωῆς της.

Μιὰ νύχτα ἀνειρεύτηκε ὅτι παντρεύτηκε τὸν Ἀλμπέρτο. Εἶδε ὅτι ἦταν παντρεμένοι ἀπὸ χρόνια καὶ ὅτι εἶχαν ἕνα παιδάκι: τὸν Πάτ. Περπατοῦσαν καὶ οἱ τρεῖς στὸ ἔσος τοῦ Καστέλ ντε Σπίνο, ἀνάμεσα στὶς μεγάλες πεταλοῦδες, κρατομένο: ἀπὸ τὸ χέρι. Μά ἔξωσαν ὁ Ἀλμπέρτο ἀπομακρυνόταν με τὰ παιδάκι κι' ἐκείνη ἔμενε πίσω. Ἡθελε νά τοὺς προφθάσῃ, μά δὲν μποροῦσε: ἐνοιώθε τὰ πόδια της βαρεὰ σάν νά ἦταν καρφωμένα στὸ ἔδαφος.

Συχνὰ ἀνειρεῖσταν τὸν Ἀλμπέρτο. Τὴν ἡμέρα τὸν συλλογιζόταν με θλίψη. Μά ὅταν τὸν ἀνειρεῖσταν τὴν νύχτα, ξυπνοῦσε κλαίοντας.

Δυὸ φορές πῆγε στὸν Δημόσιο κήπο γιὰ νά δῇ μήπως ὁ Πάτ ἦταν στὴ Δεξαμενὴ με τὸ καρσάκι του. Τὸν

περίμενε μάλιστα πολλή ώρα, καθισμένη σ' ένα παγκάκι. Μερικοί παρατηρούσαν με συμπάθεια την νέα γυναίκα που καθόταν μόνη και κτύπαζε κάθε τόσο τριγύρω με άνησυχία. Ίσως να σκέφτονταν ότι παρακολουθούσε το παιδάκι της που έπαιζε στη Δεξαμενή.

Μα εκείνη σκεφτόταν με λύπη ότι ίσως η αδύνατη γυναίκα με το αδιόφορο και μαραζιμένο πρόσωπο δεν είχε φέρει ακόμη τον Πάτ στην Δεξαμενή. Κι' ο πατέρας του; Γιατί δεν τον έφερνε ο πατέρας του που έλεγε ότι αγαπούσε τόσο πολύ το παιδάκι του; «Ω! εκείνη ήξερε καλά πώς μπορούσε ν' αγαπήσει ο Πατρίτσιο!

Σκέφθηκε να συνοδεύσει την Μαργαρίτα έως το σπίτι του δρομάκου. Η Μαργαρίτα είχε ίσως ακούσει μερικά πράγματα από την τελευταία συνομιλία της με τον Πατρίτσιο και ασφαλώς θα ένοιωσε κάποια τρυφερότητα, σκεπτόμενη τον Πάτ, εκείνη που είχε ένα παιδάκι ολόιδιο της. «Όλοι είχαν ή θα αποκοιτούσαν ένα παιδί... Ναι, έπρεπε να έρθει τρόπος να στείλει την Μαργαρίτα να πάρει τον Πάτ.

Σε μερικές μέρες, χωρίς άλλο ο Πατρίτσιο θα παρουσιαζόταν. «Εκείνος της είχε υποσχεθεί ότι θα ξαναγυρνούσε γι' αγάπη του Πάτ». Μα θα ξαναγυρνούσε επίσης γιατί θα είχε ανάγκη από λεφτά, γι' αυτό ήταν βεβαία. Κι' εκείνη θα του έδινε πολλά λεφτά, τώρα, όχι από καθήκον ή από ανθρώπινο οίκτο, αλλά γι' αγάπη του Πάτ.

Και όμως, 8 μέρες πέρασαν και ο Πατρίτσιο δεν είχε φανεί. Μια μέρα η Ρόζα πήγε στο σπίτι του δρομάκου, όχι με την πρόθεση να μπει, αλλά με την ελπίδα ότι ο Πάτ θα κατέβαινε στον δρομάκο να παίξει με τα παιδιά. Μα όταν έφθασε, άρχισε να πέφτει μια δυνατή βροχή και κανένα παιδάκι δεν φάνηκε. Η Ρόζα γύρισε πίσω, θρεγμένη έως τα κόκκαλα γιατί δεν κρατούσε ομπρέλλα. Αναζητώντας ένα ταξί μα δεν το βρήκε. «Ήξερε ότι είχε γερή υγεία, μα θάταν πολύ άσχημο να αρπάξει κανένα κρυολόγημα, τώρα ακριβώς που άρχισε να μελετά κανονικά και έτοιμαζόταν — με μεγάλη ευσυνειδησία όπως πάντα — για τα δυο κονδέρτα και τις παραστάσεις στην Γένουα.

Η Μαργαρίτα τρόμαξε βλέποντάς την να επιστρέφει θρεγμένη και χλωμή με το βλέμμα άνησυχό.

— Ξέρετε καλά, κυρία, ότι τίποτα δεν θλάπτει τόσο τη φωνή όσο η ύγρασία! Θέλετε ένα τσάι ζεστό; Ο καθηγητής Ντονα τηλεφώνησε ότι θα έλθει στις εξήμιση.

— Κανείς άλλος δεν τηλεφώνησε;

— Κανείς, κυρία.

Σκεφτόταν πάντα, με παιδική διάστικη αφέλεια, ότι μπορούσε να τηλεφωνήσει ο Αλμπέρτο. Κάθε φορά που χτυπούσε το τηλέφωνο ανασήκωνε, στη σκέψη ότι μπορούσε να είναι εκείνος. Ήταν άφελής, ήταν ανόητη, μα δεν μπορούσε να κυριαρχήσει τις σκέψεις της.

Η φωνή της... Εκείνη έπρεπε να σκέφτεται την φωνή της, την φωνή της την πο-

λύτιμη. Εκείνη μπορούσε να πεθάνει, ναι, μα η φωνή της δεν έπρεπε ούτε να άρρωσθη καν: αν η φωνή της ραγιζόταν ή εσθύνε, αυτό θα ήταν το τέλος της ζωής της έμενε. Αυτή η ζωή που της έμενε ήταν προσκολλημένη μονάχα στην πολύτιμη φωνή της. Ίσως ο μικρούλης Πάτ θα πεινούσε αν εκείνη δεν είχε πια φωνή.

— Ναι, ένα τσάι πολύ ζεστό, Μαργαρίτα. «Ω, δεν φοβόμαι: δεν είναι ακόμα φθινόπωρο. Μα έχεις δίκαιο, πρέπει να προσέχω πολύ τη φωνή μου, καλή μου Μαργαρίτα.

Γιατί δεν ήλθε ο Πατρίτσιο

Ο Πατρίτσιο δεν ήλθε.

Εξακολούθησε να θρέχει επί τέσσερις ή πέντε μέρες. Αρχίζει ο Σεπτέμβριος, άσυνήθιστα σκοτεινός και θλιμμένος, πραγματικά φθινοπωρινός.

Η Ρόζα ήταν άνησυχη. Έπρεπε να δώσει κάποια είδηση στον Μελχιώρ και δεν ήθελε να του πει ότι δεν ήξερε πια τίποτα για τον άνδρα της. Έθελπε τον Κόρντα αρκετά συχνά: μα δεν του μιλούσε γι' αυτό που είχε στην καρδιά της. Μιλούσαν λίγο, τώρα. Μια μέρα εκείνος της είπε με ελαφρύ τόνο παραπόνου:

— Γίνετε μυστηριώδης τώρα τελευταία.

Η Ρόζα κούνησε το κεφάλι της γελώντας.

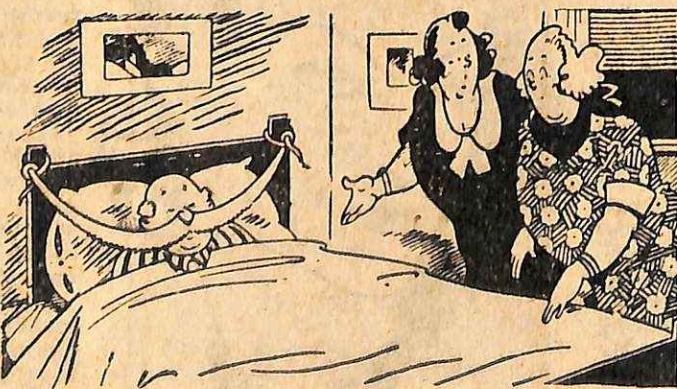
Ίσως ο Ντανιέλε σκεφτόταν ότι υπήρχε κάτι καινούριο στη ζωή της: κανένα ξαναγύρισμα του Αλμπέρτο; Και όμως δεν υπήρχε παρά ένα μικρό παιδάκι μ' ένα μεγάλο καράβι.

Η Ρόζα πήγε στο σπίτι του φτωχικού δρομάκου ένα απόγευμα πύο ψυχρό από τα άλλα, ένα απόγευμα που απειλούσε να ξεσπάσει ηθύελλα. Δεν ήξερε κι' η ίδια πώς το είχε αποφασίσει. Δεν είχε προετοιμάσει τα λόγια που θα έλεγε, στην γυναίκα δικαιολογώντας την επίσκεψή της. Η γυναίκα πίστευε ότι ο Πατρίτσιο εργαζόταν! «Ε, τώρα λοιπόν, θα νόμιζε ότι οι γνωστοί της Ρόζας του προσέφεραν μια καλύτερη εργασία.

(Η συνέχεια εις το επόμενο)

(Λογοτεχνική μετάφραση
ΗΛΕΚΤΡΑΣ ΓΕΡΑΡΔΟΥ)

ΧΑΡΙΝ ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΩΣ

— ::::: !
— Μην άπορητε. Είναι ένα προφυλακτικόν μέτρον. Σε-
ρετε,, ο συνταγματάρχης είναι ύπνობάτης..

‘Ο Ντ’ Ανούντσιο και οι γυναίκες

Τελευταία εξέδωθη στο Παρίσι ένα πολύ περίεργο και ενδιαφέρον βιβλίο. Θέμα του η έρωτική ζωή του Ντ’ Ανούντσιο, και συγγραφέας του ο κ. Τόμ Αντοντζίνι, στενός φίλος και κάποτε ιδιαίτερος γραμματέας και εκδότης του έκλιπντος ποιητού.

Ο κ. Αντοντζίνι, είναι περισσότερο από κάθε άλλον σε θέση να σκιαγραφήσει τον μεγάλο αυτόν έρωτευμένο και το έκαμε με περιγραφική δύναμη και παραστατικότητα σπάνιες. Σας δίνωμε παρακάτω μερικές περικοπές που δίνουν ανάγλυφη την εικόνα του ποιητού:

Αισθησιακός... μέχρις απελπισίας, τόσο από φυσικής όσο και από έγκεφαλικής απόψεως, δεν γνωρίζει κανένα όριο, κανένα εμπόδιο, ούτε ήθικό, ούτε υλικό, προκειμένου να ικανοποιήσει άμέσως την έπιθυμία του. Χαρακτηριστικό το περιστατικό αυτό:

Μια μέρα, θρισκότανε σπίτι του με δυο κυρίες από τις οποίες η μία ήταν εξαιρετικά νέα και ωραία. Ο Ντ’ Ανούντσιο αισθάνθηκε, μόλις την είδε, μια τόσο δυνατή έπιθυμία να μείνει μόνος μαζί της, ώστε προσποίηθηκε τον άδελφό και έχυσε το φλυτζάνι του με το τσάι πάνω στο φρεμά της. Αυτό του έδωσε την ευκαιρία να την παρασύρει σ’ ένα άλλο δωμάτιο...

Πήγαινε με τον ίδιο πόθο από την ξανθοιά στη μελαγχρινή και αντίστροφα, δίνοντας και από ένα νέο όνομα: άνθος, καρπού ή της φαντασίας του, σε κάθε νέα του κατάκτηση. Δεν έμενε όμως για πολύ προσκολλημένος σε μια αγάπη του. Απεσπάτο σύντομα, αφήνοντας πίσω του, όπως κάθε Δόν Ζουάν δάκρυα και νευρικές κρίσεις! Ήταν ένας τρομερός Καζανόβας ή Φράγκ Χάρρις, παρά την μεγάλη φαλάκρα του και παρά την πολυλογία του που τον καθιστούσαν κωμικό. Πόσες, όμως, από τις γυναίκες που τον έπλησίασαν, μπόρεσαν να του αντισταθούν για να τον ειρωνευθούν κατόπιν για τα δύο αυτά μειονεκτήματά του;

Γινότανε, όμως, και για έναν ακό-

μη λόγο κωμικός ο Ντ’ Ανούντσιο.

Συνέβαινε, συχνά, είτε από ιδιαίτερα προτίμηση προς αυτό ή εκείνο το όνομα της έφευρέσεώς του, είτε από λησμοσύνη, να δώσει το ίδιο επίθετο σε τρεις και κάποτε σε περισσότερες φιληνάδες του ταυτοχρόνως. Ίσως ο συγγραφέας του βιβλίου εγνώρισε έξ Ντονατέλλας, καμιά... δεκαριά Νιδιόλες και ακόμη περισσότερες Αμάραντες!...

‘Αλλ’ αυτό είναι άλλη ιστορία!

Ιστορία έν τούτοις, που έφερνε συχνά σε δύσκολη θέση τον διαρκώς έρωτευμένο ποιητή και προκαλούσε έπεισόδια με τις διάφορες έρωμένες του που είχαν το ίδιο χαϊδευτικό παρα-
σοούκλι.

Στο περιθώριο της ιστορίας

Ένας έρωσ του Βολταίρου

Φέβρουάριος του 1713.

Εκείνο το βράδυ, όταν ο νεαρός Φραγκίσκος Αρονέ — ο μετέπειτα διάσημος Γάλλος συγγραφέας και φιλόσοφος Βολταίρος — εγύρισε στο σπίτι του, κατάλαβε, από το ύφος της γρήγας Πανώ, της παραμανίας του, ότι τα πράγματα ήταν σκούρα.

— Ιού είναι ο πατέρας μου; ρώτησε με άνησυχία.

— Σε περιμένει στο γραφείο του, απήντησε με χαμηλή φωνή η γρηγ Πανώ. Και φαίνεται τρομερά θυμωμένος μαζί σου. Τι έκανες πάλι, Φέε μου;...

Ο Φρανσουά δεν απήντησε. Με δέμα σταθερό διευθύνθηκε στο γραφείο του πατέρα του, του συμβολαιογράφου Αρονέ.

— Α, ώστε ήρθες τέλος πάντων, παληόπαιδο! του φώναξε αυτός μόλις τον είδε... Είναι περιττόν, θέβαια, να σε ρωτήσω από που έρχεσαι... Το φαντάζομαι! Από κανένα κέντρον διαφθοράς, θέβαια... Πότε θα παύσης, λοιπόν, να άτιμάζης, τα άσπρα μου μαλλιά;

— Μα πατέρα...

— Δεν έχει «μα πατέρα». Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει. Η διαγωγή σου είναι σκανδαλώδης! Αρνείσαι ότι κυλιέσαι στα όργια και στην κραπάλη; Α! Μα θα δοθί ένα τέλος σ’ όλ’ αυτά. Σιωπή, κύριε! Συνεννοήθηκα με τον κόμητα ντε Σατωνέρ που φεύγει αύριο για το Αμστερνταμ ως πρέσβης του πολυχρονεμένου μας βασιλέως Λουδοβίκου 14ου. Θα σε πάρη μαζί του. Αυτό είχα να σου πώ. Και δεν δέχομαι την παραμικρή αντίλογια...

Και ο γέρος συμβολαιογράφος έφυγε από το δωμάτιο, θρονώντας πίσω του την πόρτα.

— Έτσι, την επομένη, ο Βολταίρος, έφευγε για το Αμστερνταμ.

— Υστερ’ από λίγον καιρό άρχισε να πλήττει φοβέρα. Παρουσιάσθηκε στον κ. ντε Σατωνέρ, και του έδωσε ότι είχε αποφασίσει να γυρίσει πίσω στο Παρίσι.

Ο πρεσβευτής όμως ήταν άνένδοτος.

— Ο πατέρας σου σ’ έμπιστεύθηκε σε μένα, και θα μείνεις εδώ! του είπε. Εάν έπιμείνεις στην απόφασή σου, θ’ αναγκασθώ να σε κλειδώσω στο δωμάτιό σου!

— Μα θέλετε, λοιπόν να πεθάνω από την πλήξη; φώναξε ο Βολταίρος...

— Γιατί δεν συχνάζεις στα σαλόνια του Αμστερνταμ;

— Εκεί συχνάζουν όλοι οι άνοητοι!...

— Τότε, μπορείς να γλεντάς με τίποτα εύκολες γυναίκοιες...

— Αστειεύεσθε; Είμαι είκοσι χρόνων, κύριε! Και οι γυναίκες εδώ είναι όλες τους χονδρές και μεγάλες...

Ο κ. ντε Σατωνέρ χαμογέλασε.

— Απατάσαι, φίλε μου. Πήγαινε να έπισκεφθής την κυρία ντε Νοαγέ. Είναι μια ζωντοχήρα που της άρεσει

η εύθυμη ζωή. Έχώρισε από τον άνδρα της, έπειδή, λέει, αυτός είναι καθολικός ενώ αυτή είναι προτεστάντισα. Στην πραγματικότητα τον έγκατέλειψε έπειδή της άρέσουν τα γλέντια και ο έρωσ... Για σένα, θέβαια, πέφτει λίγο νεαρή, έχει όμως δυο κόρες χαριτωμένες... πραγματικά θαύματα, νεαρέ μου φίλε...

Ο Βολταίρος έπεσκέφθη την επομένη την κυρία Ντε Νοαγέ. Και άμέσως έρωτεύθηκε παράφορα τη μι-

Ο Βολταίρος

κρότερη κόρη της, την οεσποινίδα Πιμπέτ.

— Έτσι ο Βολταίρος έγκατέλειψε την πρεσβεία και περνούσε τις ημέρες του — αλλά και τις νύχτες του επίσης — στο σπίτι της κ. Νοαγέ. Άλλοίμονο όμως... Η εύτυχία του δεν έβάσταζε πολύ.

— Ένα πρωί, ο κ. Σατωνέρ, τον έκάλεσε στο γραφείο του.

— Αυπούμαι πολύ, του είπε, αλλά δεν θα ξαναπάς πια να δής την δεσποινίδα Πιμπέτ.

— Για ποιο λόγο κύριε;

— Γιατί η μητέρα της στο άπαγορεύει. Ήλθε και μου είπε ότι έ πληροφορήθηκε πως δεν έχεις περισσότερα και συνεπώς, δεν μπορεί να εξακολουθήσει να σου επιτρέπη να εκθέτης την κόρη της! Αυτά τα λόγια ακριβώς μου είπε. Με παρακάλεσε να σε στείλω πίσω στη Γαλλία κι’ εγώ έδέχθηκα.

— Πώς, κύριε! Έσεις, ένας πρεσβευτής, εκτελείτε τις έντολές μιας τέτοιας γυναίκας;

— Μη λησμονής ότι η κυρία ντε Νοαγέ είναι δημοσιογράφος. Κι’ ένας δημοσιογράφος είναι πιο επικίνδυνος από ένα σώμα στρατού!

— Κι’ εγώ λοιπόν σας λέω πως θα εξακολουθήσω να βλέπω την Πιμπέτ όπως πρώτα!

Ο κ. ντε Σατωνέρ έκτύπησε ένα κουδοούνι. Έμφανίσθηκαν άμέσως τέσσερις άνθρωποι της ακολουθίας του.

— Συλλάβετε τον κ. Αρονέ και κλείστε τον στο δωμάτιό του! τους πρόσταξε. Προσέξτε καλά να μη φύγουν...

— Η Πιμπέτ, ωστόσο, έ πληροφορήθηκε τα συμβαίνοντα και συγκινήθηκε για την αγάπη που της έδειχνε ο νεαρός Βολταίρος. Με την βοήθεια ενός φύλακος, κατόρθωσε να τον έπισκεφθί ένα βράδυ στο δωμάτιό του, μεταμφιεσμένη σε νεαρό ακόλουθο, και να μείνη μια ολόκληρη νύκτα μαζί του.

Την επομένη, όμως, το έμαθε αυτό ο πρεσβευτής, και χωρίς να χάσει καιρό, έστειλε «υπό συνοδείαν» τον Βολταίρο στο Παρίσι.

— Ε, φαντάζεσθε πια το θυμό του Βολταίρου. Όταν έφθασε στο Παρίσι, σοφίσθηκε ένα κόλπο: Έπληγε και έβηκε τον έξομολογητή του Βασιλέως, και του άνήγγειλε ότι μια νεαρά καθολική, ή... Πιμπέτ, έπιέζετο από την σκληρή μητέρα της να γίνη προτεστάντισα.

— Είναι σωστό αυτό, πάτερ μου... Σκεφθήτε λίγο: η νέα αυτή θα κολασθή για πάντα εάν αναγκασθί να όποκόψη και να άσπασθί την φρικτή αυτή αίρεση, τον προτεστάντισμό...

Ο Ιερές συγκινήθηκε. Την εποχή, εκείνη, θλέπετε, οι θρησκευτικές διαμάχες ήταν σ’ όλη τους την οξύτητα. Άνεκόνωνε την πληροφορία αυτή στον βασιλέα, ο οποίος άπεφάσισε... να στείλη ανθρώπους ν’ άπαγάγουν διά της βίας την μικρή «καθολική».

Για την άτυχία του Βολταίρου όμως ο κ. ντε Σατωνέρ τα μύρισθηκε όλ’ αυτά. Κι’ έγραψε, άμέσως, δυο γράμματα: ένα στον βασιλέα όπου τον έδοιοιούσε ότι εάν έκαμει μια τέτοια άδαιρεσία υπήρχε φόβος η Όλλανδία να το κηρύξη τον πόλεμο, κι’ ένα προς τον Βολταίρο όπου του άνήγγειλεν ότι η αγαπημένη του τον είχε ήδη λησμονήσει και παρηγοριόταν για την άπουσία του στην άγκαλιά κάποιου κ. ντε Μελβίλ.

— Η... ψυχρολουσία αυτή έγιάτρεψε τον Βολταίρο από το πάθος του... Κι’ άπεφάσισε να λησμονήσει την άστατη μικρούλα...

Την Πιμπέτ, την ξανα συνήντησε ο Βολταίρος ύστερ’ από χρόνια, κακοπατημένη και φτωχιά. Αυτός ήταν τότε πλούσιος.

Όταν την είδε, συγκινήθηκε, και προσεφέρθη να την βοηθήσει χρηματικά...

Αυτή όμως δεν έδέχθηκε...

ΛΟΥΚ ΓΚΕΡΕΝ

Ο ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΗΣ

Διήγημα του Ρόμπερτ Μόρτον

Εκείνος έμοιαζε πολύ λεπτός άνθρωπος και στεκόταν άκουμπισμένος στο κιγκλίδωμα του «Αστρου της Αύγης». Φαινόταν από μεγάλη οικογένεια, όχι μακριά του στεκόταν η Ράγκνυλντ Μοργκενστέρν, κόρη του μεγάλου έμπορου και ιδιοκτήτου του «Αστρου της Αύγης» και έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για τον νέον αυτόν.

Κι' εκείνος επίσης κύτταζε την κοπέλλα με περιέργεια. Εκείνη κατάλαβε ότι του άρεσε και θέλησε να μάθει το όνομά του.

— Πώς με λένε,
— Εδίστανε να απάντησε, και σαν να ζητούσε να θυμηθεί τ' όνομα απήντησε σε λίγο:
— «Α, ναι. Με λένε Έρ-ρίκο Τούμπε!»

Η νέα άπογοιτεύθηκε μ' αυτό το πληβείο όνομα κι' εκείνος το άντελήφθη. Γιατί να μη τον λέγανε π.χ. Τζών Ντόε; Ασφαλώς θα το προτιμούσε.

Εκείνος κύτταξε για τελευταία φορά την ξηρά, που χανόταν στον ορίζοντα κι' άλλαξε κουβέντα:

— «Η γη της ελευθερίας άπομακρύνεται, είπε.
— Έγώ τώρα πηγαίνω ν' αλλάξω φόρεμα, είτε ή κοπέλλα. Θα σας δώ άρνότερα.

Αφού την ώδήγησε ως τον άνελκυστήρα, ο Έρρίκος γύρισε στο κατάστρωμα να άπολαύσει τη θάλασσα. Η μοίρα του είχε χαμογελάσει. Τόν είχε προσέξει αυτή ή σκανδιναβική καλλονή, ή κόρη του ισχυρού Μοργκενστέρν, του πλούσιου έφοπλιστή.

Όταν ο ήλιος άρχισε να δύη, ο νέος κατέβηκε τη σκάλα, άνέβηκε μίαν άλλη και έφθασε στο κατάστρωμα Γ'. Κρύφτηκε πίσω από μιά στοίβα σωσιβίων, τράβηξε από ένα μικρό κιβώτιο ένα σμόκιν και το φόρεσε, άναστενάζοντας. Ήταν τή τελευταία λείψανα μιάς άρχοντικής ζωής. Έπειτα ξαναγύρισε στη γέφυρα της πρώτης θέσεως, που ήταν άδεια. Σ' ένα τραπέζακι βρισκόταν δυο ποτηράκια γεμάτα κοκταίηλ. Όταν τή άδειασε ένοιωσε τον έαυτό του πολύ καλλίτερα.

Χωρίς να περιμένη τον καφέ, ή Ράγκνυλντ σηκώθηκε από το τραπέζι κι' άνέβηκε στο κατάστρωμα. Γιατί δέν ήσθετε να φάτε; τόν ρώτησε. Μπορούσα να φαντασθώ πώς δέν είσθε καλός ναυτικός.

— Ναυτικός!
Εκείνη σκέφθηκε ως τόσο με φρίκη πώς ήταν κιόλας μεθυσμένος. Πας' όλα αυτά όμως ήταν ώραίο παιδί και πιθανόν να χόρευε επίσης ώραία.

— Δέν έρχεσθε να χορέψουμε;...

Σας άρέσει ο χορός έλπιζω.

Εκείνος χαμογέλασε. Μπορούσε να ξέρη το κορίτσι αυτό, πώς είχε νά φάγη 24 ώρες και πώς με άδειανό το στομάχι δέν μπορεί να χορήσει κανείς!

Έπειτα όμως σκέφθηκε πώς σε κάποια στιγμή θα προσέφεραν σάντουιτς και ποτά και έσπευσε να άκολουθήσει τη νέα. Ύστερα από λίγο ήταν κι' οι δυο ευχαριστημένοι. Η νέα γιατί ο καβαλλιέρως της χόρευε πολύ καλά, εκείνος γιατί ή κοπέλλα του είχε προσφέρει γλυκύματα. Σε μιά στιγμή όμως ή Ράγκνυλντ είπε:

Κάθισε κοντά της. Τα μάτια της γελούσαν.

— Πάμε στο κατάστρωμα. Θα σας εξηγήσω γιατί προτιμάτε το ποτό από το φανί.

Στό φως του φεγγαριού τή μαλλιά της νέας έμοιαζαν πιδ άργυρά. Κάθισε κοντά της. Τα μάτια της γελούσαν.

— Λοιπόν; ψιθύρισε εκείνος.

— Άκούστε, είπε εκείνη γελώντας. Μην συλ. Ίζεσθε τόν υποπρόξενο του Όσλο, που πρόκειται να παντοευτώ. Ίσως να τόν είδα στον ύπνο μου. Ίσως και να μην ύπάρνη διόλου. Καλλίτερα πάντως είνε να τόν ξεχάσετε. Έρρίκε, θέλετε να με φωνάξετε Ρόννι; Ίσως έτσι βρήτε κάτι πιδ ρωμαντικό να μου πείτε...

— Ράγκνυλντ! Τό όνομά σας ταιριάζει ωραιότατα σε μιά Βαλκυρία όπως σεις. Είσθε μιά χαριτωμένη Βαλκυρία, άγαπητή μου.

— Τό ξέρω, αλλά για να είμαι πάντα δέν πρέπει να παρατραβώ τό δνειρό μου... Καλή νύχτα.

— — —

Κατά τή μεσάνυχτα ο Έρρίκος βγήκε από την βιβλιοθήκη που έκλεισε και κατέβηκε στο κατάστρωμα.

μα. Ξάπλωσε σε μιά πολυθρόνα και τόν πήρε ο ύπνος. Μιά βάρδια που περνούσε τόν λυπήθηκε και του έριξε μιά κουβέρτα.

Πρίν καλοξημερώσει, ο Έρρίκος ξύπνησε. Σηκώθηκε από την πολυθρόνα κι' ένοιωσε να του πονούν τή κόκκαλα. Έπειτα τράβηξε ξανά στην γέφυρα Γ' κρύφτηκε πίσω από τή σωσίβια κι' έβαλε τό γκρίζο του κοστούμι. Μόλις έφθασε στο κατάστρωμα της πρώτης θέσεως ένας καμαρότος που τόν είδε την προηγούμενη μέρα να κάνει διαρκώς παύρα με τήν κόρη του πλοιοκτήτου, έσπευσε να του φέρη ένα πλούσιο πρόγευμα. Σε λίγο φάνηκε και ή Ρόννι.

— Μπα, είσθε πρωινός, του είπε, μολονότι σας άρέσει να γλεντάτε τή νύχτα.

Η νέα ήταν πιδ ξανθή παρά τήν προηγουμένη μέρα. Τό γαλάζιο της φόρεμα πηγαινε θαυμάσια με τό χρώμα της θάλασσας και του ουρανού. Ο Έρρίκος είνε τό κέντρον της γενικής προσοχής. Τόν προσέχει όχι μόνον τό πλήρωμα με σεβασμό, άλλ' επίσης κι' οι άλλοι επιβάτες. Ο νέος άφίνει να εξέλιξησθύν τή γεγονότα μόνα.

Τή μεσάνυχτα της τριτης μέρας ή Ρόννι τόν ξαναάνεβασε στο κατάστρωμα να θαυμάσουν και πάλι τό φεγγάρι. Σε μιά στιγμή ή σελήνη κρύφτηκε και τό καράβι άργισε να κουνιέται λίγο. Ο Έρρίκος πήρε την Ρόννι στην άγκαλιά του.

Εκείνη ήταν ευτυχισμένη.

— Έρρίκο, με συνοδεύεις ως τόν λογιστή του πλοίου; Θέλω να τό δώσω μιά παραγγελία.

Όταν έφθασαν στην καμπίνα του ή Ρόννι τόν σύστησε:

— Ο κ. Έρρίκος Τούμπε!

Ο άνθρωπος κύτταξε με έρευνητικό βλέμμα τόν νέο και ρώτησε:

— Τούμπε, δέν θυμάμαι... Ποιά είνε ή καμπίνα σας;

Μόλις όμως του είπε τή λόγια αὐτά, έσπευσε να βγάλη μόνος του τόν Έρρίκο από τό άδιέξοδο. Τήν ώρα που ή Ρόννι πουντραριζότανε του είπε:

— Περνάτε από δώ μόλις βρεθήτε μόνος:

— — —

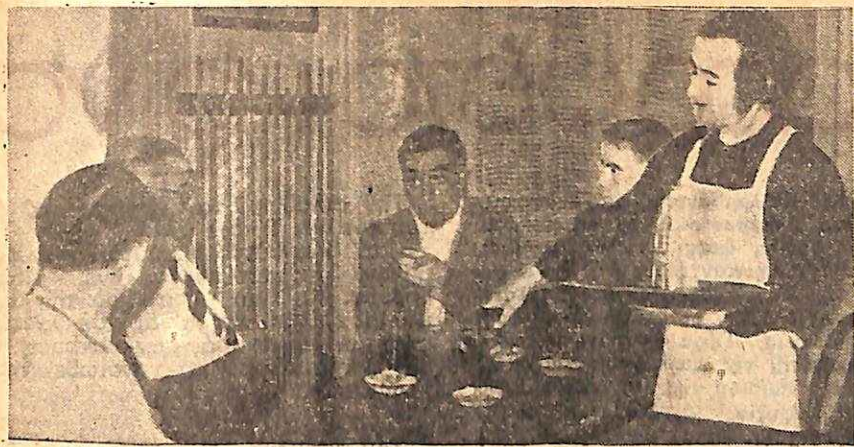
Ούτε καμπίνα, ούτε άποσκευές, ούτε και χρήματα. Και να τος τώρα κλεισμένος στο άπομονωτήριο. Τόν είχαν πιάσει ως λαθρεπιβάτη.

Έξαφνα άνοιγει ή πόρτα και μπαίνει ή Ρόννι.

— Λοιπόν, λαθρεπιβάτης! είπε γελώντας. Σοφ φέρανε τουλάχιστον ψωμί και νερό;

— Έγετε δικήν να με παίρνετε στο μετό;

— Μη λέτε κουταμάρες. Μου είχα-

Η «Κλημεντίνη» γκαρσόν σ' ένα μπαρ.

Τα παράξενα του κόσμου

Η Κλημεντίνη είναι... άνδρας!

Δέν είναι ούτε ή πρώτη ούτε ή δεύτερη φορά που παρουσιάζεται τό περιστατικό να περάση ένας άντρας για γυναίκα ή μιά γυναίκα για άντρα.

Είναι πολλοί και διάφοροι οι λόγοι που κάνουν πολλές φορές τόν άνθρωπο να θέλη να αλλάξη φύλο.

Μα ή περίπτωση της Κλημεντίνης Ντυμπουά που θα διηγηθούμε πάρα κάτω έχει τό ιδιαίτερο ότι ή κακομοίρα ή Κλημεντίνη, που στην πραγματικότητα ήταν άνδρας με τό όλα του, δέν έφταιγε καθόλου στην άλλαγή αυτή.

Τόν Άπρίλη του 1903, ή κυρία Μαρία Ντυμπουά, γυναίκα ενός άρχοντη στην Γαλλία, έφερε στον κόσμο ένα καινούργιο άνθρωπάκι. Τή φουστανάκια, οι κορδελίτσες, τή φιογγάνια ήταν από μέρες έτοιμα και περιμέναν τό κοριτσάκι να νά τή φορέση. Μα τό κοριτσάκι που περιμέναν δέν είχε φαίνεται καμιά όρεξη να μπλέξη με τούς μπλεδάδες της ζωής και έστειλε στην θέση του ένα άγοράκι.

Η άεελπισία της καυμένης κυρίας Ντυμπουά ήταν τόσο μεγάλη που ο άνδρας της αναγκάστηκε να τής υποσχεθί ότι θα μεγαλώνανε τό παιδί σαν νάτανε κοριτσάκι και για να τής άποδείξη ότι δέν έχωράτε τράβηξε μιά και δυο στο ληξιαρχείο κι' έδήλωσε ότι ο Θεός τούς είχε στείλει ένα κοριτσάκι που τό βαφτίσανε Κλημεντίνη.

Έτσι μεγάλωσε ή Κλημεντίνη, πήγε στο παρθενγωγείο μαζί με τ' άλλα κοριτσάκια του χωριού, έγινε ύστερα καμαρίερα σε διάφορα σπίτια και καταστάλαξε σεροτιόρισσα σ' ένα παρισινό ξενοδοχείο.

Τριανταπέντε όλόκληρα χρόνια έζησε ή Κλημεντίνη στην κατάσταση αυτή. Η άνατροφή που τής είχαν δώσει οι γονείς της, ή διαρκής παρέα με κορίτσια και γυναίκες και, ίσως-ίσως και μιά φυσική προδιάθεση την έκαναν να συνηθίση τόσο πολύ στην ιδέα πώς ήταν γυναίκα ώστε κανένας δέν είχε ύποψιαστή την αλήθεια. Και τό μυστικό της θα έμενε παντοτεινό μυστικό αν δέν άποφάσιζε ο Βασιλιάς της Άγγλίας να ταξιδέψη στο Παρίσι.

Μα θα μου πείτε! Τί σχέση έχει ο φάντης με τό σερινόλαδο κι' ο Βασιλιάς τής Άγγλίας με την Κλημεντίνη;

Θα σας τή εξηγήσω άμέσως.

Όπως συμβαίνει πάντοτε όταν ταξιδεύουν έπίσημοι έτσι και τώρα που τό Παρίσι περιμένει τόν Άγγλο Βασιλιά, ή Άστυνομία κάνει αλφινδιασμούς στα ξενοδοχεία για να λήη μήπως υπάρχουνε τίποτα ύποπτοι. Ένας τέτοιος αλφινδιασμός άπτήρε μοιραίος για την Κλημεντίνη.

«Ήταν περασμένα μεσάνυχτα, διηγείται ή «είδη» στον συντάκτη μιάς παρισινής έφημερίδας, όταν με ξύπνησαν δυο νταγχιάρηδες στην πόρτα της καμαράς μου. Ρώτησα ποιος είνε κι' όταν μου άπάντησαν πώς ήταν ή άστυνομία που έκανε αλφινδιασμούς άνοιξα και έδωσα την ταυτότητά μου. Τή χαρτιά μου ήταν έν τάξει και με τό πάρα πάνω. Εκείνο που

με έφτασε ο έρωτας και ή πόρτα και μπαίνει ένας ναύτης, που τόν καλεί να τόν άκολουθήσει. Ο πλοίαρχος τόν περιμένει.

Δέν μπορώ να καταλάβω, του είπε, τί άνοησίες είνε αυτές που κάνετε σεις οι νέοι. Ξέρετε σε τί δύσκολη θέση με φέρατε; Εύτυχώς που ή δια Ρόννι ήρθε και μου εξήγησε πώς είνε ο άραβωνιαστικός της.

Άλλά τί άστεία είνε αυτά που κάνετε:

Σας είπε ή Ρόννι...

Τήν ίδια στιγμή μπαίνει κι' ή νέα.

— Έρρίκο, λέει. Σκέφθηκε πώς ήταν καλλίτερο να τή άμολογήσης όλα. Και τώρα μάς περιμένουν στο

σαλόνι οι επιβάτες να πιούνε στην υγειά μας!

Όταν βγήκαν έξω ο Έρρίκος κυριάζει την Ρόννι και ρωτά:

— Τι πόνατε και κάνατε;

— Ήταν ο μόνος τρόπος να σας κάνω δικό μου.

— Κι' ο ύποπτός είνε ο Όσλο;

— Δέν ύπηρεσε ποτέ.

— Ούτε κι' ο Τούμπε!

— Τό είχα φαντασθί, Έρρίκο, ποιά είνε τό άληθινό σου όνομα;

— Για τήν ώρα Τούμπε. Μπορώ όμως να σε διαβεβαιώσω πώς δέν θα βρισκεται σε δυσαρμονία με τό δικό σου.

δεν ήταν πολύ έν τάξει ήταν τό πρόσωπό μου που δέν είχα άκόμη ξυρίσει για τό άλλο πρωί. Ο άστυνόμος μ' έκύταξε ύπατα και ύστερα από πολλά περίεργα άναγκάσθηκε να τόν άκολουθήσω στο τμήμα. Δέν χρειαζόταν καμιά μεγάλη έπιστήμη για να θεβαιώση ο γιατρός που ήρθε να μ' εξέτάση ότι ήμουνα κάθε άλλο παρά Κλημεντίνη. Αναγκάσθηκε να τούς διηγηθώ όλη μου την ιστορία και μόνο αφού γράψανε κι' έμάθανε πώς δέν είλα φέμματα μ' άφήσανε ελεύθερη.

— Έλεύθερη ή έλεύθερο;

— Έλεύθερη. Ύποσχέθηκε βέβαια να πάω να ξαναδηλωθώ και να ξαναβαφτιστώ, μα δέν σκοπεύω να βγάλω πιά τή φουστάνια, ούτε ν' αλλάξω τή συνηθειές της ζωής μου που τή δέρισαν τόσο δολικές:

— Μα με συγχωρείτε κύριε—ά παρ' ντόν—μαρξέλ Ντυμπουά, τήν ρώτησε ο συντάκτης, νομίζω όμως ότι εκτός από τήν εξωτερική εμφάνιση και τή συνηθειές ύπάρχουν και μερικά άλλα ζητήματα που, αν δέν κάνω λάθος, δέν είναι και τόσο άσημαντα. Δέν σας έτυχε κι' εσάς, σαν άνθρωπος να αισθανθήτε κάτι, πώς να τό πούμε — να σας τράβηξη ένας άλλος άνθρωπος, ν' αγαπήσετε, με μιά λέξη;

Στό σημείο αυτό ή «δεσποινίς Κλημεντίνη» ξόνισε τή μούτρα της και, καθώς διηγείται ο ρεπορτερ, του φάνηκε πώς θα φώναζε «και για ποιά με πήρατε, κύριε; Έγώ είμαι τίμιο κορίτσι». Μα φαίνεται πώς συγκατέθηκε και του άπάντησε με κάποια μελαγχολία:

— Ποτέ μου δέν ένοιωσα τήν αγάπη. Βρεθήκα πολλές φορές και στο Παρθενγωγείο και αργότερα σαν έγινα καμαρίερα σε στινιές που θα ήταν ικανές να ζαλίσουνε κάθε άνδρα. Είδα ώραιές, ωραιότατες γυναίκες, να ντύνονται μπροστά μου χωρίς καμιά προσφύλαξη, τής βούθρα στο γόδυμο και στο ντύσιμο, στεκόμουν δίπλα τους, τής έπιανα, τής άνάπνεα, τής έκανα μασσάζ με τίποτα απ' όλ' αυτά δέν μου έκανε τήν παραμικρή έντύπωση.

Άλλες φορές πάλι μου έτυχε να με πάρουν στον δρόμο άνδρες από κοντά, να μου ψιθυρίσουνε γλυκά, μεθυστικά λόγια. Μιά φορά θυμάμαι μέσα σ' ένα τραίνο ένας άναίδης είχε έρθη τόσο πολύ κοντά μου, που μου είχε άνέβει τό αίμα στο κεφάλι. Μα όχι από πόθο άλλ' από θυμό.

Άλλες φορές πάλι μου έτυχε στον κινηματογράφο να νοιώθω άνδρικά πόδια να ψάχνουνε μέσα στο σκοτάδι να βρούνε τή δική μου, ένοιωσα χέρια που τάγατες από παραδρομή με ψηλαρούσανε. Μα τίποτα δέν μου γεννούσε πονηρές σκέψεις. Τό πολύ-πολύ έμα μου παραφορτώνόντουσαν, άλλαζε θέση.

Μια φορά μονάχα λυπήθηκα, όταν αναγκάσθηκε να δώσω χυλόπιττα σ' έναν τρελκό πελάτη του ξενοδοχείου μας που ήρθε και με ζήτησε σε γάμο. Ήταν άληθινά έξοχότατος...

Το "αρρωδίο κρίνο"

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στο 'Αζαί, ένα γραφικότατο χωριουδάκι της κοιλάδας του 'Ιντρο, στη μεσημβρινή Γαλλία ζει η όμορφη Σαρλόττα Λαμάρς με τα δίδυμα κοριτσάκια της, την Κλαίρη και τη Λουίζα, δυο χαριτωμένα αγγελούδια, έξι ετών. 'Ο άνδρας της Σαρλόττας, Ζωρζ Λαμάρς, άπουσιάζει από διαιτίας στην Αυστραλία, όπου πήγε για να δουλέψει και σχηματίσει την προίκα των κοριτσιών του. Μια μέρα η Σαρλόττα αισθάνθηκε μια παράξενη αδιαθεσία που την ανάγκασε να βγαίνει έξω για ν' αναπνέει καθαρόν αέρα. Αυτό συνέβαινε όποτε δούλευε το άσβεστοδόκι. π' θοισκότανε πλάι στο σπίτι της, άλλ' η Σαρλόττα δεν είχε προ-σέξει αυτό τ'ν παράξενη σύμπτωση. 'Η αδιαθεσία αυτή μεγάλωνε μέρα με την ημέρα και η Σαρλόττα κατέφευγε στο δάσος, τρικλίζοντας σαν μεθυσμένη από τις περίεργες σκοτοδίνες που την κατελάμβαναν. Παραμιλούσε, γελούσε χωρίς λόγο και είχε εγκαταλείψει τελείως το σπίτι της. 'Ο κόσμος άρχισε να τη φωνάζει «Μπεκρού». Πολλές φορές την εύρισκαν ξεπλωμένη, αναισθητή μέσα στα χωράφια. Κι' ένα πρωί, η Σαρλόττα, χωρίς να ξέρη πότε και πώς, γέννησε ένα αγοράκι, τον 'Ανρύ. Το σκάνδαλο ύπηρεσε τρομερό. 'Αλλά, 'Αλλ' η Σαρλόττα ήταν τελείως άθωα. Τό νόθο παιδάκι άρρώστησε κι' αυτό και πέθανε.

Μια μέρα επιστρέφει από την Αϊστραλία ο Ζωρζ Λαμάρς. Δεν μένει όμως. Παίρνει τα δυο του κοριτσάκια και φεύγει, ενώ η Σαρλόττα μένει μόνη κι' άπροστάτευτη.

'Η κατακραυγή του χωριού, αναγκάζει τόν εισαγγελέα να διατάξει ανακρίσεις για τόν θάνατο του μικρού παιδιού. 'Η

Σαρλόττα συλλαμβάνεται ως δηλητηριάστρια και το δικαστήριο την καταδικάζει.

Ένα βράδυ, όμως, έντελώς τυχαίως, ο γιατρός Μαρινιάν έμαθε ότι δίπλα στο σπίτι της Σαρλόττας ήταν ένα άσβεστοδόκι, του οποίου οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Τώρα έξηγειτο η παράξενη άρρώστια της Σαρλόττας και ο θάνατος του παιδιού της, το όποιον πέθανε από άσφυξία. Αισθανόμενος τύψεις συνειδήσεως γι' αυτό ο Μαρινιάν, πηγαίνει ε. βράδυ κρυφά στο άκατοίκητο σπίτι της Σαρλόττας, για να διαπιστώσει αν πράγματι οι αναθυμιάσεις ήταν δηλητηριώδεις. Έλαβε, όμως, ο ίδιος από άσφυξία, βγήκε έξω σαν τρελλός και σωριάστηκε αναισθητός στο δρόμο.

Από ένα τυχαίο περιστατικό που περιήλθε εις γνώσιν της Δικαιοσύνης, η Σαρλόττα Λαμάρς έπηρε χάριν, μετατραπείσης της ποινής της εις ισόβια δεσμά. 'Ο άντρας της, όμως, τρελλάθηκε από την άπόγνωσί του και τα δυο δίδυμα κοριτσάκια, η Κλαίρη και η Λουίζα εκλείσθησαν σ' ένα όρφανοτροφείον.

Δώδεκα χρόνια αργότερα, η Σαρλόττα Λαμάρς έβγήκε από τη φυλακή, χαρισθέντος του ύπολοιπου της ποινής της. Και άμέσως έτρεξε στο Βουβραί, όπου το όρφανοτροφείον, για να ξαναδεί τα κορίτσια της. 'Εκεί όμως μαθαίνει πως οι μικρές είχαν μόλις προ ολίγου δραπετεύσει. Γίνονται έρευνες παντού αλλά τα κορίτσια δεν άνευρέθησαν.

'Εκείνο το πρωί επισκέπτεται τόν δο-ρα Μαρινιάν ένας άνθρωπος, ο Γκονίς, πρώην διαρρηκτής τόν οποίο είχε σώσει ο ιατρός και ζητά να επισκεφθή την γυναίκα του που ήταν έτοιμη να γεννήσει. 'Ο γιατρός όχι μόνον δεν τόν βοηθά αλλά τόν επιβάλλει και να φύγη άμέσως από τόν τόπο. 'Η άξίωσις αυτή συγχίζει την γυναίκα του Γκονίς που διατρέχει τόν έσχατο τών κινδύνων. Την σώζει όμως ο γυιός του δορος Μαρινιάν, για-τρός έπίσης. Αυτός κάτι ύποπτενόμενος από την στάση του πατέρα του, επισκέπτεται κρυφά την έρημη βίλλα Μπρουπιέρ. 'Εκεί βρίσκει την Σαρλόττα γονατιστή μπροστά στο λίκνο του νεκρού παιδιού της. Φεύγει χωρίς η γυναίκα να τόν αντίληφθί, αφού σημείωσε καλώς την τοποθεσία του σπιτιού και του άσβεστοδοκιού. 'Επιστρέφοντας σπίτι επι-δίδωκε μια έξηγηση με τόν πατέρα του. Αυτός όμως άποφεύγει να μιλήσει μαζί του και άρνείται. 'Ο Γκονιέ τότε τόν άπειλεί ότι θα τόν καταγγείλη, δεν έχει όμως τό θάρρος να τό κάνει και προτιμά να φύγη. 'Εν τώ μεταξύ η Σαρλόττα επισκέπτεται τόν άντρα της στο ψυχιατρείον όπου τόν είχε κλεισμένο. 'Ο Λαμάρς είναι τώρα πολύ άρρωστος και κινδυνεύει την άλλη μέρα να πεθά-νη. Τώρα η Σαρλόττα μια μόνη σκέψη έχει: να ξαναβρεί τις κόρες της. 'Απ' ατέες η Κλαίρη εργάζεται πολύ καλώς σ' ένα καπελλάδικο του Παρισιού. Κι' αυτή μια μόνη σκέψη έχει να ξαναβρεί την αδελφή της την Λουίζα.

240N

Ο Μώμπ την επισκεπτόταν τακτικά στο μικρό διαμέρισμά της. Στην άρχη δεν έρχόταν παρά δυο φορές την εβδομάδα κι' έμενε λίγα λεπτά μόνο μαζί της. Σιγά - σιγά όμως άρχισε να πληθαίνει τις επισκέψεις του. Τώρα έρχόταν τέσσερις φορές την εβδομάδα, κι' έμενε μια ώρα κάθε φορά.

Την φιλούσε όταν έρχόταν κι' όταν έφευγε. Τίποτε άλλο.

Παρ' όλα αυτά, εν τούτοις, τόν φοβόταν. Της προένουσε ένα είδος τρόμου. Και μια μέρα, που την άγκάλιασε ξαφνικά, κι' άρχισε να την φιλή με παραφορά, ξεγλύστρησε άπό τα χέρια του σά νάνιωθε άπο-τροπιασμό.

— 77 —

Την επομένη της ημέρας αυτής, το βράδυ, μπαίνοντας στο δωμάτιό της η Κλαίρη αντίκρυσε ένα περίεργο θέαμα.

'Ο Μώμπ είχε στρώσει μόνος του το τραπέζι. Είχε κουβαλήσει τα πιο έκλεκτά φαγητά. Σε μια γωνία είχαν τοποθετηθή μερικές μπουκάλες σαμπάνιας.

'Η νέα σταμάτησε στο κατώφλι της πόρτας, κατάπληκτη.

Αυτός, τότε, έσκαψε στα γέλια:

— 'Ε, νά! της έξηγηση. Παρετήρησα ότι δεν με είχες καλέσει ποτέ να φάμε μαζί. Θά φοβόσουν, φαίνεται, ότι θα σου έτρωγα όλο το φαί! Γι' αυτό, έπροτίμησα να τό φέρω μαζί μου.

— 'Αλλά... γιατί με κυττάζεις έτσι; Μήπως, χωρίς να τό καταλάβω, έχω γάλασα κανένα σγέδιό σου; Μήπως δεν είχες σκοπό να μείνης σπίτι σου άπόψε με τόν βράδυ;

'Η Κλαίρη διαμαρτυρήθηκε. — 'Ω-φείλε το πάλι σ' αυτόν τόν άνθρωπο. Μήπως αυτός δεν την είχε σώσει άπό τή δυστυχία, αυτός δεν της είχε βρή δουλειά;

— 'Εκάθησαν στο τραπέζι. Αυτός, ά-φού έσερβιρισε μόνος του.

— 'Υπάρχουν πολλά φαγητά που δεν έχεις δοκιμάσει ποτέ, έ; της εί-πε.

— Πράγματι, είπεν η Κλαίρη. Πρώ-τη φορά τό βλέπω.

— 'Αι, η σαμπάνια, τί σου λέει; Είμαι βέβαιος, Μαγδαληνή μου, ότι δεν ήπιες ποτέ σαμπάνια.

— 'Ηπια κάποτε ένα κρασί που ά-φριζε... Μου είπαν πως έμοιαζε με σαμπάνια.

— 'Όσο μοιάζω εγώ με τόν Πάπα! είπεν ο Μώμπ γελώντας. Και τώρα, έμπρός!... 'Ας άρχίσουμε να τρώ-με...

— 'Ανοίξε την μπουκάλα με τή σαμπάνια και ενέμισε δυο ποτήρια. Κάθε τόσο έπαιρνε τό χέρι της και τό έφερνε στα χείλη του. Κάποια στιγμή προσπάθησε να την φιλήση

Η ιστορία
ένός μαρτυρικού
έρωτος
που τίθεται στην
πιό άπρόοπτη
και δραματική
δοκιμασία.

ΟΝΙΘΗ ΟΤΩΡΡΟ

στο στόμα. Αυτή με τρόπο τράβηξε το κεφάλι της.

'Ο Μώμπ δεν είπε τίποτα. 'Η μο-διτρούλα όμως άπεφάσισε να προ-σέχη. Έγυσε την σαμπάνια της μέ-σα σ' ένα μεγάλο ποτήρι το όποιον άπογέμισε με νερό.

— Νερό μέσα στη σαμπάνια; φώνα-ξε αυτός.

— Μά είναι πολύ δυνατή, είπε αυτή με γλυκύτητα, και φοβάμαι μήπως μου φέρει πονοκέφαλο. Αύριο θα εί-μαι άρρωστη... και πως θα εργα-σθώ; 'Α! Δεν έχω τό δικαίωμα ν' άρρωστήσω, από λιχουδιά τουλάχισ-τον!

— Μην σε άπασχολή τό μέλλον, Μαγδαληνή μου. 'Εγώ είμαι εδώ! Θά φροντίσω να μη στενοχωρηθής ποτέ. 'Εχεις την μονομανία της ερ-γατικότητας, γι' αυτό δεν σου λέω τίποτα. Τρελλανέσαι να γαλας τα μάτια σου σκυμμένη πάνω άπ' τό βε-λόνι. 'Αν ήθελες, εν τούτοις, θα μπο-ρούσες να μην εργάζεσαι καθόλου.

— Νά μην εργάζωμαι;

— Βεβαίότατα. Δεν θάχες παρά να βασισθής στην έξαιρετική στοργή που νιώθω για σένα.

— 'Α, όχι! Δεν θάθελα να έμμε-ταλλευθώ την καλωσύνη σας. Δεν θά ήσυχάσω μάλιστα παρά όταν μπορέσω να σας έπιστοέσω σιγά - σιγά τα χρήματα που ξοδέψατε για μένα.

— 'Ανοίξε το συρτάρι του κομπού κι' έβγαλε έναν μικρό κουμπάρα.

— Νά. 'Εγώ άρχισα να κάνω οίκο-νομίας! του είπε με άφέλεια.

Δεν άπελπίσθηκε άπ' την τόση της άθωότητα.

Την άρπαξε άπότομα από τή μέση και την άνάγκασε να καθήση στα γόνατά του.

— Δεν τό βλέπεις, λοιπόν, ότι σ' ά-γαπώ;... 'Ότι είμαι τρελλός για σέ-να;... άρχισε να της ψιθυρίζει λαγα-νιστά στ'άφτι Είμαι πλούσιος... Θά σε κάνω και σένα πλούσια... Θάνης όσα γούνατα όσα λούσα θέλεις... Είς άνταπόδοσιν δεν σου ζητώ παρά λί-γη άγάπη...

Τώρα μόλις κατ'άλλαβε η Κλαί-ρη.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

— 'Ελα, τώρα... Μην είσαι κουτή! έξακολούθησε αυτός. Γιατί φεύγεις; Γιατί με φοβάσαι; 'Όσα έκανα ως τώρα για σένα, λοιπόν δεν είναι άρ-κετά για να σε πείσουν ότι δεν θά έπρεπε να με φοβάσαι;

Και βλέποντας ότι η Κλαίρη παρέ-μενε σιωπηλή, έξακολούθησε με πε-ρισσότερη ευεικότητα τώρα:

— Τί διάβολο! Δεν είσαι κουτή... Φαντάζεσαι, λοιπόν, ότι από εύπλα-γνία και μόνον σε βοήθησα; Σκέψου άκούμ... Σοφ' όρκίζομαι ότι θα ζή-σαν βασίλισσα, κι' όλες οι φίλες σου θα σκάσουν από την ζήλεια τους. Την παραμικρή σου επίθυμία θά σπεύδω να την ίκανοποιώ...

— Φύγε! είπεν αυτή ξαφνικά με φωνή βοαγνή.

— Σκέψου καλά τί λές Μαγδαληνή, Σ' άγαπώ τρελλά!...

— Μου προξενείτε φόκη!

'Ο Μώμπ προχώρησε προς τό μέ-ρος της.

— Μαγδαληνή! βουχήθηκε.

Τό βλέμμα του ήταν γεμάτο έρω-τα και μίσος συγχρόως.

— Μαγδαληνή... Μην φεύγεις... είπε με φωνή που έτρεμε. Μείνε κοντά μου...

Αυτή, με σφιγμένα τα δόντια, κα-τάλαβε ότι εάν δεν έφευγε εγκαί-ρως ήταν χαμένη.

Νά τόν ίκετεύση, κατάλαβε ότι θά ήταν μάταιος κόπος.

Και, ξαφνικά, έπηρε την άπόφασή της.

Με μιάν άστραπιαία κίνηση έβγα-λε τό κλειδί από την κλειδαριά. Βή-κε έξω, εκλείσε με δύναμη την πόρ-τα και την κλείδωσε!

'Ο Μώμπ, γυτώντας με δύναμη τις γοοθιές του επάνω στην κλεισμέ-νη πόρτα, άρχισε να φωνάζει:

— 'Α! Θά μου τό πληρώσης! Θά μου τό πληρώσης! Μην τό ξεχνάς αυτό!

— 'Η Κλαίρη κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα.

Βρέθηκε στο δρόμο.

— 'Αρχισε να προχωρή άσκοπα, χω-ρίς ώρισμένη κατεύθυνση, όσο μπο-ρούσε όμως πιο γρήγορα για ν' ά-ποιακρυνθί άπ' τό καταραμένο έ-κείνο μέρος.

— 'Ενα έρώτημα παρουσιαζόταν μπροστά της: Ποθ' θά περνούσε τη νύκτα;

— Έψαξε στις τσέπες της Βρήκε με-ρικά—έλάχιστα χρήματα.

Μπήκε σ' ένα ξενοδοχείο και ζή-τησε ένα δωμάτιο.

Την επομένη, πρωί πρωί, διευ-θύνθηκε στο σπίτι της της Λεωφόρου Βαγκράμ. Δεν είχε σκοπό βέβαια να μείνη πλέον στο δωμάτιο αυτό. 'Ηθε-λε άπλώς να πάρη μερικά πράγμα-τα της, καθώς και την εργασία της.

Στην πόρτα συνήντησε τόν θυρωρό ο όποιος φαινόταν σά να την περι-μένε.

— Ποθ' πηγαίνετε, δεσποινίς; της ρώτησε.

Στο δωμάτιό μου. 'Υποθέτω πως... 'Εκοκκίνισε. 'Ο θυρωρός πήρε ύ-φος άυστηρό:

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

— Ελευθερώσαμε τόν κ. Μώμπ σήμερα τό πρωί, της είπε. Δεν μπορούμε όμως ν' άνε-γχούμε τη διαγωγή σας... Νά φερθήτε έ-τσι σ' έναν άνθρωπο τόσο καλό... τόσο κου-βαρντά... Τό δωμάτιό σας τό είχε νοικιάσει αυτός... στο όνομά του Τά έπιπλα τά είχε πλη-ρώσει αυτός. Δεν σας άνήκει, συνεπώς, τίπο-τα... Χαίρετε...

Και ο θυρωρός γυ-ρίζοντας της την πλά-τη, μπήκε μέσα στο σπίτι.

'Η Κλαίρη, άπελπι-σμένη διευθύνθηκε στο εργοστάσιο της κ. Λεμπουτουά. Θά της έξηγοόσε πως είχαν τά πράγματα, θά την πα-ρακάλοσε να την συνγνώρη για την καθυστέρηση της έρ-γασίας της, να της δώ-ση άλλη...

— 'Επρεπε να έργα-σθί, πράγματι. Πως θά ζούσε;

— 'Επειτα η κυρία Λε-μπουτουά ήταν τόσο πολύ ευχαριστημένη ά-πό τή δουλειά της. Μή-πως δεν της τό είχε πη-λή έπανεργασίας; 'Α, όχι! Δεν θά την εγκατέλειπε!

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

Κατώρθωσε να σηκωθή και να φύ-νη από κοντά του. 'Ετρεξε ως τό βάθος του δωματίου σά να ζητούσε ναύρη αυτού κάποιου καταφύγιο.

— 'Εκοκκίνισε.

ναγκάσθηκα να κοιμηθώ στο ξενοδοχείο.

Δεν πειράζει, δεσποινίς. Δεν έχουν μεγάλη αξία αυτά τα πράγματα. Κρατήστε τα.

Η Κλαίρη ανέπνευσε με άνακούφιση.

— Ωστε, κυρία, μπορώ να ελπίζω ότι θα μου εμπιστευθείτε και άλλη εργασία; Μου είπατε πως είχατε μείνει ευχαριστημένη από μένα.

— Ναι, είχα μείνει πολύ ευχαριστημένη...

— Α, κυρία, είστε τόσο καλή...

— Δυστυχώς όμως δεν θα μπορέσω να σας ξαναδώσω εργασία.

— Θεέ μου! Γιατί;...

— Το εργοστάσιο δεν πηγαίνει διόλου καλά... Οι καιροί είναι δύσκολοι βλέπετε. Είναι η εποχή όπου διώχνω συνήθως τις εργάτριές μου, έπιφυλασσομένη να τις ξαναπάρω αργότερα... Δεν κρατώ παρά τις παλαιές μόνο... Λυπούμαι πολύ, δεσποινίς...

Τα μάτια της Κλαίρης είχαν γεμίσει δάκρυα.

— Ω, κυρία... Θά μπορούσε ίσως να θρεβή μια λύσις... Μου πληρώνατε ένα μεροκάματο μεγαλύτερο απ' ό,τι ήταν σωστό... Δώστε μου λιγότερα... Πληρώστε με όσο θέλετε. Δεν θα παραπονεθώ. Κι' αργότερα όταν μπορείτε, μ' αυξάνετε πάλι...

— Δυστυχώς, μου είναι αδύνατο!

— Δεν θα μπορούσατε τότε να με συστήσετε πουθενά αλλού; Σε καμιά άλλη μοδίστρα;

— Δεν γνωρίζω καμιά.

— Θά μου δώσετε τουλάχιστον, κανένα πιστοποιητικό ότι δεν σ'αυξάνω ποτέ;

— Θά σας δώσω ένα πιστοποιητικό που θα λέει ότι σ'αυξάνω την τάδε ημέρα κι' ότι σ'αυξάνω την τάδε. Δεν σ'αυξάνω τα χαρτιά σας όταν ήλθατε μου φαίνεται. Σ'αυξάνω σε μένα ένας κύριος καθώς πρέπει και πολύ τίμιος. Ο κύριος αυτός θα σας ξέρη βέβαια, για να σας συστήση... Ας απευθυνθεί λοιπόν σ' αυτόν. Χαίρετε, δεσποινίς.

Η Κλαίρη έφυγε απελπισμένη.

Τώρα τα καταλάβαινε όλα. Καταλάβαινε σε τι πλεκάνη είχε πέσει...

Η υποστήριξη του κ. Μώμπι, η καλωσύνη της κ. Λεμπουτουά δλ' αυτά δεν είχαν παρά ένα σκοπό μόνο:

Να την ρίξουν στην άγκυρα του ανθρώπου εκείνου...

— Και τώρα σε ποιόν ν' απευθυνθώ. Θεέ μου; Ψιθύρισε.

Στεκόταν γλωμή, διαταγτική, στο πεζοδρόμιο της οδού 4ης Σεπτεμβρίου.

Εξαφνα ένοιωσε κάποιον να την τσάβα από το μπράτσο.

Εγύρισε απότομα.

Ανεγνώρισε την Σοφία, μια μοδίστρα πεταχτή, ξανθή, όμορφη, που είχε φύγει από το κατάστημα της κ. Λεμπουτουά πρό 15 ημερών.

— Μαγδαληνή! της φώναξε η νέα Τί λυπημένη που φαίνεται.

— Η κ. Λεμπουτουά άρνήθηκε να μου δώσει δουλειά και δεν ξέρω τι θ' αργώ... απήντησε η Κλαίρη.

— Ο υποψήφιος υπάλληλος:

— Είμαι πολύ έμπειρος κύριε, λύνω όλα τα σταυρόλεξα τω. έφημερίδων...

— Ναι αλλά, έμένα μου χρ'ειάζεται ο υπάλληλός μου να είναι έμπειρος την ώρα της δουλειάς του...

— Μά, στην ώρα της δουλειάς λύνω κι' εγώ τα σταυρόλεξα μου!...

(Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος).

ΕΞΥΠΝΟ ΠΑΙΔΙ

Ο υποψήφιος υπάλληλος:

— Είμαι πολύ έμπειρος κύριε, λύνω όλα τα σταυρόλεξα τω. έφημερίδων...

— Ναι αλλά, έμένα μου χρ'ειάζεται ο υπάλληλός μου να είναι έμπειρος την ώρα της δουλειάς του...

— Μά, στην ώρα της δουλειάς λύνω κι' εγώ τα σταυρόλεξα μου!...

(Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος).

ΕΞΥΠΝΟ ΠΑΙΔΙ

Ο υποψήφιος υπάλληλος:

— Είμαι πολύ έμπειρος κύριε, λύνω όλα τα σταυρόλεξα τω. έφημερίδων...

— Ναι αλλά, έμένα μου χρ'ειάζεται ο υπάλληλός μου να είναι έμπειρος την ώρα της δουλειάς του...

— Μά, στην ώρα της δουλειάς λύνω κι' εγώ τα σταυρόλεξα μου!...

(Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος).

ρη. Έκτος αυτού, ο θυρωρός μ' έδωσε από το δωμάτιο όπου έμενα και είχε ζήτημα αν μου μένουν λίγες δεκάρες.

— Διάβολε! Και ο τραπεζίτης σου; Τι λέει σ' αυτά;

— Ο τραπεζίτης μου; Τι θέλεις να πής;

— Θέλω να πώ: ο τραπεζίτης σου ο κ. Μώμπι δά, ο έραστής σου, τί έχει σκοπό να κάνει; Σε παράτησε κι' αυτός;

— Δεν ήταν έραστής μου. Κι' ούτε θά γίνη ποτέ!

— Ωστε φαίνεται ότι ενδιαφερόταν για σένα, έτσι, χωρίς λόγο; Κι' ότι σου έπληρωναν τόσο ακριβά μεροκάματα σ'αυτά καλώς θυμμένα; Τι κουτή που είσαι, καυμένη!

Και η Σοφία έσκασε στα γέλια, χωρίς κακία όμως.

— Χθές μόνον τα κατάλαβα δλ' αυτά, ψιθύρισε η Κλαίρη με μια λάμψη στα μάτια.

Κι' από χθές όλα έχαλασαν.

Οι Μώμπι, βέβαια, δεν είναι πολύ έμφορος. Αν ήταν μάλιστα, ο πρώτος σου φίλος, δεν θά σ' ένηθύνει και πολύ η παρέα του. Αμ' βέβαια. Δέ βαρύνει όμως. Συνήθιζε κανένας. Όταν μάλιστα ο λεγόμενος έχει παραδόξια. Κι' έχει μπόλικο ο τραπεζίτης Μώμπι.

— Σοφία, δεν καταλαβαίνω καλά τί θέλεις να πής...

Η Σοφία άνεσήκωσε τους ώμους.

— Δεν έχει σημασία... Θά καταλάβης αργότερα... Προς το παρόν, θά πεινάσης, κακομοίρα μου... Ο πωστήρας, όταν δής κι' αποτίδης, θυμήσου την Σοφία. Κάθουαι στο νούμερο 11 του φωμπούρ Πουασενιέρ. Θά σου έχω έτοιμο το δωμάτιό σου.

— Θά μπορέσης να μου βρής δουλειά, Σοφία;

Η ξανθούλα δαγκώθηκε.

— Θά σκεφθώ, είπε με ύφος διφορούμενο.

— Έσύ που εργάζεσαι;

— Θά σου πώ άλλη φορά. Α! Είναι πολύ κουραστική η δουλειά μου. Έχω νυκτερινή εργασία, βλέπεις...

Κι' έφυγε γελώντας.

Όταν έροχώρησε λίγο, έν τού-

τοις ξαναγύρισε και φώναξε στην φίλη της:

— Μην ξεχάσης... Στο 11 του φωμπούρ Πουασενιέρ. Θά χαρώ πολύ όταν σε δω...

— Όχι, όχι, ποτέ! ψιθύρισε μέσ' στα δόντια της η Κλαίρη.

— Επήγε σε όλα τα γραφεία εύρέσεως εργασίας, άπευθύνθηκε σε όλα τα εργοστάσια ραπτικής.

Τού κάκου όμως.

Παντού της υπέβαλλαν την ίδια στερεότυπη έρώτηση:

— Πού εργαζόσαστε πριν; Έχετε πιστοποιητικά;

Κι' όταν τούς εδήλωνε πως δεν είχε κανένα πιστοποιητικό, την έδιωχναν αλύπητα.

Έτσι, μια μέρα, απελπισμένη, πήγε κι' έχτύπησε την πόρτα του σπιτιού όπου της είχε πη ότι έμενε η Σοφία.

Η ξανθούλα την εδέχθηκε με μεγάλη χαρά.

— Τώρα πώς άργα ή γρήγορα θά φερνούν, καυμένη μου Μαγδαληνή, της είπε. Τι τά θέλεις, έκανες μια μεγάλη γκάφα στη ζωή σου... Κι' όμως, αν ήθελες, θά μπορούσες να έχης δικό σου αυτοκίνητο, σπίτι, ύπηρετες, γιατί, καθώς φαίνεται ο Μώμπι είναι ξετρελαμένος μαζί σου... Μά ναι, είναι τρελλός για δέσιμο. Θ' άρρωστήση σίγουρα, αν ως το τέλος δεν δεχθής. Έ, και να ήμουν εγώ στη θέση σου!

— Τι θάκανες αν ήσουν έσύ, Σοφία;

— Μά την πίστι μου, θαρρώ πως θά φερνόν μου σ'αυτά σένα! Είπε γελώντας η Σοφία. Είναι πολύ άσχημο, κι' έσύ είσαι πολύ όμορφούλα!

Η Κλαίρη ήξερε πως η Σοφία θά της έδινε στέγη και φαγητό. Ήταν κάτι αυτό. Θά μπορούσε έτσι, να κάνει υπομονή έως ότου βρή εργασία.

Και τέλος ψάχνοντας κάτι άσχετο. Όχι βέβαια τίποτε σπουδαίο. Ένα δυο μεγάλα καταστήματα όμως άρχισαν να της παραδίδουν λίγη εργασία, κι' έτσι κέρδιζε μερικά φράγκα την ημέρα.

Η Σοφία της έφέρετο με πολλή αγάπη—γι' αυτό και η Κλαίρη έκλεινε τα μάτια στη διαγωγή της φίλης της.

Η ξανθούλα άλλως τέ, ζούσε πολύ ήσυχα μέσ' στο σπίτι της. Είναι μια καμοιέρια που της μαγειρεύει το φαί.

Το βράδυ η Σοφία δεν έτρωγε στο σπίτι της.

Όταν ένύριζε άργα τη νύχτα, έλεγε στην Κλαίρη ότι την είχαν κρατήσει στο θέατρο όπου εργαζόταν για πρόβες — σε ποιά θέατρο όμως δεν έννοούσε να φανερώση στη φίλη της — κι' όταν έγύριζε το πρωί — πρῶτα που συνέβαινε αρκετά συχνά — ίσχυριζόταν ότι είχε κοιμηθῇ τη νύχτα σε κάποια έπαυλη που είχε στην έξοχή — σε ποιά έξοχή: μυστήριο...

(Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος).

ΕΞΥΠΝΟ ΠΑΙΔΙ

Ο υποψήφιος υπάλληλος:

— Είμαι πολύ έμπειρος κύριε, λύνω όλα τα σταυρόλεξα τω. έφημερίδων...

— Ναι αλλά, έμένα μου χρ'ειάζεται ο υπάλληλός μου να είναι έμπειρος την ώρα της δουλειάς του...

— Μά, στην ώρα της δουλειάς λύνω κι' εγώ τα σταυρόλεξα μου!...

(Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος).

ΕΞΥΠΝΟ ΠΑΙΔΙ

Ο υποψήφιος υπάλληλος:

Ο πιο μεγάλος του

έρως...

Αισθηματικό διήγημα του ΝΤΕΛΦΙ ΦΑΜΠΡΙΣ

Ενας έλαφρός κύπος άκούστηκε στην πόρτα του καμариνιού.

— Βικτωρίνη, για δες ποιός είναι; είπεν η διάσημη ηθοποιός Ρόζα Φράνς στην καμариέρα της.

Συγχρόνως έπέρασε πίσω από ένα παρασάν για ν' αλλάξη τουαλέττα. Ίίσω όμως από την πόρτα άκούσθηκε μια φωνή γνωστή, πολύ γνωστή της:

— Είμαι εγώ... ο Μεντρανός, μαζί με τον Μαρσάλ. Άνοιξε μας Ρόζα...

Η καμариέρα άνοιξε την πόρτα. Μπήκαν δυο άνδρες. Ο ένας, ο Μεντρανός ήταν ο διευθυντής της «Νουβωτέ Λυρίκ», ένας άνδρας παχύς, εύθυμος πάντα, έως πενήντα χρόνων, παλιός θαρύντος της όπερέτας. Σε όλους τους ηθοποιούς του θεάτρου μιλούσε στον ένικό κανένας δεν τον παρεξηγούσε όμως. Ήξεραν ότι στο έαθος είχε χρυσή καρδιά.

Ο άλλος ήταν ο Άντρέ Μαρσάλ, ο συνθέτης του παιζομένου έργου.

— Με συγχωρείτε... είπε χαμογελώντας η Ρόζα Φράνς. Νόμιζα πως είναι συνηθισμένοι επισκέπται, καί...

— Και δεν ήθελες να δώσης θάρρος στους θαυμαστές σου, έ; συνεπλήρωσε γελώντας ο Μεντρανός.

Ξαπλώθηκε σε μια πολυθρόνα.

— Άς μιλήσουμε τώρα σοβαρά... είπε. Άύριο, λοιπόν, στη μία...—Δεν πιστεύω να τό ξεχάσης, ; — τις Γαλάζιες Όρτανόιες θά δοθῇ το πανηγυρικό γεύμα για την έκατοστή παράσταση της «Μπουτονιέρας», του έργου μας που παίζετε τώρα. Θά έλθετε φυσικά, δεσποινίς πρωταγωνίστρια μας...

— Βεβαίωτα! είπε η Ρόζα Φράνς.

— Όπωςδήποτε, περάσαμε για να σας τό υπενθυμίσουμε... είπε ο συνθέτης. Και για να σας άναγγείλουμε μια «σουρπρίζ» που έτοιμάζουμε...

— Μια «σουρπρίζ»;

— Ναι Είναι μυστικό... Έσείς κι' έμεις θά τό ξέρουμε μόνο. Νά...

Έκτος από τους καλλιτέχνες του θεάτρου μας, κι' από τους άλλους μας καλεσμένους στο αύριανό μας γεύμα θά παρευρίσκεται κι' ένα πρόσωπο διάσημο... ναι, θά μάς έλθῇ το διασημότερο πρόσωπο της εποχής μας... ο Λύκ ντέ Βαίξ.

— Αδύνατον! φώναξε η Ρόζα Φράνς. Ο Λύκ ντέ Βαίξ, ο περίφημος άεροπόρος, ο άσος των άσων;

— Όλος κι' όλος!

— Μά λένε πως είν' ένας άγριάνθρωπος, πως ούτε πηγαίνει πουθενά ούτε δέχεται κανένα...

— Ακριβώς! έφώναξεν ο Μεντρανός τρίβοντας με ίκανοποίηση τα χέρια του. Όμολογώ ότι κι' εγώ, όταν μου τό άνήγγειλε ο Μπρισέκ, ο γενικός μας γραμματέας, ότι θά έρχόταν ο ντέ Βαίξ δεν θέλησα να τό πιστέψω... Έπείσθηκα όμως όταν ο Μπρισέκ μου έδειξε τό γράμμα που έστειλεν ο Λύκ ντέ Βαίξ εις άπάντησιν της προσκλήσεώς μας: την άποδέχεται!

— Μά πως τόπαθε; φώναξε η ηθοποιός. Τάχω κυριολεκτικώς χαμένα.

— Και θαρρείς πως δεν τάχω χαμένα κι' εγώ;

Είπεν ο διευθυντής της «Νουβωτέ Λυρίκ». Α! Έάν ο Λύκ ντέ Βαίξ κρατήσει τον λόγο του, και έλθῃ, όταν μαθευθῇ στο Παρίσι πως ο διάσημος άεροπόρος, ο άσος των άσων, ο άγριάνθρωπος όπως έίπες, έγκατέλειπε την μοναξιά του και ήλθε στο πανηγυρικό γεύμα της έκατοστής παραστάσεως της «Μπουτονιέρας», φαντάζεσαι τί έχει να γίνη; Θά είναι η καλύτερη ρεκλάμα του έργου!... Το ταμείο του θεάτρου θ' άρχισῃ να κάνει χρυσές δουλειές.

Πρόσεξε, λοιπόν μικρούλα μου... Σε προειδοποίησα, για να φροντίσης να είσαι έξαιρετικά όμορφη αύριο το μεσημέρι. Γιατί, όπως θά καταλαβαίνης, θά φροντίσουμε να τοπαθεύσουμε τον Λύκ ντέ Βαίξ στα δείδιά σου. Έννοώ να τον γοητεύσης!

Και τώρα, πάμε Μαρσάλ.

Οι δυο άνδρες έφυγαν. Την ίδια σχεδόν στιγμή μπήκε ο δεύτερος σκηνοθέτης, που έκτελούσε χρέη «όδηγου» της σκηνής, και άνήγγειλε:

— Δεσποινίς Ρόζα Φράνς... Είναι η σειρά σας!

Και η Ρόζα Φράνς, θιαστικά, έτρεξε για να βγῇ στη σκηνή.

Την άλλη μέρα το πρωί, η Ρόζα Φράνς, μόλις έξυπνησε έβριξε μια ματιά στο μικρό ρολόι που θρικόταν επάνω στο κομοδίνο της

— Δέκα η ώρα κιόλας φώναξε. Δέκα! Τί τεμπέλα που είμαι, Θεέ μου...

Συνήθως ξυπνούσε στις έννέα.

Πετάχθηκε από το κρεβάτι κι' άρχισε να ντύνεται. «Υστερ' από μισή ώρα θρικόταν στην τραπεζαρία της και προγευματίζε, ρίχνοντας συγχρόνως μερικές ματιές στις τελευταίες ειδήσεις της έφημερίδος.

Εφάνηκε η Βικτωρίνη.

— Ήλθε η δεσποινίς Μαρινέτ, είπα. Έλκει να σας δῇ.

— Οδηγήσῃ την φώναξε με χαρά η Ρόζα Φράνς.

Απ' όλες τις συναδέλφους του θεάτρου, η δεσποινίς Μαρινέτ ήταν η μόνη την όποιαν έθεωρούσε φίλη της.

— Καλημέρα! φώναξε η θεατρινούλα μπαίνοντας. Θά σου φαίνεται

— Δέκα η ώρα κιόλας φώναξε. Δέκα! Τί τεμπέλα που είμαι, Θεέ μου...

Συνήθως ξυπνούσε στις έννέα.

Πετάχθηκε από το κρεβάτι κι' άρχισε να ντύνεται. «Υστερ' από μισή ώρα θρικόταν στην τραπεζαρία της και προγευματίζε, ρίχνοντας συγχρόνως μερικές ματιές στις τελευταίες ειδήσεις της έφημερίδος.

Εφάνηκε η Βικτωρίνη.

— Ήλθε η δεσποινίς Μαρινέτ, είπα. Έλκει να σας δῇ.

— Οδηγήσῃ την φώναξε με χαρά η Ρόζα Φράνς.

Απ' όλες τις συναδέλφους του θεάτρου, η δεσποινίς Μαρινέτ ήταν η μόνη την όποιαν έθεωρούσε φίλη της.

— Καλημέρα! φώναξε η θεατρινούλα μπαίνοντας. Θά σου φαίνεται

— Δέκα η ώρα κιόλας φώναξε. Δέκα! Τί τεμπέλα που είμαι, Θεέ μου...

Συνήθως ξυπνούσε στις έννέα.

Πετάχθηκε από το κρεβάτι κι' άρχισε να ντύνεται. «Υστερ' από μισή ώρα θρικόταν στην τραπεζαρία της και προγευματίζε, ρίχνοντας συγχρόνως μερικές ματιές στις τελευταίες ειδήσεις της έφημερίδος.

Εφάνηκε η Βικτωρίνη.

— Ήλθε η δεσποινίς Μαρινέτ, είπα. Έλκει να σας δῇ.

— Οδηγήσῃ την φώναξε με χαρά η Ρόζα Φράνς.

Απ' όλες τις συναδέλφους του θεάτρου, η δεσποινίς Μαρινέτ ήταν η μόνη την όποιαν έθεωρούσε φίλη της.

— Καλημέρα! φώναξε η θεατρινούλα μπαίνοντας. Θά σου φαίνεται

— Δέκα η ώρα κιόλας φώναξε. Δέκα! Τί τεμπέλα που είμαι, Θεέ μου...

Συνήθως ξυπνούσε στις έννέα.

Πετάχθηκε από το κρεβάτι κι' άρχισε να ντύνεται. «Υστερ' από μισή ώρα θρικόταν στην τραπεζαρία της και προγευματίζε, ρίχνοντας συγχρόνως μερικές ματιές στις τελευταίες ειδήσεις της έφημερίδος.

Εφάνηκε η Βικτωρίνη.

— Ήλθε η δεσποινίς Μαρινέτ, είπα. Έλκει να σας δῇ.

— Οδηγήσῃ την φώναξε με χαρά η Ρόζα Φράνς.

Απ' όλες τις συναδέλφους του θεάτρου, η δεσποινίς Μαρινέτ ήταν η μόνη την όποιαν έθεωρούσε φίλη της.

— Καλημέρα! φώναξε η θεατρινούλα μπαίνοντας. Θά σου φαίνεται

— Δέκα η ώρα κιόλας φώναξε. Δέκα! Τί τεμπέλα που είμαι, Θεέ μου...

Συνήθως ξυπνούσε στις έννέα.

Πετάχθηκε από το κρεβάτι κι' άρχισε να ντύνεται. «Υστερ' από μισή ώρα θρικόταν στην τραπεζαρία της και προγευματίζε, ρίχνοντας συγχρόνως μερικές ματιές στις τελευταίες ειδήσεις της έφημερίδος.

Εφάνηκε η Βικτωρίνη.

— Ήλθε η δεσποινίς Μαρινέτ, είπα. Έλκει να σας δῇ.

— Οδηγήσῃ την φώναξε με χαρά η Ρόζα Φράνς.

Απ' όλες τις συναδέλφους του θεάτρου, η δεσποινίς Μαρινέτ ήταν η μόνη την όποιαν έθεωρούσε φίλη της.

— Καλημέρα! φώναξε η θεατρινούλα μπαίνοντας. Θά σου φαίνεται

— Δέκα η ώρα κιόλας φώναξε. Δέκα! Τί τεμπέλα που είμαι, Θεέ μου...

Συνήθως ξυπνούσε στις έννέα.

Πετάχθηκε από το κρεβάτι κι' άρχισε να ντύνεται. «Υστερ' από μισή ώρα θρικόταν στην τραπεζαρία της και προγευματίζε, ρίχνοντας συγχρόνως μερικές ματιές στις τελευταίες ειδήσεις της έφημερίδος.

Εφάνηκε η Βικτωρίνη.

— Ήλθε η δεσποινίς Μαρινέτ, είπα. Έλκει να σας δῇ.

— Οδηγήσῃ την φώναξε με χαρά η Ρόζα Φράνς.

Απ' όλες τις συναδέλφους του θεάτρου, η δεσποινίς Μαρινέτ ήταν η μόνη την όποιαν έθεωρούσε φίλη της.

— Καλημέρα! φώναξε η θεατρινούλα μπαίνοντας. Θά σου φαίνεται

— Δέκα η ώρα κιόλας φώναξε. Δέκα! Τί τεμπέλα που είμαι, Θεέ μου...

Συνήθως ξυπνούσε στις έννέα.

Πετάχθηκε από το κρεβάτι κι' άρχισε να ντύνεται. «Υστερ' από μισή ώρα θρικόταν στην τραπεζαρία της και προγευματίζε, ρί

περίεργο, ξ, πού με βλέπεις τέτοια ώρα....

—Η επίσκεψή σου, πάντως, μ' ευχαρίστησε εξαιρετικά... Θά πάρησ λίγο τσάι;

—Ευχαρίστως, είπεν η χορεύτρια. Πρέπει να σου πω όμως άμέσως για ποιόν λόγον ήρθα να σε δω.... "Ε, λοιπόν να: Θά ήθελα να λάβω μέρος στο γεύμα πού θά δοθῇ πρὸς τιμὴν τῆς ἑκατοστῆς παραστάσεως τῆς «Μπουτονιέρας». Δὲν θά σοῦ εἶνε δύσκολο, ἐλπίζω...

—Ἡ Ρόζα Φράνς τὴν διέκοψε χαμογελώντας:

—Μὰ καθόλου, ἀγαπητή μου. Ἀπεναντίας, μάλιστα μοῦ εἶνε πολὺ εὐκόλοο... "Ελα ἐδῶ κατὰ τὶς δωδεκάμιση. Θά σὲ πάρω μαζί μου.... ἔκτος ἂν προτιμᾷς νὰ περάσω μὲ τ' αὐτοκίνητό μου νὰ σε πάρω ἀπ' τὸ σπίτι σου...

—Ἀ σ' εὐχαριστῶ Ροζίτσα μου! φώναξεν ἡ δεσποινὶς Μαρινέτ με γὰρ. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο εἶμαι χαρούμενη! Γιά νὰ εἶμαι εὐλικρινής, αὐτὰ τὰ ἐπίσημα γεύματα τὰ θαυρεύμαι συνήθως. Στὸ σημερινὸ ὅμως θά παρευρίσκηται καὶ ὁ Λὺκ ντὲ Βαίλζ... γιὰ σκέψου! Ὁ Λὺκ ντὲ Βαίλζ, ὁ ἄσος τῶν ἀεροπόρων.

—Ἡ Ρόζα ἐξεπλάγη κάπως.

—Πῶς τὸ ξάβεις; τὴν ἐρώτησε.

—Ἡ δεσποινὶς Μαρινέτ ὅμως δὲν θέλησε ν' ἀπαντήσῃ. Ἀγκάλιασε τὴ φίλη τῆς, τὴν ἐφίλησε, κ' ἐφυγε διστακτικά.

Στὶς δωδεκάμιση ἐπέστρεψε.

—Ἡ Ρόζα Φράνς ἦταν ἑτοιμὴ. Φορούσε μιὰ χαριτωμένη τουαλέττα. Στὸ στήθος τῆς εἶχε καρφίτωμένα δυὸ ὑπέροχα τριαντάφυλλα.

—Δὲν εἶσαι προληπτικὴ βλέπω....

τῆς εἶπεν ἡ Μαρινέτ.

—Γιατί τὸ λές αυτό;

—Μά... γιὰ κύτταξε καὶ σὺ στὸν καθρέφτη. Αὐτὸ τὸ κόκκινο τριαντάφυλλο, στὴ θέση τῆς καρδιᾶς, δὲν μοιάζει μὲ αἷμα;

—Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, τὸ αὐτοκίνητό τῆς Ρόζας σταματοῦσε μπροστὰ σ' ἓνα κοσμικὸ ἐστιατόριο.

Οἱ δυὸ νέες κατέβηκαν. Ὁ Μεντανὸς ἔσπευσε νὰ τὶς ὑποδεχθῇ. Ἐμπήκαν στὴ μεγάλη αἴθουσα ὅπου ἦταν στρωμένο τὸ τραπέζι.

—Εξαφνα, ἀκούσθηκε ἓνας ψιθύρος:

—Ὁ Λὺκ ντὲ Βαίλζ!... Ὁ διάσημος ἀεροπόρος!

—Ἐνας νέος ψηλὸς καὶ κομπὸς ἔκανε τὴν ἐμφανισί του. Διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς Ρόζας Φράνς.

—Θά μοῦ ἐπιτρέψῃς, ἀγαπητή μου, νὰ σοῦ γνωρίσω τὸν κ. Λὺκ ντὲ Βαίλζ; τῆς εἶπε ὁ Μεντανὸς.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ἡ νέα ν' ἀπαντήσῃ, ὁ διευθυντὴς τῶν «Νουβωτέ-Λυρίκ» ἔσπευσε νὰ προβῇ στὶς συστάσεις.

Ὁ διάσημος ἀεροπόρος ὑποκλίθηκε μπρὸς τὴν μικρὴ θεατρινούλα.

—ΕΕΕ—

Ὁ Λὺκ ντὲ Βαίλζ δὲν ἦταν πάνω ἀπὸ τριάντα χρόνων. Ἦσαν μελαχροινὸς κ' εἶχε κατὰμαυρα μάτια. Ἡ ἀνοιχτόκαρδη φυσιογνωμία του ἄρρεσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή στὴ νέα.

Στὸ τραπέζι, τοὺς ἐτοποθέτησαν κοντά. Καὶ, ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, μιλοῦσαν σὰν δυὸ παλαιοὶ φίλοι.

Ὁ πιὸ μεγάλος — του ἔρωτος...

—Τὴν ἐπαύριο τῆς μεγάλης μου πτήσεως ἀπὸ τὸ Τομπουκτού στὸ Παρίσι, εἶπεν αὐτός, μοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία, δεσποινίς, νὰ σὰς χειροκροτήσω.

—Μπα; Πῶς αὐτό, κ. ντὲ Βαίλζ; —Ναί... Ἐπῆγα μὲ δυὸ φίλους μου στὶς «Νουβωτέ-Λυρίκ». Τότε σὰς πρωτοεῖδα. Καὶ σὰς ἐχειροκρότησα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.

Ἡ Ρόζα Φράνς κοκκίνισε ἀπὸ τὴν εὐχαρίστηση.

—Μὲ κολακεύετε. ψιθύρισε.

—Ὡ, μὴν πιστεύετε, δεσποινίς, δὲν σὰς τὰ λέω αὐτὰ γιὰ νὰ σὰς κολακεύσω... Ἡ φωνή σας, πού μοῦ εἶχε δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν ἀκούσω καὶ προηγουμένως στὸ ραδιόφωνο, εἶχε μείνει ἑσθεῖα χαρὰ γιὰ τὴν ψυχὴ μου...

—Αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ παραλέτε...

—Καθόλου. Λέω ἀπλοῦστατα ὅτι σκέπτομαι. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐξηγήσω ἀκριβῶς τί αἰσθάνομαι ὅταν ἀκούω τὴ φωνή σας... Μοῦ θυμίζει τὸν ψιθύρο τοῦ ἀνέμου...

Ὁ Ἀντρέ Μαρσάλ ἀκούσε τὰ λόγια αὐτὰ καί... ἔκανε μιὰ γκριμάτσα. Μολονότι δὲν ἦταν δειλὸς με τὶς γυναῖκες, ἀπὸ καιρὸ τριγύριζε τὴν Ρόζα Φράνς χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τῆς κἀνῃ «ντεκλαρασιόν». Ἦταν τόσο σοβαρὴ, συνήθως, ἡ θεατρινούλα...

—Θά ήθελα καί νὰ σὰς ρωτήσω εἶπε ξαφνικά ἡ Ρόζα στὸν Λὺκ ντὲ Βαίλζ, ἀλλὰ δὲν τολμῶ...

—Τολμήστε! τῆς εἶπε αὐτός χαμογελώντας.

—Ἐ, λοιπόν νά... Ἀκουσα νὰ λέν ὅτι εἰσθε ἓνας ἀγριάνθρωπος, ὅτι δὲν κάνετε παρέα μὲ κανένα, ὅτι δὲν ἔχετε τὸ νοῦ σας παρὰ στὸ ἀεροπλάνο σας...

—Αὐτὰ ὅλα εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησεν ὁ ἀεροπόρος. Ἀντιπαθῶ φοβερά τοὺς σνόμπ, τοὺς ἀδιάκριτους καὶ τοὺς περιέργους...

—Πῶς συμβαίνει, λοιπόν, νὰ θρίσκεσθε ἐδῶ;... νὰ ἔλθετε στὸ σημερινὸ μας ἐπίσημο γεῦμα πού εἶνε, τέλος πάντων, ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα κοσμικὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς;

—Ὡστε αὐτὸ θέλατε νὰ μὲ ρωτήσετε; εἶπε μὲ εὐθυμὸν τὸν ὁ ἀεροπόρος. Ἐ, λοιπόν θά σὰς ἀπαντήσω ἀμέσως. Ἦρθα ἐδῶ μόνον καὶ μόνον γιὰ σὰς!

—Γιὰ μένα; ρώτησε μὲ ἐκπληξὴ καὶ χαρὰ ἡ νέα.

—Μάλιστα, γιὰ σὰς δεσποινίς... Δὲν οὔς εἶπα ὅτι ἡ φωνή σας ἐξασκεῖ μιὰ παράξενη γοητεία ἐπάνω μου; Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού σὰς εἶδα, ἀπεφάσισα μὲ κάθε θυσία νὰ σὰς γνωρίσω. Κ' ἐφ' ὅσον μοῦ νὰ σὰς γνωρίσω, ἡ εὐκαιρία... παρουσιάσθηκε σήμερα ἡ εὐκαιρία...

—Ὡστε... θά γίνουμε φίλοι; ἐρώτησε ἡ ἡθοποιὸς μὲ σιγανὴ φωνή.

—Ἐάν τὸ θέλετε καὶ σεις δεσποινίς...

—Καί... μπορῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι θά μὲ ἐπισκέπτεσθε καμμιὰ φορὰ στὸ καμαρίνι μου, στὸ θέατρο;

—Μιὰ λάμψη χαρὰς φάνηκε στὰ μάτια τοῦ ἀεροπόρου.

—ΕΕΕ—

Καί... τὸ μοιραῖον ἐπῆλθε.

Σὲ λίγο, ὁ Λὺκ ντὲ Βαίλζ, ἦταν ἔνας ἀπὸ τοὺς τακτικώτερους ἐπισκέπτας τῆς Ρόζας Φράνς στὸ καμαρίνι τῆς.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ δὲν πέρασε ἀπαρατήρητο ἀπὸ τὶς καλὰς φίλες τῆς ἡθοποιῆς. Κυρίως ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Μαρινέτ ἡ ὁποία δὲν μποροῦσε νὰ χωνεύσῃ γιὰ ποιὸν λόγο ὁ διάσημος ἀεροπόρος εἶχε ἀγαπήσῃ τὴ Ρόζα Φράνς κ' ὄχι αὐτήν...

—Χμ... Δὲ θαυρεύσαι... σκεπτόταν γιὰ νὰ παρηγορηθῇ. Μπορεῖ ποτὲ ἓνας ἀεροπόρος νάναί σταθερὸς στὸν ἔρωτά του;... Ποῖος ἔξερει πόσες ἄλλες φιληνάδες θάχῃ!

Γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ μάλιστα αὐτὸ — θεωροῦσε ζήτημα φιλοτιμίας, βλέπετε, ἡ δεσποινὶς Μαρινέτ, νὰ χαλάσῃ τὸ εἰδύλλιο τοῦ ἀεροπόρου μὲ τὴν φίλη τῆς! — δὲν ἐδίστασε ν' ἀπευθυνθῇ σ' ἓνα ὑποπτο «πρακτορεῖο πληροφοριῶν».

Σὲ λίγο τῆς ἦλθε ἡ ἀπάντησις τοῦ πρακτορείου:

«Ὁ κ. Λὺκ ντὲ Βαίλζ ἔχει πολὺ ἥσυχα. Φαίνεται, ἐν τούτοις, ὅτι ἔκτος ἀπὸ τὸ αἶσθημά του πρὸς τὴν καλλιτέχνισσα δεσποινίδα Ρόζα Φράνς, ὑπάρχει καὶ κάποια μυστηριώδης πλευρὰ στὴ ζωὴ του».

Ἡ Μαρινέτ ἀπογοητεύθηκε... Διάβολε! Ἐπρεπε νὰ μάθῃ ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ «μυστηριώδης πλευρὰ» τῆς ζωῆς τοῦ ἀεροπόρου. Καὶ ἀπευθύνθηκε σὲ ἄλλο «πρακτορεῖο», πιδ... ὑποπτο ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Φαίνεται ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ περιέργειά τῆς ἱκανοποιήθηκε. Γιατί μετὰ δυὸ ἡμέρες, ἡ Ρόζα Φράνς ἔλαβε τὸ ἀκόλουθο γράμμα, γραμμένο στὴ γραφομηχανή:

«Ἐάν ἡ δεσποινὶς Ρόζα-Φράνς θέλει νὰ λάβῃ πληροφορίας σχετικῶς μὲ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ κ. Λὺκ ντὲ Βαίλζ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ παραμονεύσῃ, ὅποια μέσα θέλῃ, ἀπὸ τὶς 5 ἕως τὰς 6 τοῦ ἀπογεύματος, στὸν ἀριθμὸ 430 τῆς οἴου Κουρσέλ».

Ἐκεῖ κατοικεῖ κάποια δεσποινὶς Ἀντανέντια, ἐπαγγελομένη, δῆθεν, τὴν καθηγήτρια τοῦ πιάνου».

Τὸ γράμμα, φυσικὰ ἦταν ἀνώνυμο. Ἡ Ρόζα ἐχλώμιασε ὅταν τὸ διάβασε.

—Τί ἀτιμία... ἐπιθύρισε. Μιὰ ἀμφιβολία ὅμως δάγκωσε τὴν κορδιά τῆς.

Ἐάν ὁ ἀνωνυμογράφος ἔλεγε τὴν ἀλήθεια; Ἐάν ὁ ἀγαπημένος τῆς τὴν ἀπατοῦσε;

Ἀγ, πῶς θά μποροῦσε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ αὐτό...

Ἐξαφνα, ἀκούσε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας. Ἐτρεξε μὲ ἀνυσυχία ν' ἀνοίξῃ. Ποῖος νὰ ἦτασ τέτοια ὥρα;...

Ἀνέπνευσε: ἦταν ἡ φίλη τῆς, ἡ Μαρινέτ.

—Μαρινέτ μου, ὁ Θεὸς σὲ στέλνει!

—Τί σοῦ συμβαίνει, Ρόζα μου;... Φαίνεται ταραγμένη...

—Μαρινέτ, ἐσὺ θά μὲ σώσῃς! Ἐσὺ θά μπορέσῃς νὰ μὲ γυάλῃς ἀπὸ τὴν τρουερὴ ἀμφιβολία στὴν ὁποῖαν βόισκομαι... Νά: διάβασε τί μοῖ νράφουν...

Ἐδῶσε τὴν φίλη τῆς τὸ ἀνώνυμο γράμμα. Αὐτὴ ἔκανε πῶς τὸ ἐδιάβαζε μὲ μεγάλῃ προσοχῇ.

—Ἀκουσε. Μοιρῶνται, λοιπόν... Ἐάν πᾶς σ' αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ καὶ σ'

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 62)

Τά 'Ωδεῖα μας

'Ωδεῖον Ἀθηνῶν (3ον)

Ρεπορτάζ τοῦ κ. Φ. Σ. ΠΛΗΤΑ

Μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν μουσικῶν πού ἀποτελοῦν τὸ καθηγητικὸ σῶμα τοῦ Ὡδείου Ἀθηνῶν, συμπεριλαμβάνεται καὶ ἓνας διακεκριμένος καλλιτέχνης, τοῦ ὁποῖου ἡ φήμη ἔχει ἤδη ξεπεράσει πρὸ ἐτῶν τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ξεχωριστὸς αὐτὸς μουσικὸς εἶναι ὁ κ. Δ. Μητρόπουλος, ἑρμῶς γιὰ τὴν Σχολὴν Θεωρητικῶν μαθημάτων τοῦ Ὡδείου τοῦ ὁδοῦ Παιριῶς καὶ διευθυντῆς τῆς Συμφωνικῆς Ὀρχήστρας. Οἱ τίτλοι του, ὅμως, δὲν ἐξαντλοῦνται μόνο μ' αὐτοὺς πού ἀναφέρουμε. Θά προσθέσουμε ἕναν ἀκόμη, χαρακτηριστικώτερο τῆς ἐκτιμῆσεως πού τρέφουν οἱ ξένοι μουσικοὶ κύκλοι γιὰ τὸν Ἑλληνα μαέστρο.

Ὁ κ. Μητρόπουλος, ἔκτος ἀπ' τὴν διεύθυνσι τῆς Συμφωνικῆς Ἀθηνῶν, βρίσκεται, ἀπ' τὸ 1936, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ὀρχήστρας Μινεάπολεως.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐξετίμησαν τὸ μεγάλο ταλέντο του καὶ τοῦ ἐνεπιστεύθησαν μιὰ θέση τὴν ὁποῖαν κατέλαβαν κατὰ καιροὺς οἱ μεγάλοι ἀρχιμουσικοὶ τοῦ κόσμου.

Ὡς σήμερα, ὁ ἐξαιρετικὸς μας καλλιτέχνης κατ'ὄρθωρα νὰ συνδυάζῃ τὰ πράγματα. Τὴ χειμερινὴ περίοδον τὴν περνοῦσε στὰς Ἀθῆνας καὶ τὴν ἀνοίξῃ ἐφευγε στὴν Ἀμερικὴ, γιὰ νὰ δώσῃ συναυλίας στὴ Μινεάπολι καὶ σ' ἄλλες μεγάλες πόλεις τοῦ Νέου Κόσμου. Ἐφέτος, δυστυχῶς, ἡ κατάσταση θ' ἀλλάξῃ. Θά γάσουμε τὸν κ. Μητρόπουλο γιὰ δυὸ ὀλόκληρα χρόνια. Θά τὸν δοῦμε ἀκόμη τρεῖς ἢ τέσσαρες φορές στὶς συναυλίας τοῦ Ὡδείου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ κ' ὑπερα κατὰ τὰ τέλη Αὐγούστου θ' ἀναγκασθῶμε νὰ τὸν ἀποχωρετήσουμε γιὰ ἓνα μακρὸν χρονικὸ διάστημα. Ἀνέλαβε τὴν τακτικὴν διεύθυνση τῆς ὀρχήστρας τῆς Μινεάπολεως καὶ υπέγραψε συμβόλαια γιὰ νὰ διευθύνῃ συμφωνικὰς συναυλίας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸν Μάϊον τοῦ 1939.

Μὴ νομίζετε, ὅμως, ὅτι μόνο οἱ θαυμασταὶ του καὶ γενικὰ τὸ φιλόμουσο Ἀθηναϊκὸ κοινὸ λυποῦνται γιὰ τὸν μακρὸν χρόνιον αὐτὸν χωρισμό. Ὁ ἴδιος αἰσθάνεται βαθυτάτη θλίψη, τὴν ὁποῖαν, ἄλλωστε, θ' ἀντιληφθῇ ἀμέσως ὅταν διαβάσῃ τὰ ἀπλά καὶ εὐλικρινῆ λόγια μὲ τὰ ὁποῖα ἀνέπτυξε στὸν Τύπον τοὺς λόγους πού τὸν ὑποχρεῶνουν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἑλλάδα:

«Λόγοι σοβαροὶ διὰ τὴν σταδιοδρομίαν μου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν μου ἐξέλιξιν, ἐξηγεῖ ὁ κ. Μητρόπουλος, μὲ ἀναγκάζουν νὰ μὴ μπορέσω νὰ παραμείνω εἰς τὰς Ἀθῆνας ἀκόμη καὶ κατὰ τὸ λίγο διάστημα τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μηνός. Ἡ ἐξέμνηος παρμονή μου στὴν Ἀμερικὴ μοῦ ἔδωσε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ καταλάβω, πόσο, ἔχοντας τὴν ἀπόλυτον διέθεσιν μου μιὰ ἐξαιρετικὴ ὀρχήστρα πού διαθέτει ὅλα τὰ μέσα γιὰ τὴν ἀρτι-

ωτέρα ἐκτέλεση, μπορῶ νὰ συγκεντρωθῶ, νὰ ἰδῶ τί ξέρω καὶ τί ἔχω ἀκόμη νὰ μάθω, γιὰ νὰ ἐγγίσω τὶς ὑψηλὰς κο-

Δρ. Δ. ΠΑΣΧΑΛΗ

Ἐξαιρετικὴ δεξιότητις τοῦ πιάνου, διπλωματοῦχος—ἀριστοῦχος τοῦ Ὡδείου Ἀθηνῶν.

ρυρὰς τῆς τέχνης. Ἐπὶ πλέον, ἡ διαρρεῖσασα μουσικὴ σιζὼν στὴ Μινεάπολι πού ὑπῆρξε τόσο ἐπιτυχής, ὁ θαυμασμός

Δρ. ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΤΖΙΖΗ

Ἐνα λαμπρὸ θεατρικὸν ταλέντο, διπλωματοῦχος—ἀριστοῦχος τοῦ Ὡδείου Ἀθηνῶν.

καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ κοινοῦ καὶ τῆς κριτικῆς πρὸς τὴν ἐργασίαν μου καὶ γενικῶς αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου, μοῦ ἐδρημοῦρησαν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀποδεχθῶ τὰς προτάσεις των καὶ νὰ δεχθῶ χάριν αὐτῆς τῆς τέχνης, νὰ στεργθῶ γιὰ ἓνα διάστημα τὴν πατρίδα μου. Ἡ θυσία εἶναι μεγάλη καὶ καταθλιπτική. Ἡ Ἀμερικὴ ζητεῖ πολλὴν ἐργασίαν ἀπὸ ἓνα καλλιτέχνην, τόσο πού καταντοῦσα νὰ ζῶ ὀλομόναχος καὶ μεταξὺ τοῦ ξενοδοχείου μου καὶ τῆς ὀρχήστρας. Μελέτη, δοκιμαίαι, συναυλίας. Τίποτα ἄλλο δὲν ὑπῆρχε γιὰ μένα ἐκεῖ. Μακρὰ ἀπὸ τὴν μητέρα μου, τοὺς φίλους μου, τοὺς συναδέλφους μου, ἦμουν ὁ ξένος πρὸς τὸν ὁποῖον ἓνα θαυμαστὸν κοινὸν ἔδειξε τὰ πῶς εὐλικρινῆ αἰσθήματα θαυμασμοῦ καὶ ἀγάπης.

Πιστεύετε ὅτι δὲν εἶναι τὰ χρέηματα πού μὲ ἀνάγκασαν νὰ πάρω τὴν ἀπόφασιν αὐτή. Κάθε ἄλλο. Κυρίως ἡ ἐπιθυμία νὰ μορφωθῶ καὶ νὰ ἐξελιχθῶ περισσότερο. Καὶ αὐτὸ αἰσθάνομαι ὅτι μόνον ἐκεῖ θά τὸ ἐπιτύχω. Προτοῦ λάβω τὴν ἀπόφασιν, ἡ μὴ ἔχοντας τὴ δύναμιν ν' ἀποφασίσω μόνος μου, ἐγραψα στὸν ἀγαπητὸ φίλον καὶ διευθυντὴν τοῦ Ὡδείου κ. Οἰκονομίδην, ζητώντας νὰ μὲ βοηθήσῃ στὴν ἀπόφασίν μου καὶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ λείψω γιὰ ἓνα ἢ δύο χρόνια ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας καὶ τὸ ἱδρυμα, μὲ τὸ ὁποῖον τόσους ἔχω δεσμούς καὶ ἀναμνήσεις. Ἡ ἀπάντησις ἦλθε. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἦταν ἀπάντησις μητέρας πρὸς τὸ παιδί τῆς, πού ἀναγκάζεται μὲ πόνον νὰ στεργθῇ χάριν τῆς προόδου καὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ καὶ νὰ τοῦ εὐχρηθῇ γρήγορη ἐπάνοδο.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς Ἀθῆνας, ἡ μουσικὴ κίνησις ἔχει ἀρκετὰ προσδεύσει, ὥστε νὰ μὴ αἰσθανθῇ σοβαρῶς τὴν ἄλλειψίν μου. Ἀλλωστε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου μετεκλήθησαν διακεκριμένοι μαέστροι καὶ ἔγιναν ἐκτελέσεις, πού ἴσως νὰ ἦσαν πολὺ καλλιτέρες ἀπ' τὶς δικές μου. Ἡ ἀπουσία μου, ἐπίσης, εἶμαι βέβαιος, θά παράσῃ τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς νέους συναδέλφους μου καὶ τὰ νέα ταλέντα, νὰ διαυθύνουν συναυλίας καὶ νὰ ἐξαλιχθοῦν.

—ΕΕΕ—

Καθὼς εἶχα γράψῃ στὸ προηγούμενον σημεῖωμά μου, σήμερα θ' ἀγγεληθῶ μὲ τ' ἀποτελέσματα τῶν διπλωματικῶν ἐξετάσεων τοῦ Ὡδείου Ἀθηνῶν.

Ἡ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Διευθυντοῦ κ. Φ. Οἰκονομίδην ἀπένευσε τέσσαρα ἐν ὅλῳ διπλώματα.

Στὴ σχολὴ δραματικῆς ἡ ἐξαιρετικὴ καλλιτέχνης δις Δεσποῖνα Γ. Τζιζή, τῆς τάξεως τῶν καθηγητῶν κ. κ. Δ. Ροντήρη καὶ Δ. Βεάκη, ἔλαβε διπλωμα δραματικῆς μὲ τὸν βαθμὸν ἀρίστα παμψηφεί. Πρόκειται περὶ ταλέντου προκτισμέ-

νου με σπάνια προσόντα, που επιτρέπουν πρόσδεση μιας λαμπρής καριέρας.

Στη σχολή βιολιού έπηρε διπλώμα με άριστα και πρώτο βραβείο παμφηρεί ο κ. Ρύρων Κ. Κολάσης, της τάξεως του κ. Ι. Μπουσινίου. Για τον νέον αυτόν διπλωματούχο έγραψα στο παρασμένο μου σημείωμα επί τη ευκαιρία της εμφανίσεώς του σε μίαν επίδειξη μουσικής δωμάτιου. Σήμερα, δεν έχω να προσθέσω παρά το εξής: οι εξετάσεις του υπήρξαν ένας αληθινός θρίαμβος. Αυτή, άλλωστε, είναι η γνώμη όλων όσοι τις παρακολούθησαν.

Στη σχολή πιάνου διπλώμα με βαθμό άριστα ή έκλεκτον δεξιότητες και λεπτή μουσικότητα έδωκεν Ι. Παρχάλης. Τέλος, αν και απ' εδώ έπρεπε να άρξω, άπενεμήθη διπλώμα πιάνου με άριστα και πρώτον βραβείον παμφηρεί στον κ. Ανδρέα Ι. Παρχάλη, της τάξεως του κ. Σ. Φαραντάτου.

Ο κ. Παρχάλης είναι ένα σοβαρό και εύχως ισορροπυμένο ταλέντο, απ' το οποίο μπορεί κανείς να περιμένει το λαμπρότερο μέλλον.

Εκτός από τα τέσσερα διπλώματα, το 'Ωδειον 'Αθηνών άπένειμε και τα εξής πτυχία:

Στη δίδα Σοφία Δ. Ζαριμή, εξαίρετική καθήτρια της τάξεως του καθηγητού κ. Σ. Φαραντάτου, πτυχίον πιάνου με τον γενικό βαθμό άριστα.

Στη δίδα 'Ελένη Κ. Συμεωνίδου, έκλεκτη μουσική της τάξεως της καθηγήτριας κ. Φαραντάτου, πτυχίον πιάνου με άριστα.

Στη δίδα Μαίρη Μ. Μαυρομαμάτη, ξεχωριστή μαθήτρια της τάξεως της κ. Ε. Φαραντάτου, πτυχίον πιάνου με τον βαθμό άριστα.

Στη δίδα 'Αλίκη Η. Κανίδου, ένα άξιοσημείωτο ταλέντο της τάξεως του κ. Δ. Μακρή, πτυχίον πιάνου με άριστα.

Άπενεμήθησαν, επίσης, πτυχία κλειδοκυβάλου στις εξής μαθήτριες:

Εύρυία Χ. Μενάνδρου, της τάξεως της δίδος Κ. Παπαϊωάννου.

'Ελένη Α. Τριανταφυλλίδου, της τάξεως του κ. Δ. Μακρή.

Μαρία Ε. Αναστασίου, της τάξεως του κ. Σ. Φαραντάτου.

Μαρία Ι. Κορίνου, μαθήτρια του κ. Φαραντάτου.

Πρώ Ε. Ευστρατιάδου, της τάξεως του κ. Σ. Φαραντάτου.

Άσπασία Γ. Κυριαζή, της τάξεως του κ. Α. Σκόκου.

Και Άσπασία Ταλλάρου, μαθήτρια της κ. Ε. Φαραντάτου.

Στη σχολή θεωρητικών μαθημάτων ή διε 'Ολυμπία Δημητριάδου, της τάξεως του καθηγητού κ. Φ. Οικονομίδη, έλαβε πτυχίον ωδικής με τον βαθμό άριστα.

Επίσης ή διε Αικατερίνη Γ. Σουλινίδου πήρε το πτυχίον της με άριστα στη διδασκαλία και λίαν καλώς στην άρμονία και το σολφέζ.

Τέλος, στη σχολή βυζαντινής μουσικής έχω να εξής αποτελέσματα:

Οι κ. κ. Ζαχαρίας Τ. Μικέλης, της τάξεως του καθηγητού κ. Ν. Παπαζ και Δημήτριος Μ. Κωνσταντινίδης, της τάξεως του ίδιου καθηγητού, έλαβαν πτυχία, ο μὲν πρώτος ιεροψάλτου, ο δε δεύτερος βυζαντινής έκκλησιαστικής μουσικής.

Είναι άξιον να σημειωθεί ότι συμφώ-

νως προς αναγκαστικόν νόμον δημοσιεύθησαν προ διετίας, ή σχολή βυζαντινής μουσικής του 'Ωδειου 'Αθηνών άνεγνωρίσθη ως έπίσημος σχολή υπό της Έκκλησίας και του Κράτους.

Εκτός από τα διπλώματα και τα πτυχία, κατά το σχολικόν έτος 1937—1938 άπενεμήθησαν και άρκετά βραβεία εις διαπρεψάντας μαθητάς.

Εις τὸν ετήσιον διαγωνισμόν σολφέζ το έκ 3000 δραχμῶν βραβείον του Γεωργίου Νάζου άπενεμήθη ως εξής:

Εις τὸν κ. Γεώργιον Ν. Χατζηνίκον της πέμπτης τάξεως του σολφέζ του καθηγητού κ. Γ. Σκλάβου δρχ. 1.500.

Εις τὸν κ. Σπυρίδωνα Κ. Κοσμῆν, της πέμπτης τάξεως του σολφέζ του κ. Φ. Οικονομίδη, δρχ. 750.

Και εις τὸν κ. Γεώργιον Κ. Τσιριγώτην, της τρίτης τάξεως σολφέζ του καθηγητού κ. Ι. Μαργαζιώτη, δρχ. 750.

Εις τὸν ετήσιον διαγωνισμόν βυζαντινής μουσικής έλαβον χρηματικά βραβεία οι κάτωθι μαθηταί:

Οι κ. κ. 'Αντώνιος Π. Μπελούσης και 'Αλέξανδρος Δ. Βικτωράτος, μαθηταί του καθηγητού κ. Ν. Παπαζ, ανά δρχ. 1.000.

Ο κ. Βασίλειος Δ. 'Αθανασίου, της τάξεως του καθηγητού κ. Μαργαζιώτη, δρχ. 500.

Και ο άριστούχος μαθητής του παιδι-

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Στην ταβέρνα

Πάλι κι' απόψε στην ταβέρνα
και για το στίχο γράφε.
—Κέρνχ...

"Όλα τα πράγματα κοινά...—
πάλι κι απόψε στην ταβέρνα
καλόκατος και δεν κουνά...

Και φέρε—φέρε γιοματάρι
τ' ατόφιο, φινό κεκριμπάρι,
—παίξε 'Αγγελή τον μπαγλαμά—
και φέρε, φέρε γιοματάρι,
ντάχ—ντίρι—ντάχ—ντουρού—νανά !

"Ε, ρε ξεφάντωμα και γλέντι
πού κάνει τον φτωχό αφέντη
κι' όλο τον κόσμο κυβερνά
ξ ρε ξεφάντωμα και γλέντι !...
—χαράστονε που δεν γερνά !...

Φίδια τὸν τρώνε τὰ φαρμάκια
και τὰ γλυκόπικρα μεράκια
τελειώνουν κάποτε· και νά !
Μέσα στους δρόμους που γυρίζει,
πέφτει βαρύς ένῳ τρικλίζει,
και δε σηκώνεται ξανά !...

Τὸ γράψανε κ' οι 'φημερίδες
με τεντωμένες τις αρίδες,
τὸν βοήκανε σ' ένα στενό.
«Έξ υπερβολικῆς οίνοποσίας»
"Ανευ πολλῆς διαδικασίας
άνέβηκε στὸν Οὐρανό !...

ΒΑΣΟΣ ΚΥΒΕΛΟΣ

κοῦ βυζαντινοῦ χοροῦ κ. 'Ιωάννης Η. Γεωργακόπουλος, δρχ. 500.

Ο κ. Δευκαλίων Θ. Παγκουρέλης, εξαίρετος βιολοντελλίστας της τάξεως της δίδος Α. Κουρούκλη, έλαβε το βραβείον Θ. Κονταράτου εκ δρχ. 1000.

Ο κ. Σπυρίδων Α. Κουρουδάκης, άριστος μαθητής της τάξεως εϋρυαλίου του κ. Σ. Λαζάρου, έλαβε χιλιόδραχμο βραβείο εκ του Ταμείου του 'Ωδειου 'Αθηνών.

Ο κ. 'Αντώνιος Δ. Παπαδάτος, της τάξεως τρομπονίου του κ. Α. Πολίτου, έλαβε το βραβείον του Γ. Ζαρίφη.

Επίσης, ο κ. Σταμάτιος Ρουχωτός, μαθητής του ίδιου καθηγητού, έλαβε 500 δραχμο βραβείο εκ του Ταμείου του 'Ωδειου.

Ο κ. Μιχαήλ Γ. Μπερυντινός, της τάξεως βαθείας σάλπιγγος του κ. Ι. Τζουμάνη, έλαβε βραβείον εκ 1000 δρχ. από το Ταμείο του 'Ωδειου.

Τέλος, εις τούς δύο έφεστινούς διπλωματούχους κ. κ. 'Ανδρέαν Ι. Παρίδη και Βύρωνα Κ. Κολάση, άπενεμήθησαν βραβεία, εις μὲν τὸν πρώτον χρηματικὸν ποσὸν εκ 10.000 δρχ., προσφερθέν υπό του κ. Δ. Μητροπούλου, εις δε τὸν δεύτερον ένα βιολί μάρκας «Λυπώ», επίσης από τὸν κ. Μητρόπουλο προσφερθέν.

Εις το προσεχές σημείωμα θά έκτελέσω μια ύπόσχσει, τὴν ὁποία ἔδωσα πρό καιροῦ εις τὸ 'Ελληνικὸ 'Ωδειο, σχετικῶς με τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ετήσιων εξετάσεων. Για τὴν ἀρροπορία δὲν φταίω ἐγώ. Μόλις πρό τῆμερῶν ἔγινε ὁ κατάλογος τῶν νέων πυχούχων και ἐπομένως μοῦ ἔψαν ἀδύνατον νὰ γράψω προτὺ νὰ ἔχω ὅλα τὰ ὀνόματα στὴν κατοχή μου.

Φ. ΠΑΝΤΑΣ

Νέοι Βιρτουόζοι

Μεταξύ τῶν τελευταίων ὀδειακῶ. ἐμφανίσεων και τῶν ἀποφοίτων της ἐφεστινῆς περιόδου, παρουσιάζουν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον αἱ πρόσφατοι εις τὸν «Παρνασσόν» διπλωματικαὶ εξετάσεις της ἐκλεκτῆς πιανιστρίας δίδος 'Ιουλίας Βούρβαχη (μαθήτρια της Κας Α. Βωτιέ).

Ἡ ἐν λόγῳ καλλιτέχνης, γνωστὴ και ἀπὸ τὰς λαμπρὰς μουσικὰς της ἐμφανίσεις εις τὸ παρελθόν, τὴν φορὸν αὐτὴν ἐσημείωσαν ἔκτακτον ἐπιτυχίαν, ἐκτελέσασα τὸ δυσκολότατον και πλούσιον πρόγραμμα της με ἐξαιρετικὴν μουσικότητα, διεμνηνευτικὴν ικανότητα και ἱκανοποιητικὴν δεξιότητα, περιλαμβάνον Μπάχ — Μπουζόνι και Μπάχ — Στραντάλ, Μπετόβεν, Σοπέν, Γκοντόφσκυ, Λίστ κ.τ.λ.

Τὸ ἐκλεκτὸν και πυκνὸν ἀκροατήριον ἐχειροκρότησε ἐνθουσιωδῶς τὴν νεαρὰν καλλιτέχνιδαν.

ΝΕΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΙ

ΘΑΛΑΜΟΣ 106

Διήγημα τοῦ κ.

ΗΡΑΚΛΗ Θ. ΜΑΛΛΩΣΗ

Η Άνοιξη μᾶς ἦρθεν ἐφέτος στολισμένη τὰν Περσίδα βασίλισσα και λουσμένη στὸ φῶς. Μὰ ἦταν λίγο χλωμόλα ἐφέτος ἡ άνοιξη, σὰν ἀρρωστημένη Παρθένα. Τὰ λουλουδάκια της ξεφύλλιζαν σὲ μιὰ δραδυά. Μόλις ἐν' ἀπόγεμα στολίζανε τὸ μικρὸ μας θάλαμο, μετὰ τέσσερα κάτιστα κρεβάτια. Τ' ἄλλο πρωὶ τάβρισκεν ἡ νοσοκόμα νεκρά, μετὰ τὸ κεφάλαι τους γεμμένο στὰ χεῖλια τοῦ ποτηριοῦ. Ἀρρώσταιναν κι' αὐτά, μέσα στὸ ἀρρωστημένο περιβάλλον μας. Ἀρρώσταιναν και πῆθαιναν νωρίτερ' ἀπὸ μᾶς. Μέσα σὲ μιὰ νύχτα. Ἐμεῖς δεῖξαμε περισσότερη ἀντοχή...

Ἐφέτος μᾶς ἦρθεν ἡ άνοιξη στολισμένη σὰν Περσίδα βασίλισσα, λουσμένη σὲ γαλάζιο φῶς. Μὰ εμεῖς, δὲν τὴ χαρήκαμεν ἐφέτος τὴν άνοιξη...

Ἡ ματιά μας εἶναι παντοεινὰ καρφωμένη στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ἡ ματιά μας κι' ἡ ψυχὴ μας. Ἡ σκέψη μας ξεφεύγει ἀπ' τ' άνοιγμά του και πετᾷ καὶ πλανιέται. Κάνουμε φανταστικούς ρομαντικούς περιπάτους σὲ κήπους ἀνθισμένων και σὲ τραγουδιστὲς ἀκρογυλιές. Καὶ πότε κόθουμε νεογέννητα τριαντάφυλλα, πότε τῶν ἀπαλῶν κυμάτων δεχόμαστε τὰ χάδια και τὸ τραγούδι: Ἄπ' τ' άνοιχτὸ παράθυρο—μετὰ τὸ δέμα μας, τὴ σκέψη μας και τὴν ψυχὴ μας. Γιατί, τὰ κάτιστα κρεβάτια μας, κρατᾶνε σκλάβους τὰ κορμιά μας...

Ὁ θάλαμος 106 πανηγυρίζει. Μᾶς ἦρθε νέος ἀρρωστος. Εἶναι σαστισμένος, ὀχρὸς κι' αἰμίλητος. Μᾶς περιεργάζεται φοβισμένα, κλεφτὰ και με κάποιο θαυμασμό. Εἴμαστε γι' αὐτὸν οἱ ἥρωες, ποὺ ζήσανε ὕστερ' ἀπὸ φονικὴ μάχη, σῶμα πρὸς σῶμα μετὰ τὸ θάνατο. Ξεχνοῦμε τὸν πόνο μας, ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὸν πόνο του ἀποβάλλουμε τὸν ἀνθρωπισμὸ μας και διασκεδάσουμε μαζί του. Εἴμαστε, ὅπως σὸ στρατό. οἱ παλαιοί, οἱ «πεπειραμένοι». Αὐτὸς εἶναι ὁ νεοσύλλεκτος. Καὶ θά ὑποστῇ τὸ σαρκασμὸ τῶν δευτεράνων τοῦ πόνου. Ἡ άγωνία του και ὁ φόβος του μᾶς διασκεδάσουν. Μᾶς φέρουν γέλιο. Στὸ τέλος γελᾷ κι' αὐτὸς μαζί με μᾶς. Τὸ πρώτο βήμα ἔγινε: Ἐχει προετοιμαστῇ ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ χειρουργικῶν τραπέζι, με κάποιαν αἰσιοδοξία.

Ὁ θάλαμος 106 ἀπόψε πανηγυρίζει. Δὲν ὑπάρχει πιά ἄδειο κρεβάτι. Καὶ μέσα στοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους τοῦ νοσοκομείου πλανιέται στανικό, ἀποτρόπαιο, ἀπάνθρωπο—και λυτρωτικό — τὸ γέλιο μας...

Τὸ πρωὶ μοῦ ἔφεραν ἓνα γράμμα. Καθὼς άνοιγα τὸν φάκελλο, ἓνα φλογισμένο ροδόφυλλο γλύστρησε ἀπὸ μέσα. Ζυγιάστηκε γιὰ μιὰ στιγμή στὸν ἀέρα κι' ἔπεσε σὲ σεντόνι μου πάνω στὸ στήθος μου. Ἀψῆσα τὸ γράμμα κι' ἔσκυψα ν' ἀκούσω τὸ ροδόφυλλο, ποὺ μιλοῦσε τραγουδιστὰ μετὰ τὸ χρώμα του, μετὰ τὸ σχῆμα του, μετὰ τὴν εὐωδία του. Καὶ μοῦ-

πε πολλά. Γύρισα πρὸς τ' άνοιχτὸ παράθυρο. Ἡ φύση ἔπαιρνε τὸ πρωινό λουτρό της στὸ άνοιξιάτικο φῶς...

Τὸ πρωὶ μοῦ ἔφεραν ἓνα γράμμα. Τὸ πρωὶ ἓνα ροδόφυλλο μοῦ ἔφερε τὸ μήνυμα της άνοιξης. Κι' ἡ θλιμμένη μας κάμαρα πλημμύρισε ἀπ' τ' άνοιξιάτικο φῶς...

Σήμερα, ἂς μὴ γελᾷ κανεὶς: Τὸ Θόδιον τὸν πῆγανε στὴν ἀπομόνωση. Στὸ θάλαμο τοῦ θανάτου. Ὅποιος ἰπὴ μέσα σ' αὐτὸ τὸ θάλαμο, κλειδώνει τὴν πόρτα και χάνει τὸ κλειδί. Δὲν ξαναβγαίνει, παρὰ μετὰ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος και τὰ βλέφαρα παντοεινὰ κλειστά. Καὶ τότε τὴν πόρτα τὴν άνοίγει ὁ Θάνατος, ὁ κυρίαρχος τοῦ θαλάμου. Ἀργὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Θόδιος συνήλθε. Ἄνοιξε τὰ μάτια του και εἶδε. Οἱ εἰκοσιπέντε σύντροφοι τοῦ πόνου του, τοῦ μεγάλου θαλάμου τῆς τρίτης θέσεως, δὲν ἦσαν ὁλόγυρα του. Σπαραχτικὲς κραυγὲς ξεχύθηκαν ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ θανάτου κι' ἔψωσαν τὸ κοιμισμένο νοσοκομεῖ σὰν πύρινες φλόγες. Οἱ νυχτερινὲς ἀδελφές, οἱ ἀφανεῖς αὐτοὶ κοινωνικοὶ ἥρωες, ἔτρεξαν στὸ πλευρὸ του. Ὁ ἰατρός, πρόσφερε τὴν ὑστατή βοήθεια.

Ἰάσποτε ὁ Διγενὴς ἔπαυσε μετὰ τὸ Θάνατο στὰ μαριμαρέν' αἰώνια. Παραμύθια. Ὁ Θόδιος, κλεισμένος στὴν ἀπομόνωση ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη, ἀντίκρουσε ὁλομόναχος τὸ Θάνατο, ἐπάλαψε μαζί του και τὸν ἐνίκησε. Καὶ τ' ἄλλο πρωὶ, γύριζε θριαμβευτικὴς και νικητὴς και ἦρθε, στὸ μεγάλο θάλαμο τῶν εἰκοσιεξ ἁρρώστων... Κι' ὕστερ' ἀπὸ ἓνα μῆνα θῆκεν ἀπὸ κεί χωρὶς νὰ τοῦχουν σταυρωμένα τὰ χέρια στὸ στήθος. Ἀπὸ τὸ άνοιγμα τῆς πόρτας μας τὸν εἶδαμε νὰ διασχίσει τὸν διάδρομον ὁδοῦ... Σὰν ἥρως παρρηθιοῦ. Καὶ κλάψαμε ὅλοι ἀπὸ τὴ χαρὰ μας...

Ἐχω μιὰ πληγὴ κι' ἀγαπῶ τὴν πληγὴ μου. Ὅσο πόνο μοῦ προξενεῖ, τόση άγάπη τὴς ἔχω.

Ἡ σλόνα της με κάνει νὰ διψῶ:
—Ἀδελφὴ, λυγαὶ νερό...

Ὁ πόνος της με κάνει νὰ πονῶ:
—Ἀδελφὴ, μιὰν ἀσπρίνη...

Ἡ φωτιά της μοῦ φέρνει πυρετό:
—Ἀδελφὴ, ἀδελφοῦλα, τὸ θερμόμετρο...

Τὸ χειρότερό της, μοῦ φέρνει ἀνησυχία:

—Ἀδελφὴ, ἀδελφοῦλα, πές τε μου: τί ἔχω; πὼς πάω;

Σὰν πηγαίνει καλύτερα με ἡσυχάζει:
—Ἀδελφὴ, ἔξερτε; Εἶμαι καλύτερα! Θὰ μοῦ φέρετε σήμερα ἓνα χαμομήλι;

Κι' ἔρχεται πάντα πρόθυμη, στοργικὴ και πονετικὴ ἡ νυχτερινὴ ἀδελφὴ κι' ἀκούει με καλωσύνη τὶς παραξενιές μου. Τὰ μάτια της εἶναι μαύρα, και τὰ μαλλιά της ἡ νύχτα τὰ σκεπάζει μετὰ τὸ πέπλο της. Τὰ χεῖλια της εὐαίσθητα, σαρκοκώδη, αἰσθηματικά, εἶναι πάντα ὄγρὰ και σιγοτρεμένον. Ὅταν μπαίνει τὸ θάλαμο, γαλήνη παρηγοριὰ και καλωσύνη μᾶς περιζώνει. Ὅταν χτυπᾷ τὸ κουδούνι τρέχει, με πησιάζει χαμογελόντας και στέκεται πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου. Μὰ δε θέλω τίποτα πιά: Δὲν πονῶ. Καὶ γρεύει. Καὶ τότε ἀρχίζω πάλι νὰ θέλω κάτι. Καὶ θέλω κάτι διαρκές...

Ἐχω μιὰ πληγὴ κι' ἀγαπῶ τὴν πληγὴ μου. Γιατί, χάρις σ' αὐτὴ, χτυπῶ, ὅποτε θέλω, τὸ κουδούνι κι' ἔρχεται ἔξω ἀπὸ τὸν προσκεφάλι μου ἡ Νυχτερινὴ ἀδελφὴ, μετὰ τὰ μαύρα μάτια, τὰ μαύρα μαλλιά και τὴ λευκὴ στολή. Τὴ λευκὴ στολὴ και τὴ λευκὴ ὑπαρξη...

Θὰ ἦθελα νὰ γράψω ἀπόψε γιὰ Σένα κάτι, Νυχτερινὴ ἀδελφὴ.

Κάτι σὰν ἐξομολόγηση και σὰν ἀπολογία. Τὰ λόγια μου θὰ εἶναι ἀπλά και σύντομα. Καὶ θάβω γιὰ Σένα δικαίωση και γιὰ μένα λύτρωση. Ἐξῆσα κάτω ἀπ' τὶς περιποιήσεις Σου μιὰ φοιχτὴ παρεξήγηση. Τὴ στοργὴ σου και τὴ συμπόνια Σου γιὰ τὸν ἀρρωστο, τὴν πῆρα γιὰ προσωπικὴ στοργὴ και συμπόνια. Τὴ γενική καλωσύνη Σου και τὴ λαμπράδα τοῦ ματιοῦ Σου, τὴ φανταστικὰ μόνο γιὰ μένα. Τὰ χάδια Σου στὰ φλογισμένα μέτωπα τῶν ἀρρώστων Σου, τὸ νοῦμισμα γιὰ ξεχωριστὴ προσωπικὴ ἐκδήλωση. Τὶς πλούσιες της άγνῆς ψυχῆς Σου ἀρετές, τὶς παρεξήγησης και νόμισα πὼς ἦταν μόνο γιὰ μένα. Καὶ κάποια βραδυά τόλημισα νὰ σὲ καυτᾷ και νὰ Σοῦ μιλήσω ὅχι σὰν ἀρρωστος πρὸς ἀδελφὴ. Καὶ εἶδα τὴν τρωικὴ στολὴ Σου νὰ διαμαρτύρεται κι' ἄκουσα αὐστηρὴ τὴ φωνὴ της: «Κύριε, ἡ στολὴ αὐτὴ ποὺ καλεῖτε ἡρώικη, ἴσως στὸ βάθος νὰ μὴ σὰς ἐμπνέει τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμό...». Καὶ δὲν εἶπε ἄδικο ἡ λευκὴ στολὴ Σου. Δὲν τῆς φέρεθκα, παρὰ σὰν ἓνας τιποτένιος, ἔνας ἀνόητος, ἓνας ἀγροίκος τῆς σκέψεως και τοῦ αἰσθηματος. Μὰ Σὰς θυμῶμαι νεατὴν Καλωσύνη και Ἄλτρουισμό και παρηγοριὰ. Ὅτανε τώρα πιά συνηγορεῖ τὸν τιποτένιο Σας ἀρρωστο.

Θάθελα νὰ γράψω κάτι γιὰ Σένα, Νυχτερινὴ Ἀδελφὴ, ἀπόψε ποὺ βρισκομαί μικρὰ ἀπ' τὸ θάλαμο 106. Κάτι σὰν ἐξομολόγηση και σὰν ἀπολογία. Ἀπολογία...

ΗΡΑΚΛΗΣ Θ. ΜΑΛΛΩΣΗΣ

Άγνωστες ηρωίδες

Ξεφυλλίζοντας μία ξένη εφημερίδα, ένοιωσα αληθινή συγκίνηση διαβάζοντας την ηρωική αυτοθυσία μιας νέας νοσοκόμου. Στις λίγες αυτές γραμμές—μετά «ψιλά» στοιχεία με τα οποία γράφονται οι «καθημερινά ειδήσεις»—διαγράφεται μία μεγάλη καρδιά, μία πραγματικά ηρωική ψυχή που προτίμησε να πεθάνει αντί να τρομάξει τα άρρωστα παιδιά του νοσοκομείου στο οποίο εργαζόταν.

Η νέα αυτή κοπέλλα—την έλεγαν Μαίρη Τζόνς και ήταν μόλις 20 χρόνων—δεν έγινε ένδοξη και πασίγνωστη για την θυσία της ούτε δημοσιεύτηκε η φωτογραφία της σε διάφορες στήλες στην πρώτη σελίδα των εφημερίδων. Αυτό θα συνέβαινε αν ήταν καμιά στάρ με κόκκινα μαλλιά και ψεύτικα ματόκλαδα, αν ήταν μία πρωταθλήτρια των σπόρ, μία διάσημη χορεύτρια, μία βασίλισσα της καλλονής ή τουλάχιστον αν ήταν καμιά έκκεντρική εκατομμυριούχος ή τουλάχιστον αν έπαιρνε το πέμπτο της διαζύγιο...

Μά η μίς Μαίρη Τζόνς δεν ήταν τίποτε απ' όλα αυτά. Ήταν απλούστατα η τοπεινή ήρωας μιας ταπεινής ειδησούλας: Ήταν νοσοκόμος σ' ένα παιδικό νοσοκομείο του Λίβερπουλ. Την περασμένη εβδομάδα καθώς έτοιμαζε ένα φάρμακο στο εργαστήριο που συνεχόταν με τον κοινό των άρρωστων παιδιών, ανέτρεψε μία σπιρίτσα. Η στολή της πήρε φωτιά. Θα μπορούσε να σωθεί διασχίζοντας τον θάλαμο των παιδιών για να φθάσει στο δωμάτιο της πυροσβεστικής υπηρεσίας του νοσοκομείου, μά αν τόκανε αυτό τα άρρωστα παιδιά θα την έβλεπαν να περνά από

Το κορμί

μπροστά τους σ' αζωτανός φλεγόμενος πυρός και θα κατατρόμαζαν. Θα έπακολουθούσε πανικός.

Σε μερικά δευτερόλεπτα ή μίς Τζόνς, που δεν έβγαλε ούτε μία φωνή, τα σκέφθηκε όλα αυτά. Προσπάθησε να σβύσει τις φλόγες, όσο μπορούσε μόνη της, μά στάθηκε αδύνατο και πέθανε έτσι, σαν τους μάρτυρες που κατεδικάζοντο στον «διά πυρός θάνατον». Ξεψυχώντας είπε: «Ελπίζω να μην τρώαξαν πολύ τα παιδιά». Τα παιδιά δεν άντελήφθησαν τίποτα.

Δεν μάθαμε πώς ήταν το ευγενικό πρόσωπο της μίς Τζόνς γιατί όπως είπαμε και παραπάνω, η φωτογραφία της δεν δημοσιεύθηκε στις εφημερίδες. Η δόξα δεν την πήρε στα φτερά της για να την κάνει γνωστή σ' όλον τον κόσμο. Η νέα αυτή κοπέλλα των είκοσι χρόνων θυσίασε την ζωή της άθροισμα όπως και έζησε. Και αυτό είναι χαρακτηριστικό των αληθινών ηρώων, οι οποίοι, όπως και οι αληθινοί σοφοί, περιφρονούν την δημοσιότητα...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Στην πλάξ

Τα κοστούμια της πλάξ παρουσιάζουν κι' έφετος μεγάλη ποικιλία μον-

τέλλων και άνεξάντλητη έφευρετικότητα.

Γά την θάλασσα, λανσαρίσθηκαν έφετος μερικά ωραιότατα ανσάμπλ άποτελούμενα από ένα μαγιό του μπάνιου από τουάλ έμπριμέ με μεγάλα λουλουδία, ψαράκια, άγκυρες ή άλλα παρόμοια μοτίφ, και ένα φόρεμα (ισιο από τουάλ έμπριμέ που καταβαίνει έως 20-25 εκατοστόμετρα άποσταση από το έδαφος. Το φόρεμα αυτό που χρησιμεύει για να κρύβει το μαγιό, είναι σχεδόν έφαρμοστό αλλά χωρίς ζώνη και κλείνει έμπρός με μία μπάντα εκλαίρ. Είναι άνεβαστό στον λαιμό μ' ένα μικρό γιακάκι στρουγγυλό και πλατύ και μανίκια που καταβαίνουν έως τον άγκώνα. Η άπλη και ίσια γραμμή του το καθιστά πολύ εύκολόφορετο,

—ΣΣ—

Γά την πλάξ, έπίσης, βλέπουμε πολλά ανσάμπλ από τουάλ των οποίων ή μπλούζα, χρωματιστή, με μικρό γιακάκι, μ' ένα φιδόκο παπιγιόν, και μανίκια ήμιμακρα, έρχεται σε αντίθεση με το κοντό (σόρτ) πανταλονάκι από λευκό τουάλ που την συνοδεύει. Πρέπει όμως να σημειώσω με έπίσης ότι το σόρτ καλύπτεται πολύ συχνά από μία φούστα κινητή με κουμπιά έμπρός που άφαιρείται εύκολα όταν πρόκειται να μπουίμε στη θάλασσα. Συνήθως είναι κουμπωμένα μόνο τα τρία κουμπιά της. Τα τελευταία μοντέλλα του είδους αυτού μάς δείχνουν την μεγάλη εύλοια του χρωματισμού εκάίγ. Πολύ συχνά γίνεται ή μπλούζα και το σόρτ από τουάλ εκάίγ και ή φούστα από τουάλ μαρρόν.

—ΣΣ—

Οι πυτζάμες της πλάξ έχουν συνήθως κορσάξ «μπαίν-ντέ-σολέιγ» άνοιχτό δηλ. έντελως στην πλάτη με δύο μπρετέλλες μονάχα, και γίνονται συχνά από πολύχρωμο ριγέ μεταξωτό. Οι ρίγες του πανταλονιού που φθάνει έως το έδαφος μπαίνουν καθέως, ενώ του κορσάξ όριζόντως.

Η πυτζάμα της πλάξ συμπληρώνεται συχνά με μερικές χαριτωμένες φανταζί, π. χ. μία πυτζάμα από λευκό μεταξωτό μ' ένα μπολερό με τσέπες σε γρώδια πράσινο ζωηρό στις οποίες καρφώνεται ένα μπουκετάκι πολυχρώμων λουλουδιών από... φέτο. Έπίσης στην αντίθετη τσέπη του πανταλονιού καρφώνεται άλλο ένα μπουκετάκι παρόμοιο.

Μία πυτζάμα της πλάξ από τουάλ λευκό έμπριμέ με μεγάλα λουλουδία γκρενά και μαρίν έχει ένα κορσάξ «μπαίν-ντέ-σολέιγ» που καταλήγει σε μία εσάρπα από κρέπ γκρενά ή οποία μπορεί να δεθί έμπρός ή πίσω.

—ΣΣ—

Μόλις έγκαταλείψουμε την ίσια γραμμή δηλ. το κλασικό μαγιό του μπάνιου, φθάνουμε στη μεγαλύτερη φανταζί. Βλέπουμε ένα σωρό νέα μαγιό από τρικό που δίνουν την έντύπωση του δέρματος της λεοπα-

Της πυκνότητας

δάλεως και θυμίζουν τα δέρματα των ζώων με τα οποία τυλίγονταν οι πρόγονοί μας.

Πολύ πρωτότυπα τα μαγιό του μπάνιου σε δυο χρώματα των οποίων το κορσάξ και το πίσω μέρος της κυλάττας είναι λευκά, ενώ το έμπρός άπ' τη ζώνη και κάτω είναι πλεγμένο με μαλλι πράσινο και συγκρατείται στο λαιμό με μία κορντελιέρ πράσινη. Η πλάτη, άπεναντίας είναι ντεκολτέ έως τη μέση.

Βλέπουμε ακόμη μαγιό πολύ έφαρστά στο σώμα από σατέν έλαστικό γκωφρέ ή από βαμβάκερο «λαστέξ» μπουγιονέ και έμπριμέ με βουλίτσες και λουλουδάκια.

Γά τα καπέλλα της πλάξ τα οποία παρουσιάζουν έπίσης μεγάλη φανταζί, γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο μας.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Όταν φεύγετε στην έξοχή

Γά ν' άπολαύση κανείς την έξοχή του με την ήσυχία του πρέπει πρώτα πρδτα να τακτοποιήση το σπίτι του προτού φύγει όσο το δυνατόν καλύτερα, ώστε να μη έχη έπιστρέφοντας όλον εκείνον τον δυσάρεστο συναγερμό των έπίπλων και των πραγμάτων.

Τά ριντώ

Όκτώ μέρες προτού φύγετε ξεκρεμάστε τα ριντώ για να τα καθαρίσετε, να τα διπλώσετε και να τα κρύψετε. Αντικαταστήστε τα με βαμβάκερα ριντώ, από φθινό ύφασμα με καρρά λευκά και μπλέ.

Πολυθρόνες και χαλιά

Αφού ξεσκονίσετε καλά τις πολυθρόνες σας τις περνάτε τα καλοκαιρινά εντύματά τους κάτω από τα οποία βάζετε λίγη ναφθαλίνη ή πιπέρη. Τα μικρά χαλιάκια τα τυλίγετε με έφημερίδες αφού τους ρίξετε μέσα ένα φάρμακον έναντίον του σκόρου: ναφθαλίνα ή άλλο. Στις άκρες έπίσης γάνετε ταμπόν με έφημερίδες. Στο έσωτερικό του πιάνου, βάζετε μερικά κομμάτια καυφορξ τυλιγμένα σε χαρτί.

Μπιμπελό

Τα μπιμπελό καθαρίζονται με προσοχή και κλείνονται σε συρτάρι. Τα άμπαζούρ σκεπάζονται με λευκό μεταξωτό χαρτί και τα κάδρα με λευκό πανί. Προηγούμενος πρέπει να κυτράξετε αν είναι στερεά τα

καρτιά και τα κορδόνια των κάδρων.

Κουζίνα

Οι κατασρόλες και τα λοιπά άντικείμενα από χαλκό ή άλουμίνιο πλύνονται καλά, γυαλίζονται και τυλίγονται σε έφημερίδες.

Θέρμανσις

Καθαρίστε τις σόμπες σας και πάρτε τα κάρβουνά σας με τις τιμές του καλοκαιριού. Ούτως ώστε αν έ-

ξείας όσον και τας χρονίας παθήσεις πρέπει να εκτιμώνται με προσοχή, γιατί άλλως παραγνοήζονται ή έντελως εκτιμώνται μόνον κακών πρόξενoi γίνονται κάποτε δε και άνεπανερθώτων άτυχημάτων.

Πριν προχωρήσω στις λεπτομέρειες για τις κυριώτερες λαματικές πηγές μας και τις παθήσεις που θεραπεύουν, θα σας δώσω μερικές χρήσιμες συμβουλές για την τακτική που πρέπει ο καθείς ν' ακολουθή κατά την διάγνωση της λουτροθεραπείας του τις χρήσιμες αυτές πληροφορίες. Έπειτα για το κοινόν συμβουλές έχει έντυπώσει ήδη ή άρίστη 'Υπηρεσία Ξένων και Έκθεσεων του 'Υπουργείου της Έθνικής Οικονομίας. Τις παραθέτω:

Ο λουόμενος πρέπει να σηκώνεται από το κρεβάτι του στις 5 ή το πολύ στις 7 το πρωί. Μετά το λουτρό είναι άπαραίτητον ν' άναπαυθίτε μισήν ώρη τουλάχιστον στο κρεβάτι σας. Το μεσημέρι να τρώτε κατά την 1 ώρα. Δεν πρέπει να κοιμάσθε το μεσημέρι περισσότερο γιατί ο πολύ ύπνος της ημέρας περιορίζει τον όφελιμώτατο νυκτερινό ύπνο. Το άπόγευμα περιπάτε και διασκεδάστε. Το λίγο διάστημα που θα κάνη ο λουόμενος στην λουτροπόλιν άς φροντίση να το περάση άφρόντιστα και χαρούμενα. Δεν είναι δυνατόν να βοηθή λουτροθεραπεία χωρίς ψυχική γαλήνη, ευθυμία και χαρά. Στις 8 το βράδυ πρέπει ο λουόμενος να πάρη το δείπνον του, όσον το δυνατό πιδ έλαφρό και λιτόν. Άπαγορεύεται ή βραδυνή πολυφαγία, ποικιλοφαγία και πολυποσία και μάλιστα σε προχωρημένη ηλικία. Μετά το δείπνον μιά εύχαριστος συναναστροφή και διασκέδισση μέχρι της 11ης όποτε πρέπει να πηγαίνει άποσδήπασε ο λουόμενος στο κρεβάτι του. Ο νυκτερινός ύπνος είναι το πιδ τονωτικό και πολύτιμο φάρμακο. Καλ προσθέτω. Έγνώρισα πολλούς και πολλούς οι όποιοι κατά την λουτροθεραπείαν των ξενυτοτών είτε σε θαλάσσιες έκδρομες είτε χαρτοπίζοντας. Με την τακτική αυτή όχι μόνο καλά άποτελέσματα δεν μπορούν ναχουν τα λαματικά λουτρά, αλλά τουναντίον πολλών σοβαρών επιπλοκών μπορούν να γίνουν πρόξεννα. Πρέπει μ' άλλα λόγια να καταλάβετε καλά, ότι τα λαματικά λουτρά είναι δίκιοπο μαγιάρι. Η πορεία ν' ακολουθήτε τις ώρισιμένες προφυλάξεις κι' όδηγίες, ή άλλως καλλίτερα να μη κάνετε λουτροθεραπεία.

Γά να έχουν την αληθινή εφευρετική τους επίδραση χρειάζεται μεγάλη προσφύλαξι, ήσυχία και άπόλυτος πνευματική και ψυχική γαλήνη γενικώς κατά την περίοδο της λαματικής λουτροθεραπείας. Τις ίδιες προφυλάξεις και την ίδια καυσ πρέπει ν' ακολουθούν κι όσοι δεν μπορούν για οικονομικούς λόγους να πάνε σε λουτροπόλεις και συνεπώς κάνουν τα λουτρά τους έδω με τας συνθήσεις Δαμβέρην ή απλώς με θάλασσα. Στο έπόμενο, συνέχεια:

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Τρία χαριτωμένα παριζιάνικα μοντέλα για την πλάξ. Το τελευταίο συνοδεύεται από μία ν.νητή φουστίτσα.

Μιά ώραία κατελιν από παναμά φυσικό, γαυρισμένη με μία βελονιά «σελλίε» μαρρόν. Μιά κορδέλλα γκρόγκραίν μαρρόν δένει έμπρός.

Πιστρέψτε άσρα από την έξοχή να τά έχετε έτοιμα αν πάση κακακαιρία.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Λουτροθεραπεία

2ον

Στο προηγούμενο σάς έγραψα γενικώς περί του τρόπου της έπευσεργίας παντός λουτρού άπλου ή λαματικού τοιαύτου επί του άνθρώπινου σώματος, καθώς και περί της θερμοκρασίας στην όποιαν πρέπει να γίνονται αυτά, αναλόγως της ηλικίας και των όργανικών ένδοστε διαταραχών του άτόμου. Με λίγα λόγια δηλ. σάς άπέπτυξα ότι αλ ένδειξεις της λουτροθεραπείας όσον άφορξ έσόν τας ό-

Ζητώντας

Ζητούσε λίγη Φιλία... Λίγη Φιλία πού να τον θερμάνει και να τον ζωογονήσει να του παρουσιάσει τη ζωή κι' απ' την άλλη της όψη, την πιο αληθινή και βαθεία, την αντίθετη από εκείνη που γνώρισε μέχρι τώρα. Είχε διασκεδάσει αρκετά, κατακτώντας γυναίκες πολλές κι' όλων των τύπων, και μπορούσε να πη πώς στην πλευρά της αγάπης, της φλογερής και πραγματικής, γνώριζε την γυναικεία ψυχή ως τή βάση της.

Κι' όμως ήταν κουρασμένος απ' αυτή τη ζωή. Ήθελε κάτι καινούργιο, κάτι πιο ενδιαφέρον, πιο ζωντανό. Πού θα το βρούσε; Σκέφτηκε: στη Φιλία, την αγνή, κι' αληθινή, και πηγαία. Κι' ήθελε να την γνωρίσει γυνή, να μάθει όλα της τα μυστικά, να ρουφήξει όλες της τις χαρές, να μπη βαθειά στο νόημα της Όμορφιάς της.

Και ξαφνικά, μέσ' στο δρόμο της αναζήτησης, φάνηκε 'Εκείνη. Ένα γλυκό, γεμάτο καλωσύνη πλάσμα, ένα κορίτσι πού θα του πρόσφερε με τη φιλία της την Εύτυχία που ποθούσε. Της τόπε:

—Ζητώ φιλία, μου προσφέρετε τη δική σας;

—Θέλω 'Αγάπη, ήταν η απάντησή.

Δυό δάκρυα κύλισαν άθελα απ' τα μάτια του νέου. Χωριστήκανε, απογοητευμένος καθένας για τον πόθο του, πού δεν πραγματοποιήθηκε.

Τράβηξε ξανά το δρόμο του ζητώντας και πάλι. Στη σκέψη του ξαναγύρισε πολλές φορές, ή όμορφη μικρούλα, ή Ματούλα, και νόμιζε πως άκούει τὰ λόγια της:

—Θέλω 'Αγάπη.

Την έβλεπε με τὰ μάτια της φαντασίας του, ελεύθερη πεταλούδα να πετάει από λουλούδι σε λουλούδι, ζητώντας την 'Αγάπη. Νείοτη τρελλή κι' η Νείοτη θέλει 'Αγάπη. Μήπως κι' αυτός το ίδιο δεν ποθούσε κάποτε;

Κι' ο χρόνος περνούσε και πολλές φορές συλλογίστηκε, συγχωρώντας τη, τη Ματούλα.

Και ξάφνου μιὰ μέρα... κάτι έννοιωσε να κινείται μέσα του, να σπάει σιδερένια κλουβιά — όπου τώδε κλείσει ο ίδιος — και να φτερουγίζει στον έρημο κήπο της ψυχής του. Ένα σκίρτημα, μιὰ έσωτερική χαρά. Κατάλαβε: αγαπούσε.

Μα μιὰ σκέψη μαύρισε το νοῦ του: τώρα;

—Ματούλα!

—Φοίβο!

Στη σιωπή του δάσους καθώς σκυμμένος φιλοσοφούσε πάνω στις σκέψεις της Σάνθη για την 'Αγάπη και τη Φιλία, άκουσε γυναικείο περπάτημα. 'Ανασκήρτησε, γύρισε το κεφάλι. Μιὰ γυναικεία σιλουέτα διαγράφτηκε στην άκρη του μο-

"Αν ήτανε ν' αρχόσουνα

Σάν πεταλούδα αν ήτανε ν' αρχόσουνα κάποια βραδυά κοντά μου, αγαπημένη, θα μ' εύρισκες τους στίχους σου να διά-
(θαζα:

ή μόνη συντροφιά πού μ' απομένει...

Θυμάσαι τὰ τραγουδία πού σου χάρισα 'κείνο το βράδυ ποδύχες τη γιορτή σου; Σάν παραμύθιμα άρρώστου μοιάζουμε μα' μου θυμίζουμε την πάναγνη ψυχή (σου).

Σάν πεταλούδα αν ήτανε ν' αρχόσουνα το μαγικό και άγιασμένο τουτο βράδυ ΟΙ δέλεπες τη μικρή φωτογραφία σου να τη φιλώ θερμά μέσ' στο σκοτάδι.

ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΚΑΛΟΥ

νοπατιού. Τὰ μάτια του ανοιγόκλεισαν μ' έκπληξη:

—Ματούλα!

—Φοίβο!

Δώσανε τὰ χέρια!

—Τί γινόσαστε, Φοίβο; Πόσες φορές σ' αναζητήσα!

—Γιατί, Ματούλα; Καθένας μας ζητάει κάτι διαφορετικό.

—Όχι, Φοίβο! το ίδιο ζητάμε: τη Φιλία. Και νοστάλγησα, πόθησα τη δική σας: τώρα σ' βρίσκω. Μου την προσφέρετε;

Δεν της απάντησε: την κύτταζε στα γαλανά της μάτια. Διάβασε την αλήθεια: είχαν αγαπήσει και πικράθηκε.

Δυό δάκρυα κύλισαν στα μάτια του.

—Ματούλα! την ποθείτε αληθινά τη φιλία μου;

—Ναι! άκούστηκεν αποφασιστική ή φωνή της νέας.

—Κι' αν δεν την αποκτήσετε;

—Θά γίνω δυστυχισμένη!

—'Αλλοίμονον! Είσαστε!

Τον κύτταζε παράξενα: ή άπορία γράφτηκε στα όραία της μάτια.

—Ναι, Ματούλα! δεν μπορεί να ύπάρξει Φιλία μεταξύ μας: υπάρχει 'Αγάπη.

Τον ξανακύτταζε: στα μάτια του έλαμπεν ή Φλόγα. Μα ή δική της ή καρδιά, πληγωμένη βαθειά από την 'Αγάπη, ζητούσε τη Φιλία, μονάχα τη Φιλία.

Τοῦπιασε το χέρι.

—Χαίρε, Φοίβο!

Της φίλησε τὰ άβρά δάκτυλα:

—Χαίρε, Ματούλα!

Την κύτταζεν ώπου έστριψε το δρόμο.

—Έπειτα σηκώθηκε.

Τί θα ζητούσε τώρα; Δεν τόξερεν ούτε ο ίδιος.

ΣΗΥΡΟΣ ΘΑΛΛΗΤΑΣ

Το γκρίζο όνειρο

Σὺ ήσουν τόσο όμορφη... Σάν την άμαρτία. Κι' ή νύχτα ιδιότροπη. Μιὰ νύχτα νευριασμένη κι' άνησυχη... Σάν τις Ταϊτιανές νύχτες πού Λοτί. Μου είπες: «Ναί». Κι' έγώ σ' έσφιξα κοντά μου. Πολύ. Στα χάδια μου έννοιωσες να σ' αγκυλώνουν κάτι ήδονικές ανατριχίλες... Σάν κείνες πού φέρνει ή άπαλή πνοή στα στήθη... Τὰ χείλη μου κόλλησαν στα δικά σου... Χίλιοι πόθοι ξυπνούσαν στο άγουρο κορμί σου... 'Η ανάσα σου κορόταν. Έγώ τότε έπέμεινα...

—Μή!

—Γιατί;

—Υπάρχει κι' ένας πολιτικός μηχανικός...

Και γέλασες. Τò γέλιο σου άντήχησε μέσα μου πένθιμα... Αυτό ήταν όλο.

—ΕΡΕ-

Πήγα στη Σύρο. Σέ μιὰ σχολή. 'Εστεκα ώρες βουδός μπρος στο πορτραίτο σου. Ζωντανευα το χαραγμένο βύσσινο των χειλιών σου μέσ' στην παρένθεσι, πού κάναν τὰ δυό σου λακκάκια. Μέσα μου άντηχούσε ακόμη το γέλιο σου... Κι' έννοιωσα να όρθώνεται ανάμεσά μας μιὰ Σκιά... Αυτή ή σκιά μπορεί να ήταν κι' ένός πολιτικού μηχανικού... Δεν ξέρω...

Και σου έγραφα. Σου μιλούσα για τ' όμορφο νησί. Για τὰ ζαφείρια, πού το ζώνουν. Για το Φοίνικα. Για τη Δελαγράφια... Για τον πόνο!... Ένα άλλο-κοπο πόνο, πού μου είψε μουδιάσει το κορμί και τη σκέψη... Σου έστειλα και τις σκέψεις μου, κάτι σκέψεις άνήσυχες σαν τις νύχτες του Χειμώνα. Σου έστειλα τις σκέψεις μου και σου μιλούσα πάντα για ένα όνειρο. Ένα γκρίζο όνειρο. Άσχημο σαν τη φρίκη... Για κάποια σκιά...

Έπαιρνα τὰ γράμματά σου με λαχτάρα... Ήσαν γεμάτα άγάπη. Άγάπη κι' αναστενάγματα. Κάτι αναστενάγματα σαν κείνα, πού κάνουν τὰ νοῦφαρα στις όχτες του Διδαρίου... Έπειτα κάτι αποσιωπητικά και τέλειωναν τὰ γράμματά σου. Σάν παραμύθια... Άνατολίτικα...

—ΕΡΕ-

Διαβάζω το στενό σου γράμμα. «Κύριε». Υπάρχουν και κάτι λέξεις, πού πληγώνουν σά στυλιές... Κι' ή καρδιά σπάει αίμα. Κάτι σπάλες μεγάλες. Σά ροδόφυλλα... Έπειτα μου ζητάς τὰ γράμματά σου και το πορτραίτο σου. Τοπικά, άπλά. Σάν να μην είναι τίποτε...

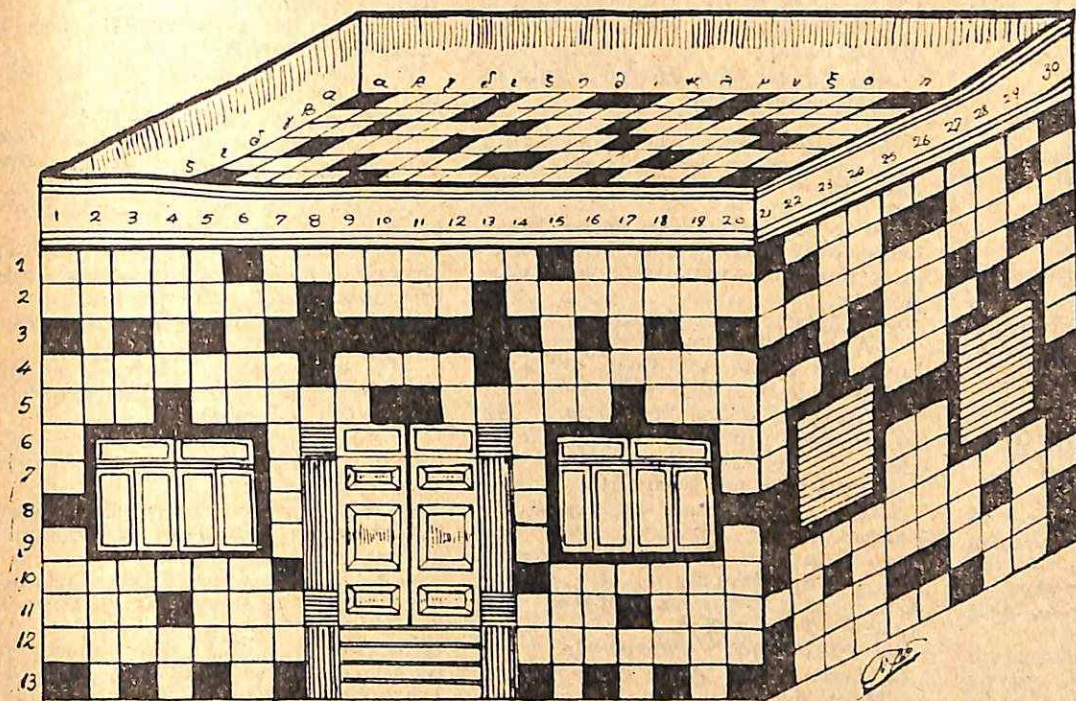
Τὰ γράμματά... Οι νύχτες... Τò γέλιο... 'Η σκιά!... Τò σφύριγμα του πλοίου είναι βραχνό...

Αύριο θά έχης τὰ γράμματά... Στα μάτια άνεβαίνουν δυό δροσοσταλίδες... Όλ α φαίνονται συγκεχυμένα πιά, θολά... Σά μέσα σε ομίχλη... Σάν όνειρο... Ένα γκρίζο όνειρο!...

ΜΗΣΟΣ ΣΚΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΤΑΡΑΤΣΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΟΙΚΙΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

α) Μονάς χρόνου.— Νότα.— Γράμμα.— Πρόθεσις.

6) 'Ο άντρας της Ρούθ.— Καλοπέρα-
— 'Ιερους (Τουρκ.) και φαγητόν.

γ) 'Υποθετικόν.— Τοπικόν έπίρρημα.— Νότα.— 'Ο ύπάρχων (με το άρθρον).— Π.σσωπική άντωνυμία. (Δημ.).

δ) 'Η φωνή του κόρακος.— Δεν κάνουν τον παπά.— Πρέπει.

ε) 'Η ένέργεια μιάς των αισθήσεων.— ΣΙΕ.— Τρέξιμο (έπί ύγρων).— Την αφήνει το καρφί.

ς) Προσωπική άντωνυμία.— Χώρα της Μ. 'Ασίας (γεν.).— Σύνδεσμος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

α) 'Από πού παίρνει ο μικρός το ρυθμό;

6) Τροφή.— Νότα.

γ) Γράμμα.— Νήσος του Αιγαίου.

δ) Συνηθισμένο όνομα σκύλου.

ε) 'Αργαϊκόν μέσον φωτισμού.

ς) ΦΑΕ. Δύο όμοια φωνήεντα.

η) 'Υποθετικόν.— Κυκλοφορώ, τρέχω (έπί άγρων).

θ) Είπε ('Αρχ.).—

ι) Προσωπ. άντωνυμία (πληθ.). (Δημ.).

κ) Γράμμα.— Συμπέρασμα.

λ) Εύθύ.— Άναφορική άντωνυμία.

μ) Ίδος ποιήματος.

ν) 'Υπάρχει.

ς) Νότα άνάποδα.— Διηλεκτικώδες ύ-
— (αίτ.).

ο) Προσωπική άντωνυμία (Δημ.).—
— ζυζαννική νότα.

π) Τοποθεσία.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) 'Υπάρχει στα σχολεία, τόν έχουν και οι ζωγράφοι.— 'Ωραιότατον 'Αργαίον 'Επος.— Άν δεν ύπηρε αὐτός δεν θά έγίνετο άφορμή να συγγραφη το προηγούμενον έπος.— 'Ακόρεστον πάθος.

2) Γνωστότατον καλονηρικόν όνομα.— Διαφυλάττω.— Συνολικά της 'Αθήνας.— Νότα.— ΙΡ.

3) Παλαιά 'Εκκλησία της 'Αθήνας.

4) Τόν άπακούουν όλοι.— Ιερότοπος (άρχ.).— Τόν ένείυθη ο 'Ασώτος (με το άρθρον).— Αριθμός.

5) Χλόη.— Είμεθα.— 'Οτι μās περιβάλλει.— Μέρος του άρότου.— 'Ο δι-
— κοινόμενος διά τινά πράξιν.— 'Αριθμός.

6) Γράμμα.— ΗΚ.

7) 'Υποθετικόν.

8) 'Υποθετικόν.

9) Γράμμα.

10) Όσος της Γραφής.— 'Ιερός γος της 'Αρχιότητος.— 'Ηπειρος (έπί-
— θετον).

11) Συμπλεκτικός σύνδεσμος.— 2 φο-
— ρές έπαναλαμβανόμενον άποτελεί μέσον αλυσίας.— Νήσος.— Βόρραος λαός περι-
— σμένος διά τας έπιδρομάς του. ('Εν-
— κός). Είς των 7 σοφών.— Νότα.

12) Τας ύφίστανται όλα τὰ σώματα στο νερό.— Παιδίσκη (Δημ.).— 'Αρχαίον νόμισμα.— Ποσοτική άντωνυμία (Πληθ.).

13) Ύμνος.— ΕΡ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Βυζαντινή νότα.— Δεν είναι εδώ.— 'Ορηκενική ύπόθεσις.

2) Τò πρώτο θύμα των τεχνικών πτε-
—

ρών (χωρίς το τελικό).— Γυναικείον όνομα (χαϊδ.).

3) Μόριον.— Γέλοιο.— Τοπικόν έπίρρημα.

4) Δεν ύπάρχει στη Γη.— Προσωπική άντωνυμία (Δημ.).

5) Γράμμα.— Σύνδεσμος.— Πήγα ν ε (άρχ.).

6) 'Υψωμα έδάφους.— Αριθμός.

7) Άναφορική άντωνυμία.— Πολλά μαζί.— Κλωστή.

9) Τò άπεχθάνον-
— ται ο Μωσαϊθισμοί.— Μετοχή βοηθητικ ο ύ

θήματος.

10) Άγγλος πνευματώδης συγγραφέας.

11) ΣΖ.

12) Πρωί (άρχ.).— Κτητική άντων.

14) 'Υποθετικόν.— Τò σημείον όπου ένώνεται ο σφραγίδ με την γη.— Δύο όμοια σύμφωνα.

15) Είναι κάτω από τις ράγες του σι-

δηροδρόμου.— 'Οφείλει.

16) Βυζαντινή νότα.— Άναφορική άντωνυμία.— Έποχή.

17) Δεν έξαιρείται κανείς.— Τò ύ-
— παρχον.

18) Γράμμα.— Γράμμα.—...Μαντισού.

19) Άλλο όνομα της Τροίας.— Την αφήνει ή πληνή.

20) Νότα.— Όρος γραφής.— Χώρα της 'Ανατολής.

21) ΣΚ.— Άναφορική άντωνυμία.

22) Τραγουδί.

23) Μουσικόν όργανον.— Γράμμα.

24) Άρνητικόν μόριον.— Τσάρος της Ρωσίας.

25) 'Ε.ι. είναι ή μνήμη των νεκρών.— Κατάρα.

26) 'Ιατρος... (Κωμωδία του Ζύλ Ρο-
— μαιν).— Μουσική λέξη.

27) 'Αισμός.— Εύθύ.

28) Χρησιμοποιείται είς την 'Ιατρι-
— κήν (νομός το τελικό).— Προσωπική άντωνυμία (Δημ.).

29) 'Ημέρα ('Αρχ.).

30) Κτητική άντωνυμία.— Γράφονται στις έφημερίδες.

(Άποστολούς: Μ. Χ. Α.)

Άσκησις έτοιμότητος πνεύματος

Σας δίδουμε τις παρακάτω έπτά έρωτήσεις και σας καλούμε να απαντήσετε άμέσως στην κάθε μιὰ απ' αυτές, αν είναι αλήθεια ή όχι.

1) Τò άλλά χρησιμοποιεί για την κατασκευή των δρόμων; Ναι ή όχι;

2) Τὰ πολυδουκόνδρια έφευρέθησαν από τον Μ. Φρειδερίκο, ναι ή όχι;

3) Οι άρχαίοι ήξεραν την περούνα, ναι ή όχι;

4) 'Ο Βασιλεύς της 'Αγγλίας πληρώ-

νει φόρους, ναί ή όχι;
5) Ο βασιλεύς της 'Αγγλίας, όνομά-
ζετι στ' άλληθρια Γεώργιος, ναί ή όχι;
6) Οι Κινέζοι είναι περισσότεροι ά-
πό τους 'Ιάπωνες, ναί ή όχι;
7) Η άσφαλτος εφευρέθηκε πριν από
την πίσσα, ναί ή όχι;
—□□—

Από τὸ 1 ὡς τὸ 9

Γοποθετήστε τοὺς ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ
1—9 μέσα στὰ κενὰ τετραγωνίδια κατὰ
τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ ἔχετε ὀριζοντίως,

			13
			16
			16
15	14	16	13

καθέτως καὶ στὴν διαγωνίως τὰ ἀθροί-
σματα πού ὑπάρχουν στὰ ἄλλα τετραγω-
νίδια.

Δυστύχημα ἢ ἐγκλημα;

(ἀστυνομικὸ πρόβλημα)

Ὁ κύρ Μαθίος εἶχε βγῆ ἐκεῖνο τὸ
πρωὶ στὸ κυνήγι ἀλλ' ἀντὶ νὰ σκοτώσῃ
λαγούς, σκότωσε τὸν συγχωριανό του
κύρ-Μιχάλη. Ὁ κύρ-Μαθίος ἀφηγείται
τώρα στὸν ἀστυνὸμο πῶς ἔγινε τὸ δυσ-
τύχημα, ὅπως τὸ χαρακτηρίζει:

Εἶχαμε πάει χθὲς μὲ κάτι φίλους γιὰ
λαγούς κύρ-ἀστυνόμε. Ἡμαστὰν πέντε,
ἀλλ' ἄδικα βγήκαμε. Δὲν κάναμε τίπο-
τε. Σήμερα τὸ πρωὶ ξεκινῶ μόνος. Μέ-
σα στὸ δάσος ἀπαιτῶ ἕναν ὑπέροχο λα-
γὸ, πού ἔδωσε ἡσυχία, Παίρνω θέση
οἷτως ὥστε νὰ ἔχω τὸν ἀνέμο πίσω
σκοπεύω καὶ πυροβολῶ. Δυστυχῶς ὁ-
μως, ἐσκόπευσα πολὺ χαμηλὰ καὶ ὁ λα-
γὸς ἔφυγε χωρὶς οὔτε κἂν νὰ πληρωθῇ.
Τὴν ἰδια ὥρα, ὅμως, ἀκουσα μιά σπαρα-
χτικὴ κραυγὴ. Τρέχω καὶ βλέπω πίσω
ἀπὸ ἕνα θάμνο νεκρὸ τὸν φίλο μου Μι-
χάλη. Ἡ σφαῖρα μου, εἶχε βρῆ ἄθε-
λά μου τὸν δυστυχημένον αὐτόν...

— Μὰ νομίζω, ὅτι δὲν τάχεις καὶ
τόσο καλὰ μὲ τὸν μπάρισμα Μιχάλη.

— Ἐδῶ καὶ ἔξῃ ἡντες. Κάτι εἶχαμε
τότε καὶ τὰ τσουγκρίσαμε, ἐδῶ καὶ δυὸ
μῆνες ὅμως εἶχαμε ξαναγίνει οἱ καλλί-
τεροι φίλοι.

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι οἱ φίλοι σου
ἔμειναν σήμερὰ τὸ πρωὶ στὸ χωριό;

— Μὰ ἄσπ' σὰς εἶπα...

— Ὡραία. Καὶ μπόρεσες ἔτσι νὰ σκο-
τώσῃς ἡσυχῶ καὶ ἀνενόηχτα τὸν δυστυ-
χημένον Μπάρισμα-Μιχάλη; Σὲ συλλαμ-
βάνω!

Γιατί;

(Ἡ ἐπάντησις στὸ προσεχές)

Λύσεις προηγουμένων

ΠΩΣ ΘΑ ΣΩΘΟΥΝ ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ

Οἱ ἄλλοι ἐπεποθετήθηκαν: 5ος 10ος,

καὶ 11ος.

—□□—

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 562

Ὁριζοντίως:

1) Παραλήλωνομα 2) Εμ—Νο—
Μία 3) Ἐλος—Τριφυλίας—Ρέ 4) Παρ-
νέ—Σο—έ 5) Ἀργεῖα—Νωπὸς Νέα 6)
Γυγὸς—Πα—Σός—Βέας 7) Ἥλος—Δόρυ

Ο πῖό μεγάλος του ἔρω

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 54)

αὐτὴ τὴν ὁδὸ πού γράφει τὸ γράμ-
μα. Καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐξα-
κριβώσῃς ἐάν...

—... ἐάν ἡ δεσποινὶς Ἀντουανέττα
μένει ἐκεῖ. Καὶ ἐάν ὁ Λὺκ ντὲ Βαίξ
τὴν ἐπισκέπτεται... Πηγαίνω, Ρόζα
μου. Θὰ δῆς ὅμως ὅτι θὰ εἶνε ψέμ-
μα. Πότε θέλεις νὰ ἔλθω νὰ σοὺ
ἀνακοινώσω τίς... ντετεκτικτικὲς μου
ἀποκαλύψεις;

—Τὸ ἔραδου, στὸ θέατρο... πριν ἂ-
πὸ τὴν παράστασι!

Δὲν εἶχαν περάσει λίγα λεπτὰ
ἀπὸ τὴν στιγμή πού εἶχε φύγει ἡ
Μαρινέτ, ὅταν ἐνεφανίσθη ὁ Λὺκ
ντὲ Βαίξ.

Ἡ πρώτη σκέψις τῆς Ρόζας Φράνς
ἦταν νὰ τοῦ τὰ πῇ ὅλα. Φαίνονταν ὁ-
μως τόσο μεγαλοχολικός, ὥστε στα-
μάτησε.

—Τί ἔχεις;... τὸν ἐρώτησε.

—Ἀγαπημένη μου, εἶπε μὲ ὕφος,
λυπημένο ὁ Λὺκ ντὲ Βαίξ. Ἐγὼ νὰ
σοὺ ἀναγγεῖλω κάτι πολὺ σοβαρό...

«Σὲ τρεῖς μέρες θὰ φύγω... Θὰ
ἐπιχειρήσω μιά μεγάλη πτήσι...
τὸν γυρο τοῦ κόσμου!...

—Τὸν γυρο τοῦ κόσμου!...

—Ἐλπίζω νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν
ἀποστολή μου. Κανένας, ἐκτός ἀπὸ
τὸν ὑπουργὸ κι' ἀπὸ τὸν κατασκευα-
στὴ τοῦ ἀεροπλάνου μου δὲν ξέρουν
ἀκόμη τὸ παραμικρό. Ἦθελα ἐσὺ
πρῶτῃ νὰ τὸ μάθης...

Ἡ Ρόζα Φράνς ἀναστένναξε.

—Ἔστω, εἶπε. Ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε τὸ
καθῆκον σου...

—Τώρα φεύγω. Ἐγὼ νὰ κάνω ἕνα
σωρὸ προετοιμασίες, ὅπως θὰ κα-
ταλαβαίνῃς θὰ σὲ ἰδῶ τὸ θράδου,
στὸ καμαρίνι σου, ὅπως συνήθως...

—Ναί... Τὸ θράδου.

Τὴν ἐπομένη, ἔτρεξε στὸ σπῖτι
της.

—Ἀδύνατον! τοῦ εἶπεν ὁ θυρωρὸς.
Ἡ δεσποινὶς δὲν δέχεται κανένα.
Εἶνε ἀδιάθετη.

—Καλὰ. Πές στὴν κυρία σου ὅτι
σὲ λίγο θὰ ξαναέρω...

Καὶ ὁ Λὺκ ντὲ Βαίξ ἔφυγε.

Ὁ θυρωρὸς τὸ εἶπε στὴν Ρόζα.

—Νὰ μὴ τὸν δεχθῇς! Τ' ἀκούς;
Νὰ τοῦ πῇς πῶς ὁ γινατρὸς μου ἀπῆ-
γόρευσε νὰ δέχωμαι ἐπισκέψεις!

«Α! Πῶς τὸν μισοῦτε, τώρα τὸν
Λὺκ, τὸν ἄνθρωπο πού τόσο παρὰ-
φορὰ εἶνε ἀναπάνσι...

Γιατί ἡ Μαρινέτ τῆς τὰ εἶχε ἀπο-
καλύψει ὅλα. Προάγματι, ἔβλεπε σὲ
κεῖνο τὸ σπῖτι μιά κοπέλλα πού τὴν
ἔλεγε Ἀντουανέττα. Καὶ ὁ Λὺκ ντὲ
Βαίξ, ὁ ἀεροπόρος, τὴν ἐπισκέπτο-
τον συχνά, κάθε μέρα σχεδόν...

Φρίκη... Φρίκη... Μὲ πόση τέχνη

.....

—Τρία 8) Της—Τάις 9) Ρός—Ἀπὲλ

—Σμέ 10) Ἐ—Ὀν—Μία—Ἀν 11) Μυρι-

δών—Ἀνάσα 12) Ἀνα—Αἰα—Γρασσι

Καθ' ἑ τ ω ς:

1) Ρημα 2) Ζητα—Υν 3) Επαυλης—

Ρα 4) Πελαργός—Με 5) Ἀμοργός—Α-

νια 6) Σκές—Δι 7) Ἀν—Ει—Ὡα 8)

Λοτ—Ἀπόλων 9) Ρο—Ἀρ 10) Ηλιον

—νπο—Ἀο 11) Ὠς—Μνα 12) Ὀλυμπος

—Αις 13) Ὀ—Ἀσο 14) Τας—Ἀμ 15)

Ἀραν—Βρίνα 16) Μις—Ναιμευς 17) Μα

—Σελας 18) 19) Νωε,

τὴν εἶχεν ἐξαπατήσει... Δὲν θὰ τὸν
ξαναδὲλε ὅμως ποτὲ στὴν ζωὴ της!

Καὶ νά... Ἀκουσε πάλι τὴ φωνὴ
τοῦ στὸν προθάλαμο:

—Εἶπες στὴν δεσποινίδα Ρόζα ὅτι
θὰ ξαναγύριζα;...

—Μάλιστα... Δὲν μπορεῖ νὰ σὰς
δεχθῇ ὁμως.

Ἀλλὰ νά... Μιά γυναικεῖα φωνὴ
τώρα ἐπεμβαίνει:

—Πρὸς τί νὰ ἐπιμεινουμε, Λὺκ;
Ἐρχόμαστε μιά ἄλλη μέρα...

Καὶ πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ ἀεροπό-
ρου:

—Ἀδύνατον! Ἀφοῦ φεύγω!

Ἡ Ρόζα Φράνς δὲν μπόρεσε νὰ
κρατηθῇ πιά. Ἀνοίξε ἀπότομα τὴν
πόρτα.

Ἀντίκρυσε τὸν Λὺκ ντὲ Βαίξ συνο-
δευόμενο ἀπὸ μιά νέα.

—Τί θέλεις;... ῥώτησε ἔξω φρενὼν.
Ἐχετε τὸ θράσος νὰρχόσαστε στὸ
σπίτι μου, μαζί μάλιστα μέ...

Ὁ ἀεροπόρος ὅμως δὲν τὴν ἀφη-
σε νὰ τελειώσῃ.

—Τέλος πάντων κατῶρθωσα νὰ σὲ
ἰδῶ! ἐφάνοξε μὲ χαρὰ. Γιὰ τὸν Θεό,
Ρόζα μου... Ἀκουσέ με...

Ἡ Ρόζα Φράνς τὰ ἔχασε. Παραμέ-
ρισε γιὰ νὰ περάσουν οἱ ἐπισκέπται
της στὸ σαλόνι.

—Ρόζα, εἶπεν ὁ Λὺκ ντὲ Βαίξ ὅταν
ἔμειναν μόνοι. Δὲν φέρθηκα καλὰ μα-
ζί σου...

—Ἀ... Ὡστε ὁμολογεῖς... ἐπιθυρί-
σεν ἡ Ρόζα μὲ σφιγμένα τὰ δόντια.

—Ναί... Φοδόμενοι ὅτι δὲν θὰ μὲ
καταλάβαινες... Σοὺ διηγῆθηκα τὴν
παιδική μου ζωὴ, σοὺ ἀνέφερα κάθε
λεπτομέρειά της, κι' ὅμως δὲν σοὺ
εἶπα τὸ πῶς σπουδαῖο μυστικὸ τῆς
ζωῆς μου...

«... Τὸ μυστικὸ ὅμως αὐτὸ δὲν εἶνε
δικό μου μόνο... ἦταν καὶ τῆς δυστυ-
χημένης μου μητέρας...

«Σήμερα, πριν φύγω, πρέπει νὰ
στὰ πῶ ὅλα...

Ἡ Ρόζα τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία.

—Ρόζα, ἡ δις Ἀντουανέττα, πού
σοὺ παρουσιάζω εἶνε ἀδελφή μου!

Ἡ ἡθοποιὸς δὲν μπόρεσε νὰ πι-
στέψῃ στ' αὐτιά της.

—Ἀδελφὴ σου; φώναξε.

—Ναί... Ἡ μητέρα μου ὅταν ἔμεινε
χήρα — ἐνῶ ἡμῶν ἐσωτερικός στὸ
σινεμά, τότε — ἀνέκτησε κάποιον...

Ἡ μεγάλη της ἀνάγκη τὴν παρέσχε
σ' ἕνα φοβερὸ σφάλμα... Ἀπέκτησε ἕ-
να παιδί, ἕνα κορίτσι, τὴν Ἀντουαν-
νέττα... Δυστυχῶς ὁ πατέρας τῆς ἐ-
τεροθλόως ἀδελφῆς μου πέθνε πριν
προφθάσῃ νὰ νομιμοποιήσῃ τίς σχέ-
σεις του μὲ τὴν μητέρα μου... Τὸ μυσ-
τικὸ αὐτὸ ἡ μητέρα μου μοῦ τὸ ἀ-
πεκάλυψε λίγες ὥρες πριν πεθάνῃ...

«Θὰ μπορῶσα, φυσικά, νὰ ζήσω
μαζί μὲ τὴν Ἀντουανέττα. Ὁ κό-
σμος ἀφορμὴ θέλει γιὰ κουσομπο-
λιό... Τῆς ἐνοίκισα ὅμως ἕνα μικρὸ
σπιτάκι, καὶ ζῇ ἐκεῖ εὐχισμένη...

«Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ μου... Μὲ
συγχωρεῖς πού στὸ ἔκρυβα ὡς τώ-
ρα;...

Ἡ Ρόζα Φράνς ἀνοίξε τὴν ἀγκα-
λιά της: Καὶ τὰ δυὸ ἀδελφία, μὲ
δάκρυα στὰ μάτια, ἔπεσαν σ' αὐ-
τὴν!

ΝΤΕΛΦΙ ΦΑΜΠΡΙΣ

Μεταξύ μας

Α.Κ.Σ. Ὑπόρρα. Πολλὲς ἐπαναλήψεις
ἔχει τὸ πεζὸ σας. Ἀν συντομεύταν λίγο
καὶ ἂν διορθωνόταν τὸ τέλος τοῦ πού εἶ-
ναι λίγο στρυφνὸ, θὰ γινόταν δημοσιεύ-
σιμο.

Χρῆστον Δαπέργολαν. Ὁ 13ος
καὶ ὁ 15ος στίχος τοῦ «Δὲν κλαίω» ὁ-
λουν διόρθωσα. Οἱ λέξεις «ξωτιάρης» καὶ
«καρδιοπληγῆς» κακόηχες. Κατὰ τὰ ἄλλα
καλὸ. Τὸ περιμένουμε διορθωμένο.

Τασοῦλην Πανουράκη. Ἐ-
γκρίνεται ἡ «Καινοβόγια Ζωή».

Βαλτίνο. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μᾶς
στέλλετε Ἱταλικά διηγήματα δικὰ σας.
Δὲν μποροῦμε νὰ τὰ χρησιμοποιήσουμε,
δυστυχῶς.

Χρόνην Κυνηγόν. Σὰς ἔχομε ἀ-
παντήσει στὸ ὑπ' ἀριθ. 560 φύλλο μας ὅτι
ἐγκρίνεται ἡ «Ἀποκαρδίωση».

Λούλαν Δρακάκη. Θὰ δημοσιεύ-
σωμε τὸ «Σὺν Παράμυθιο», διορθώνοντας
λίγο μερικὰς φράσεις πού δὲν εἶναι στρω-
τές. Τὸ ἄλλο κοινόν.

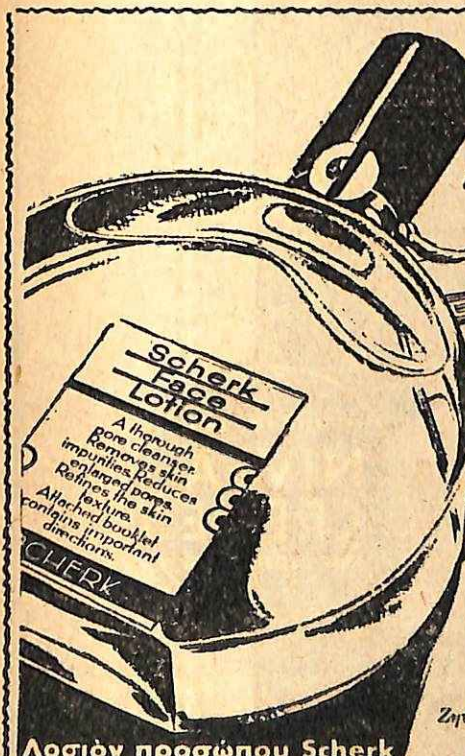
Νίκον Ἀγρίππαν. Τὸ γράμμα
εἶναι ἀρκετὰ στρωτό, ἀλλὰ τὸ θέμα πού
μεταχειρίσθηκατε γλιτοειπωμένο. Ἀπο-
φεύγετε τίς κοινοτοπίες.

Ἰβύζον. Πολὺ ἀπλοῖκα καὶ παιδι-
στικά γραμμένο τὸ «Τρία πουλιά». Μοιά-
ζει μὲ παλιὰ λαϊκά τραγουδάκια.

Ἰωσήφ Τραμπούλου. Τὸ
σταυρόλεξό σας ἐλήφθη καὶ ἐδόθη στὸν
ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε.

Σαπφώ. Ὁχι! δημοσιεύσιμη ἡ «Τρέλ-
λα». Σὰς εὐχαριστοῦμε πού υπεραγαπάτε
τὴν «Ἐβδομάδα», ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ
δημοσιεύσωμε τέτοια ποιήματα πού μόνη
σε τὰ χαρακτηρίζετε «τρελλοσαυλοποιη-
ματάκια»!

Νίκον Γαζέτην. Ἐγκρίνεται τὸ
«Ἦταν δυὸ μάτια παιδικὰ, φωτερὰ» καὶ
θὰ δημοσιεῖται μὲ τὴ σειρά του.

Διαβάστε τὸ βιβλίο ἀπὸ εἶναι στὴν ριζὴν τῆς ἡσυχίας
προσώπου Σέρκ. Νὰ ἰδῆτε ὅτι: Μόνον ἡ καλὰ καθαρισμένη
ἐπιδερμίδα παραμένει δροσερή, λεῖα καὶ αἰρνεῖ τὴν ἐκφυσιτικὴν
χάρη μᾶς ὑγιὸς ὁμορφίας. Καὶ ἡ ἡσυχία ἀπο-
σώων Scherk καθαρὴ τὴν ἐπιδερμίδα ἀνώ-
ματα, τὴν ζαλιανώνει καὶ τὴν διατηρεῖ στὸ
χρῶμα τῆς ὑγείας. Φιαλίδια τῶντας Drax-
35.- Μεγαλύτερα τῶν Dr. 55.-, 90.- καὶ 175.-
Δείγμα ἀποστέλλεται ἐναντι 5δραχ.
γραμματισμοῦ. Τετ. Ἀντ. Οἶκος
Π. Γ. Μαγκριώτη, Νίκης 10, Ἀθήναι.

Ἐνα σοφὸ βιβλίο

Ζητήστε μίαν πιόδη ἰδεώδη; Θὰ τὴν βρῆτε στὴν πιόδη Mystikum τοῦ Scherk

Λοσιὸν προσώπου Scherk

«Ἐδομας»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517

Ἐκδόται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Διευθυντής: ΑΔ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
Φαδίου 12

Ἀρχιτεκτονίης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ
(Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΓΕΡΑΣΙ-
ΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ δρ. 250

Ἐξάμηνος » » 125

Ἐτησίᾳ ἐξωτερικοῦ Λίραι 1.10

Ἀμερικῆς Δολλάρια 6

Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
(Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ

(Πατιστράτου 10 Σ) μὲς Ὑμηττοῦ)

Τὰ ἀποστέλλόμενα χειρόγραφα,
δημοσιεύσιμα καὶ μὴ, δὲν ἐπι-
στρέφονται.

Πανὰς Εὐέλ. Δυστυχῶς, τὸ ποι-
ημά σας δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Ἀσχε-
νο καὶ ἀφελές. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον εἶναι φου-
σκόν, ἀφοῦ εἶναι τὸ πρῶτον πού γράψατε

καὶ ἀφοῦ εἶσθε τόσο νέος ἀκόμη. Μὴ βι-
άζεσθε νὰ δημοσιεύσετε. Διαβάστε ποι-
ησι.

Χρόνην Στ. Κυνηγόν. Τὸ «Γιὰ
ἐναν παραστρατημένο» ὥραϊο καὶ θὰ δη-
μοσιεῖται μὲ τὴν σειρά του. Τὸ «Στερνὸ
παραμῦθιο» ἀσχενο καὶ ἀφελές. Πῶς

συμβαίνει νὰ παρου-
σιάζετε πόση διαφο-
ρά; Τὸ «Σπιτάκι» δι-
ορθώσατε τὸ ἐσθίαν
εἶναι δυνατόν. Ἐμεῖς
πάντως δὲν τὸ κρα-
τήσαμε.

Ἰωάννην Πρα-
τίναν. Σχετικὰ
καλλίτερον ἀπὸ τὰ δυὸ
ἢ «Ἀνοῖξιν», ἀλλὰ
κι' αὐτὴ ὁχι! δημοσι-
εύσιμη. Πρὸ πάντων
ὁ ρυθμὸς τοῦ τελευ-
ταίου τετραστίχου εἶ-
ναι διαφορετικὸς ἀπὸ
τὰ ἄλλα, ἂν καὶ τὸ
θέμα εἶναι καλὸτα-
κόν. Ἡ «Εἰκόνα» ἔχει
λαυθαρόν — μὲ τὸ ο
στὸν τελευταῖον στίχο.
Δουλέσατε μὲ περισ-
σότερη προσοχὴ τὸν
στίχο σας. Γιὰ τὰ κα-
λὰ σας λόγια εὐχαρι-
στοῦμε.

Ἡ ὁλὸν Σά-
τσι. Οἱ «Ἀνατροπὲς»
κατωτέρως ἀπὸ
ἄλλα προηγουμένα

σμένες θυσίες και πέσατε άθελά σας στα δίχτυα του πτερωτού θεού. Το ίδιο περιπου συμβαίνει με όλους μας, που όταν κατασταλάσουμε στην πρωτεύουσα νομίζουμε ότι κάτι είμεθα κι' αρχίζουμε να κάμνουμε πότε τον Δόν Ζουάν για να μπλέξουμε στο τέλος μέσα στα δίχτυα του έρωτος. Ουμνηήτε δε και την ιστορία του πιθήκου που καθισμένος σ' ένα δένδρο παρηκολούθει τους ψαράδες που ρίχναν τα δίχτυα. 'Υστερα θέλησε κι' αυτός να τους μιμηθῇ και τὸ αποτέλεσμα ήταν να τυλιγθῇ στα δίχτυα και να μὴ μπορῇ νὰ βγῇ! Αυτό ακριβώς συμβαίνει με όλους μας. Οί 'Ελληνες μιμητικοί κατά Σουρήν, ακολουθούμε τὸ δρόμο που τὸ ένστικτόν μας μᾶς ἔχει χαράξει. Διποῦμαι λοιπόν που δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συμβουλεύσω, ἀφοῦ τόσο θὰ σᾶς ξεκούραζε αὐτὸ και μάλιστα θὰ σᾶς ἔκαμνε νὰ λάβετε μιὰ ὠρισμένη στάση ἀπέναντι τῆς μητέρας σας, ἡ ὁποία ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θέλει νὰ ἀκούσῃ γιὰ ὅλα αὐτά. Τώρα, ὅπως γράφετε, πρόκειται νὰ πᾶτε στρατιώτης και θὰ ἀπολυθῆτε ὅστερ ἀπὸ 18 μῆνες, γιατί, λοιπόν, δὲν ἀφήνετε τὰ πράγματα ἡσυχα κι' όταν ἀπολυθῆτε, ὅποτε δυνατόν νᾶχῃ μεταβάλει κι' ἡ μητέρα σας γνώμη, νὰ ἀνακινήσετε τὸ ζήτημα με περισσότερες πιθανότητες νὰ βγῇ με τὴν θέλησή σας. Τότε θὰ ἔχετε ἴσως και τὸ βέτο, ἐνῶ τώρα ὄχι ἄκόμα. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη συμβουλή που ἔχω νὰ σᾶς δώσω και ἂν μ' ἀκολουθήσετε θὰ βγῆτε, ἀφελώς, ὠφελιμένος.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ
'Ιατρός **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**
Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσι
'Εξέτασις δι' ἀκτίνων Ραϊντγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

'Α ν α γ γ ὼ σ τ η ν τ ῆ ς «'Εδδο-
μ ᾶ δ ο ς». Δὲν ἀντιληφθήκατε καλὰ τὸ νόημα τῶν σκέψεων τοῦ Γάλλου ψυχολόγου, που εἶχα μεταφράσει στὴν «Κουθεντούλα» μου ἐκείνη. Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ γυναῖκες ἀνήθικες και ἔκφυλες σχεδόν, ὅπως τις παριστάνετε σῆς, ἀλλὰ γιὰ τὰ ἄθωα ὄνειρα και γιὰ τοὺς νεανικούς ἐνθουσιασμούς ἀπὸ τοὺς ὁποίους παρασύρονται οἱ νέες κοπέλλες στὰ 17—20 χρόνια τους και νομίζουν ὅτι ὁ ἄνδρας που τοὺς γοήτευσε εἶναι ὁ μόνος ἄνδρας που τοὺς γοήτευσε εἶναι ὁ μόνος ἄνδρας, πραγματοποιήσουν τὰ ὄνειρά των ὁραροῦν ὅτι τὸ πᾶν ἐχάθη και δὲν τοὺς μένει παρὰ ἡ αὐτοκτονία ἡ ἡ ἀπογοήτευσις. Θέλει ακριβῶς νὰ πείσῃ τὰ κορίτσια αὐτά ὅτι ἂν ἀπογοητευθοῦν στὸν πρώτο τους ἔρωτα, δὲν πρέπει νὰ χάσουν τὴν ἐλπίδα ὅτι μιὰ μέρα θὰ βροῦν πάλι τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη και ὅτι ὅπως τίποτα δὲν εἶναι αἰώνιο σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ἔτσι συμβαίνει και με τὴν ἀγάπη

και με τὸν πόνο που φέρνει μιὰ ἀποτυχημένη ἀγάπη, και με ὅλα τὰ πράγμα-
τα ἐν γένει.

Βρίσκω ὅτι ἔχει δίκιο σ' αὐτὰ που λέγει και γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μετέφερα στὴν «Κουθεντούλα» μου ἐκείνη τις συμβουλές του. 'Εσείς πήρατε ἄλλοιῶς τὸ ζήτημα και γι' αὐτὸ διαφωνεῖτε. Συμφωνῶ κι' ἐγὼ μαζί σας ὅτι οἱ γονεῖς εἶναι τὰ καταλληλότερα πρόσωπα γιὰ νὰ συμβουλεύσουν ἕνα κορίτσι σχετικά με τὸ ζήτημα τοῦ γάμου του και νὰ τοῦ ὑποδείξουν ἐκείνον που νομίζουν ὅτι θὰ τὸ κάνει εὐτυχισμένο. Δὲν φθάνω ὅμως ποτὲ μέχρι τοῦ σημείου νὰ παραδεχθῶ ὅτι μιὰ κοπέλλα πρέπει νὰ παντρευθῇ διὰ τῆς

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΣΟΦΙΑ - ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ
ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
Δέχεται ἀπὸ 9—1 και 4—8
ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ
ΟΔΟΣ ΙΘΑΚΗΣ 47
ΤΗΛ. 82—624

—ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΣΑΣ

Χιλιάδες Ιατροὶ ἀνὰ τὸν κόσμο συνιστοῦν τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ, διότι ἔχει ἀποδειχθῇ ἡ ἀντισηπτικὴ και καθαριστικὴ τῆς ἰδιότης.
'Εκατομμύρια μικρόβια, ὅτι-
να προκαλοῦν τὴν καταστροφήν τῶν ὀδόντων, φονεύονται ὡςάκις τὰ δόντια πλύνονται με τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.
'Ο ἐνεργητικὸς, ἀναζωογόνο-
ς ἀφρός τῆς διεισδύει εἰς κάθε κοιλότητα και σχισμὴν και ἐξ-
αλείφει τὰ κίτρινα κηλιδώματα και ἐκδιώκει τὰ ὑπὸ σήφιν ἐναπομείναντα φαγητά. Συντό-
μως οἱ ὀδόντες σας ἀποκοῦν νέαν λαμπρότητα και ὁλόκληρο τὸ στόμα σας γίνεται καθαρό και δροσιστικό. Ἀρχίσατε ἀπὸ σήμερον τὴν χρῆσιν τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ, θὰ μείνετε ἐνθου-
σιασμένοι με τὰ ἐπὶ τῶν ὀδόν-
των σας ἀποτελέσματα.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ",
ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
(ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ) ΜΑΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

βίας ἔναν ἄνθρωπο που τῆς ἐπιβάλλουν οἱ γονεῖς τῆς, ὅταν τῆς εἶναι ἀποκρου-
στικός γιὰ ἕναν οἰονδήποτε λόγο, γιατί δὲν μπορῶ νὰ παραγνωρίσω ἀπολύτως τὰ δικά της αἰσθήματα, ἐφόσον αὐτὴ πρόκειται νὰ ζήσῃ ὁλόκληρη ζωὴ με τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν και ὄχι οἱ γονεῖς τῆς. Πρέπει νὰ συνδυάζονται οἱ γνώ-
μες και τῶν γονέων και τοῦ κοριτσιού.

Ιουδὴ θ. 'Εὰν προλάβετε τὸν κ. Λαδᾶ πρὶν ἀπὸ τις 15 'Ιουλίου νὰ πᾶτε νὰ σᾶς ἐξετάσῃ δωρεὰν προσωπικῶς. Εἰρετε ὅτι αὐτὴ ἡ πάθηση εἶναι λιγὰκι ἐπιμόνος. Ἀλλὰ χρειάζεται και κυνήγι. Δὲν εἶναι βελτίωση τὸ ὅτι δὲν ἔχουν πιά τὰ σπυρία πῶς κι' ὅτι ὀλιγόστε-
ψαν τὰ μπιμπικία, με τόση δὲ μικρὰ θε-
ραπεία; Δὲν πρέπει νὰ σταματήσετε τὴν κοῦρα, ἀλλὰ νὰ τὴν ἐξακολουθήσετε. 'Ο κ. Λαδᾶς θὰ λείψῃ 20 ἡμέρες. Διὰ ἀπὸ 15 'Ιουλίου ἕως 5 Αὐγούστου. 'Ὡστε ἂν δὲν προλάβετε νὰ σᾶς ἰδῇ νὰ ἐξακολου-
θήσετε τὴν κοῦρα και νὰ πᾶτε μετὰ τις 5 Αὐγούστου. Σὺν Ἀθῆνᾳ και χεῖρα κί-
ναι. Πῶς θέλετε χωρὶς κοῦρα νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα;

'Απελπισμένην, Χανιά. Δὲν εἶναι μόνον ἀπλὴ σύστασις, ἀλλὰ πραγ-
ματικὸς. Ὡς τακτικὴ, πλέον, ἀναγνώ-
στριά μας θὰ σᾶς ἐξυπηρετοῦμε ὅσον μποροῦμε ἀποτελεσματικώτερα. Σὲ ὅτι δὴποτε μᾶς χρειασθῆτε θὰ εἰμεθα πάντα πρόθυμοι. Γιὰ τὴν δυσσυχία που προέρχε-
ται ἀπὸ τὴν σήψη τοῦ ἰδρώτος τῆς μα-
σχάλης νὰ κάνετε 2—3 φορές τὴν ἑβδο-
μάδα — ὄχι τακτικώτερα — πλύσιμο με σαποῦνι και μ' ἄφθονο χλιαρὸ νερό. Καθημερινῶς δὲ νὰ ἀλείφετε τις μασχά-
λες μ' ἕνα βαμβάκι βρεγμένο στὴν κά-
τωθι λοσιόν:

Formoline	1	gr.
Teint. de belladone	10	"
Eau de cologne	100	"

Κατόπιν δὲ ἄφθονο πουδράρισμα με σκόνῃ Fissan γιὰ τὴν ὑπερτρίχωση τοῦ ἄνω χεῖλους και τοῦ πηγουνίου, ἐφ' ὅσον 3 χρόνια ἤδη βγάζετε τις τρίχες με

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Ἐδωδιμοπωλεῖα
και Καφεκομπτεῖα εἰς ΚΥΤΙΑ τῶν 50
δραμίων.

τσιμπιδάκι κ.λ.π. ἔχουν πολὺ σκληρό-
νει. Συνεπῶς σᾶς συμβουλεύω καλλιτε-
ρα τὴν ἀφαίρεση με ἡλεκτροπληξία. Ἀν-
πάλιν δὲν διαθέτετε τὰ μέσα, μπορεῖτε

νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν πομάδα βραδείας
ἐνεργείας που δρᾷ βραδέως γιὰ τὴν κα-
ταστροφή τοῦ τριχώματος, χωρὶς νὰ ἐρε-
θίσῃ τὸ δέμα. Χρῆσι ἀμέσων ἀποφυλω-

NEON! 4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ -Αδιάβροχος

1. Ἡ καλλιτέρα πούδρα διὰ τὴν ὕπαιθρον, διότι εἶναι ἀδιάβροχος.
2. Ἡ καλλιτέρα πούδρα διὰ τὸ σπῆτι, διότι δὲν κάμνει ποτὲ «πλά-
κες» ἐπὶ τοῦ προσώπου.
3. Ἡ πούδρα ὅπου κρατᾷ ὅλο-
κληρον τὴν ἡμέραν, διότι εἶναι ἀνα-
μειγμένη με «Μοὺς ντέ κρέμ».
4. Ἡ πούδρα που σᾶς ἀπαλλάσ-
σει ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης και τοῦ προσώπου και διατηρεῖ εἰς τὴν
ἐπιδερμίδα δροσιὰ και νεότητα,
χάρις στὴν «Μοὺς ντέ κρέμ» ὅπου
περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε ἀπ' αὐ-
τὴν τὴν πούδρα στὸ δάκτυλό σας, κατόπιν βυθίσατέ το ἐντὸς
ποτηρίου ὕδατος. Ἀποσῦράτε το.... Ἡ πούδρα εἶναι πάντοτε και
τὸ δάκτυλό σας εἶναι στεγνόν. Ἡ πούδρα αὐτὴ κρατᾷ παρὰ
τὴν ἐπίδρασιν και τὸν χορόν, τὸν βροχερόν και τὰ
θαλάσσια μπάνια. Δὲν περιέχει κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλαχίστα
τριβουλίδια, που εἶναι δυνατόν νὰ εἰσέλθουν εἰς τοὺς πόρους
τῆς ἐπιδερμίδος, νὰ φουσκώσουν και νὰ προκαλέσουν τὸν σχη-
ματισμὸν διεσταλμένων πόρων, μαύρων στιγμάτων και ὅλων
τῶν μειονεκτημάτων τῆς ἐπιδερμίδος.
5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια και ὥραϊες μητέρες μεταχειρί-
ζονται κάθε πρωὶ τὴν πούδρα Τοκαλὸν ἀναμειγμένην με
«Μοὺς ντέ κρέμ». Ἀφαιρεῖ τοὺς διεσταλμένους πόρους. Οἱ πα-
ρασκευασταὶ ἐγγυῶνται ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπί-
στρέφονται.

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβῆς ἐργοστασίου μας
*Ὅτι νέον εἰς σχέδιον

Τραπεζαρία Ρυθμὸν *Επιπλώσεις γραφείων
Κρεβατοκάμαραι Κομψότητα Σαλόνια

Γραμμὴν
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
Ξυλουργικὴ βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΡΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34—ΛΟΥΙΖΗΣ ΡΙΑΝ
ΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).
Τηλέφωνο Γραφείου 26.080. *Εργοστασίου: 26.030

ΜΕΤΑΛΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

*Επισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ συμ-
φέροντά σας.

τικῶν ἀποκλείω ἀπολύτως, γιατί ἀφ' ἐνός θὰ πληθυνθῶν καὶ θὰ σκληρύνουν οἱ τρίχες, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου θὰ καταστραφῇ ἀνεπανορθώτως ἡ ἐπίδερμίδα σας.

Μίαν μι κ ρ ῆ ν Κ υ ρ ῖ α ν. Γιὰ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω ἀποτελεσματικώτερα, ἀγαπητὴ μου φίλη, συνίστησα θερμότατα στὸν κ. Λαδᾶ τὴν δωρεάν ἐξέτασίν σας. Ἀφοῦ σᾶς ἐξετάσῃ θὰ σᾶς συμβουλευθῇ ὅ, τι πρέπει καὶ τότε στήν νέαν ἐπιστολήν σας θὰ εἰσθε ἀπολύτως εὐχαριστημένη θὰ σᾶς καθορίσῃ τὰ πάντα λεπτομερῶς. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας. Δέχεται Σόλωνος 40, 11—1 καὶ 5 1)2—8. Ἔχετε μόνον ὅπ' ὅψιν σας ὅτι ἀπὸ τῆς 15 Ἰουλίου θὰ λείψῃ ἐπὶ εἰκοσήμερον. Ὡστε ἐπισκεφθῆτε τον προηγούμενως. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Ἡ μόνη ἀνταμοιβὴ πρὸς σᾶς ζητῶ, εἶναι νὰ συνιστᾶτε τὴν «Ἐβδομάδα» σὺν φίλες σας, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι πραγματικὰ τῆς ἐξυπηρετεῖτε.

Α. Γ. Θεοφάνη κ η ν. Φαίνεται ὅτι δὲν μὲ παρακολουθεῖτε τακτικά. Σᾶς ἔχω ἀπαντήσει, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ σᾶς παραπέμψω ἐκεῖ, σᾶς ἀπαντῶ καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν ζητημάτων σας. Λουτροὰ γενικὰ σᾶς συνιστῶ γιὰ τὴν πάθησίν σας τὰ ἀμιλοῦχα καὶ ὅχι τὰ πιτυροῦχα. Δηλ. θὰ διαλύετε μέσα σὲ μιὰ λεκάνη μὲ κρύο νερὸ 250 γραμ. poudre d' amidon καὶ ἀφοῦ διαλυθῇ καλὰ χωρὶς κομπολάκια, τότε ρίχνετε μέσα στὴν λεκάνη λίγο πὺρ ζεστό νερὸ καὶ κατόπιν ὅλο τὸ περιεχόμενον τῆς λεκάνης τὸ ἀδειάζετε μέσα στὸ λουτρό σας. Διάρκεια λουτροῦ 1)2 ὥρα. Γιὰ νὰ πυκνώσουν τὰ φρύδια νὰ τ' ἀλεί-

ψετε κάθε βράδυ μὲ τὸ κάτωθι φάρμακον καὶ πάντα πρὸς τὴν κατεύθυνση τῶν τριχῶν:

Glycerine	7	gr.
Alcool de roses	10	"
Eau de roses	10	"
Pilocarpine	2	"

Ὅσον ἀφορᾷ γι' ἀλλαγὴν χρώματος, ἀποφεύγω νὰ συνιστῶ. Γιὰ τὸ τυποβαλὲν ὀφθαλμικὴ γοάφτε: Δεμιρτζάκην, ἱατρόν, Χίον.

Νεολίνην Χ. Χ. Εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἐξετάσῃ δωρεάν. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη σας.

Λοῦνα Κ. Καὶ σᾶς τὸ ἴδιο, ἀφοῦ ἔχετε τόσην ἀνάγκην προσωπικῆς ἐξετάσεως. Νὰ τοῦ πῆτε ἀπαραιτήτως τὸ ψευδώνυμό σας. Γιατί ὁ κ. Λαδᾶς δέχεται μόνον κατόπιν ἐντολῆς μας ὅσες ἔχουν ἀπόλυτον ἀνάγκην προσωπικῆς ἐξετάσεως, καταβάλλοντος τοῦ περιοδικοῦ τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐπισκέψεως.

Νίκον Γ. Ἐνταῦθα. Μόνον μὲ τὴν τακτικὴν χρῆσιν τῶν κάτωθι φαρμάκων θὰ σταματήσῃ ἡ τριχόπτωση στήν περίπτωσίν σας. Ὅρεϊλεται αὕτη ἀπολύτως στὴν πάθησιν ἀπὸ τὴν ὁποία χρονίως ὑποφέρετε. Λοιπόν, κάθε βράδυ μιὰ καλὴ φριζιὸν τοῦ κεφαλιοῦ μέ:

Eau de vie alcoolé	250	gr.
Gamphre	25	"

Χρησιμοποιεῖτε ὅμως μακρὰ χρῆσιν. Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες θὰ ἔχετε εὐχάριστα καὶ θετικὰ ἀποτελέσματα.

Ε. Α. Ἐνταῦθα. Πολὺ εὐχαρί-

στῶς θὰ σᾶς ἐξετάσῃ δωρεάν ὁ κ. Λαδᾶς, Σόλωνος 40, 11—1 καὶ 5 1)2—8. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας.

Βολιότοπουλαν. Γιὰ νὰ διατηρήσετε ξανθὰ τὰ μαλλιά σας, τὸ ἀβλαβέστερον εἶναι τὸ ἐξῆς μέσον, μὲ τὸ ὁποῖον πέρνουν μιὰ ξανθοῦ ἀνοιχτὴ λάμψη. Βράζετε μέσα σὲ 4 ποτήρια νερὸ 60 γραμ. χαμομήλι καὶ ἄλλα 60 γραμ. φλοῦδες ξερῶν κρεμμυδιῶν. Ἀφοῦ βράσουν ἀρκετά, τ' ἀφήνετε ἐπὶ 1)2 ὥρα ἀκόμα νὰ μουσκέψουν, ὕστερα τὰ περνᾶτε ἀπὸ ἓνα τρυλοῦπάνι, καὶ ξεπλένετε μὲ τὸ ἀφέψημα αὐτὸ τὰ μαλλιά σας μετὰ τὸ πλύσιμο. Σ' ὅλα τὰ εἰδικὰ καταστήματα τῶν Ἀθηνῶν μπορεῖτε νὰ βρῆτε Λάστεξ. Πρέπει πάντως νὰ γίνῃ μὲ τὰ μέτρα σας.

Λέναν Κρητικοπούλαν. Νὰ γράψετε ἀπ' εὐθείας στὸν ἱατρόν μας κ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40) ἐσωκλείοντας καὶ γραμματόσημο γιὰ ἰδιαιτέρα λεπτομερῆ ἀπάντησιν. Ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευσθύνσεώς σας νὰ γράψετε ἂν εἰσθε τακτικὴ στὴν περίοδον, ἂν ἔχετε πολλὰς τρίχες σ' ὅλο τὸ σῶμα ἢ ὄχι, ἂν εἰσθε ἀδύνατη ἢ παχὴ καὶ ἂν εἶναι τελείως ἀτροφικὴ.

ΔΟΡΑ

ΔΩΡΕΑΝ

ἡ ἐμφάνισις φίλμ. Παράδοσις αὐθήμερόν. Κατάστημα «Σόνξετερ», Δώρου 11, Ἀθῆναι.

Ο,ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Διὰ

PLAGE, ΛΟΥΤΡΑ, ΕΚΔΡΟΜΑΣ ΕΞΟΧΗΝ

WEEC - END, MAILLOTS, ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ,
THERMOS, PIC - NIC
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ὑπαίθρου.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

Εβδομάδα

